

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Svandrlik_Miroslav-Zubata_za_krkem.pdb

PDB Name: Svandrlik Zubata za krkem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2007
Modification Date: 22.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ÚPLŇKY V KUTNÉ HOŘE

Když váha, na kterou jsem krátce před snídaní stoupl, nemilosrdně ukázala sto dvacet kilo, pochopi jsem, že se přiblížil bod zlomu. Při mé téměř trpasličí výšce šlo o závažný, kritický stav. Shledal jsem, že musím prodat rekreační chalupu na horách, protože příkré srázy se pro mne stávají větší hrozbou než namířený kalašnikov. Je třeba přesunout se do nějaké vlídnější krajiny, buď zcela rovinaté, nebo jen nepatrně zvlněné. A také zaměním vísku bez lékaře za město, kde člověk neumírá na chodníku bez pomoci. I baňatý občan se zde zpravidla dočká příjezdu rychlé sanitky, a to už vůbec nemluví o přepravě vrtulníkem do hlavního města.

Mé rozhodnutí bylo nezlomné, a tak jsem se dostal do Kutné Hory. Pronajal jsem si byt v moderní vilce naproti nemocnici a navzdory problémům našeho zdravotnictví jsem se cítil zcela bezpečně. Pravidelně jsem cvičil. Každé ráno jsem udělal dva dřepy a po snídani jsem několikrát zakroužil hlavou. Forma se očividně vracela. Bylo na čase důvěrně se seznámit s městem. Samozřejmě jsem o něm už ledacos věděl.

Znal jsem chrám svaté Barbory i kostel svatého Jakuba, viděl jsem v kině Cech panen kutnohorských a v ochotnickém souboru Mošna jsem kdysi režíroval Kutnohorské havíře. I další poznatky jsem vylovil ve slábnoucí paměti.

Ale teď šlo o něco jiného. Bylo záhodno nadýchat se skutečné atmosféry starobylého města, poznat jeho tajemná zákoutí a navštívit krčmy, kde popíjel trunk pan Mikuláš Dačický z Heslová. Proto jsem také U Mědínek pojedl dietní stravu a zapil ji Mattoniho kyselkou. To však nepovažuji za příliš podstatné.

Můj příběh začíná až ve chvíli, kdy jsem dospěl k sedlecké kostnici. Byla právě v rekonstrukci a dělníci usilovně pracovali na jejím novém a jistě sličnějším vzhledu. Vynášeli bělostné lebky a hnáty na plachty před budovou a dávali bedlivý pozor, aby se k místu nepřibližovali toulaví psi. Moje přítomnost nikoho neznepokojovala, ačkoliv jsem byl odhodlaný odnést si nějakou lebku domů. Ve vhodném okamžiku jsem přiskočil k hromadě a jednu ukryl pod kabátem. Přibral jsem ještě povalující se klíční kost a spěšně opustil místo. V hlavě se mi totiž rodil plán.

Jsem nejen tlouštíkem ohrožovaný cévními chorobami, ale i sběratel. Mou pýchou a chloubou je rozsáhlá sbírka zvonků, zvonečků i zvonů. Pokud právě nemarodím, snažím se ještě o její rozšíření. Nyní se mi naskytla výtečná a přitom zcela nevšední příležitost: zvon z lidské lebky se srdcem z klíční kosti! Stačí jen trocha umu a chvíle soustředěné práce. Povedlo se. Zvon sice místo zvonění chřestil, ale tím se jen zvýšil strašidelný efekt. Připomínalo to děsivý zvuk klopeček, používaných jako výstražné znamení při morových epidemiích. K takových účelům jsem ovšem zvonu použít nehodlal. Umístil jsem ho v ložnici přímo u ona, kde dělal, jak se mi zdálo, velkou parádu. Nečetní hosté ho okamžitě začali obdivovat a já jsem se mohl pohledem na něj kochat den co den, a přímo z postele. Někdy jsem to nevydržel a šel si, třeba uprostřed noci, zachřestit.

Zvon mi dělal radost až do jedné červnové noci. Bílý úplněk visel přímo nad zahradou a rušil můj spánek. Toto údobí ve mně vždycky vzbuzuje podivné, trochu děsivé pocity. Občas se mi zdá, že nejsem v pokoji sám, a dokonce tuším přítomnost duchů. Oddychnu si až při ranním rozbřesku a osvobozujícím ptačím koncertu.

Tentokrát to tak jednoduché nebylo. Marně jsem se pokoušel o chvilku spánku, měsíc se zdál ještě agresivnější než kdykoliv předtím. Bílá koule se přímo cpala do mé ložnice. Zoufale jsem pohlédl k oknu, kde měl být zvon. Nebyl tam. Místo něj tam stál starý, zarostlý a zjizvený chlap v roztrhané a prastaré vojenské uniformě. Mračil se a zíral přímo na mne. Výsměšně a výhružně zároveň. Zjevně jsem mu nebyl sympatický.

Roztrásl jsem se jako při ataku zimnice. Nemohl jsem si totiž nic namalovat. Zíral jsem na starého žoldnéře z raakousko-pruské války, z jehož hlavy jsem si před několika dny udělal hračku. Snad i ta klíční kost byla jeho. Nemluvil a chvíli to vypadalo, že se na mne vrhne a roztrhá mne jako jestřáb holoubě. Ale přece jen se ovládl a zůstal stát na místě. Pak jsem omdlel nebo snad na okamžik usnul. Když jsem se probral z mrákot, voják už v ložnici nebyl. Také intenzita měsíčního svitu zeslábla. A zvon z lidské lebky byl na svém místě. Hned jsem si řekl, že tady už dlouho stát nebude.

Hned ráno jsem začal jednat. Našel jsem na půdě krabici od Vánoc. Byla pevná, pohledná a zdálo se mi, že může posloužit jako rakev. Uložil jsem do ní zvon a zalepil víko. Pak jsem se vydal na hřbitov Nejsvětější Trojice. Je to velice malebné místo nad Kutnou Horou. Pochovává se zde sporadicky, protože obyvatelům města slouží spíše Centrální hřbitov, který je prostornější a přístupnější. Ale mým funebráckým plánům tenhle hřbitůvek vyhovoval.

Samozřejmě tady nebyla ani noha, a tak jsem se, za ryčného zpěvu ptáků ve větvích stromů, pustil do práce. Vyhlobil jsem mělký hrobeček a vložil do něj krabici se zbytky starého žoldnéře. Při zasypávání hrobu jsem měl dobrý pocit, že si mým přičiněním starý žoldněř polepšil. Kdybych ho nechal tam, kde byl dělníky pohozen, stal by se zřejmě součástí lustru nebo jiného podobného výtvaru. Takhle bude spát na věčné časy v posvěcené půdě jako řádný křesťan, kterým jistě za svého dobrodružného života býval.

Odcházel jsem ze hřbitova v povznesené náladě. Odolal jsem pokušení napít se v hospodě na nebožtíkově zdraví a raději jsem zamířil k domovu na doušek minerálky. Zajímalo mne, jak bude vypadat místo u okna bez strašidelného zvonu. Příliš mě ten pohled nepotěšil: opuštěná varta, která marně čeká na chrabrého strážce. S tím se ovšem nedalo nic dělat. Zdálo se, že příběh starého žoldnéře skončil tak, jak měl.

Jenomže bohužel neskončil. Někteří lidé totiž mají pocit, že dosud nejsme patřičně vyrovnáni s obětmi minulých válek, a pátrají po pozůstatcích nepatřičně pochovaných nebo ledabyle zahrabaných. Což se přihodilo i na hřbitově Nejsvětější Trojice.

Impuls prý dorazil z Německa. Skupina mužů pod vedením zapáleného badatele a sběratele učitele Kuplíře napravovala pochybení historie. Vrtala se v zemi, vyhrabávala přes půl století staré kosti a snažila se o jejich vědeckou inventuru.

Němečtí vojáci měli být odesláni do svého rodiště a zde pietně pochováni.

Učitel Kuplíř pobíhal od nálezu k nálezu a v nitru cítil uspokojení. Po několika kopnutích se ale objevila krabice, dosud pohledná a zachovalá, která vzbudila zaslouženou pozornost. Všem bylo jasné, že neležela v zemi přes padesát let. Někdo neznámý zřejmě považoval starý hřbitov za vhodnou skrýš. Ale pro co? Pro nějaký lup? V okolí přece bylo vykradeno zlatnictví a pachatelé dosud nebyli dopadeni!

Všichni napjatě čekali, co se objeví, až pan učitel s důležitým výrazem ve tváři otevře krabici. Dočkali se. Po sejmutí víka se objevil zvon z lidské lebky. Překvapení bylo všeobecné a i panu učiteli se zrychlil dech. Pravděpodobně i tep. Rychle se však vzpamatoval. Prohlížel si podrobně nezvyklý předmět a kroutil nad ním hlavou jako opravdový vědec. Huhlal, že je to zajímavé a nutno odhalit, co za tím může vězet. Ani ostatní si se zvonem nevěděli rady. Padl názor, že zvon byl odcizen v místní kostnici, ale ostatní to nepovažovali za pravděpodobné. Vystavované předměty z kostí dobře znali a někteří pomáhali při jejich restauraci. Zvonu by si někdo musel všimnout. Po chvíli dohadování a krčení ramen vznikla zásadní otázka. Co teď? Kam podivný nález zanést? Koho by mohl zajímat? A kdo je kompetentní ho převzít?

V té chvíli se v panu učiteli ozvala jeho sběratelská dušička. "O zvonu nic nevíme," pravil, "a tudíž se nemůžeme rozhodnout zcela zodpovědně. Možná že tento podivný exponát patří do muzea a možná jen do kostnice - jako atrakce. Také není vyloučeno, že patřil do nějaké soukromé sbírky. Majitel zemřel a pozůstalí nechtěli lidskou lebku přechovávat doma, takže ji pietně uložili na hřbitově. Jsou i jiné možnosti. Proto soudím, že nejlépe bude, když zvon na nějaký čas vezmu k sobě. Prozkoumám jej ze všech stran a pokusím se zjistit jeho historickou cenu. Mám mnoho knih o Kutné Hoře, a není vyloučeno, že se něco podstatného dozvím. Právě nyní si listuji v ručně psané kronice a o podobných kuriozitách se tam často píše. Obrátím se i na historiky a muzejníky, kteří se o takové věci zajímají. Ten zvon se přece nevyrobil sám a nespadl sem z nebe. Někdo už o něm musel slyšet a já se po tom začnu intenzivně pít. Až zjistím všechna fakta a podrobnosti, předám zvon tam, kam patří. Hned zítra rozjedu akci!"

Pan učitel mluvil velice přesvědčivě a také získal všeobecný souhlas. Nikdo nepochyboval, že jeho strategie je naprosto správná. Navíc byl patrně jediný, kdo se mohl odvážit přinést takový předmět domů. Tolerantnost manželek má obvykle své meze. Zvon tedy měl opět svého dočasného majitele. Vlastně definitivního, protože pan učitel nehodlal předat vzácný nález komukoliv jinému. Své druhy balamutil zcela cíleně a už se těšil, jak tajemný zvon obohatí jeho sbírky. Což se také stalo, i když s nečekanými překážkami.

Paní učitelová, ačkoliv měla pochopení pro poněkud ujeté záliby svého chotě, se tentokrát postavila na zadní. Když si pan učitel postavil zvon z lidské lebky na psací stůl, začala ječet a protestovat tak silně, že pan učitel, uvyklý poklidnému a spořádanému manželství, částečně ustoupil. Slíbil, že vzácný předmět věnuje co nevidět do spolehlivých a dobrých rukou. Jen je třeba je najít!

Paní učitelová se rozhodla manželovi pomoci. Zнала několik kutnohorských podivínů, zahleděných do svých sbírek, a ty začala obcházet. Nabízela jim zvon s tak neodolatelným úsměvem, jako by nabízela sama sebe.

Neuspěla. "Takhle kdyby ten zvon byl ze stříbra!" toužili, "nebo alespoň postříbřený!" Tím ale dáma nemohla sloužit. Přesto se nevzdávala, a tak jednoho dne na náměstí odchytila i mne. "Slyšela jsem o vaší jedinečné sbírce zvonků," lichotila mi, "ale jeden vám docela určitě chybí! Co byste říkal krásnému zvonu, zhotovenému z lidské lebky? Skvostná umělecká práce a vzácný unikát! Byli bychom s manželem šťastni, kdyby přišel do rukou skutečného znalce! O vaší fundovanosti a vytříbeném vkusu nepochybujeme a rádi se ho vzdáme ve váš prospěch!"

Priznávám, že mě tato nabídka dost nemile zaskočila. Nezdálo se mi vhodné rezolutně ji odmítnout, a tak jsem delší dobu nedůstojně koktal. O to více mi paní učitelová můj bývalý majetek vnucovala. Mluvila o zvonu v takových superlativech, že jsem nedokázal říci jasné ne. Slíbil jsem, že si přijdu předmět v co možná nejkratší době prohlédnout. Nechci připravit pana učitele o takový skvost, ale promluví s ním o nějakých jiných možnostech. Dost možná, že by zvon vystavil i doktor Vlček v Národním muzeu s tím, že by označil kutnohorského nálezce a pan učitel by měl v Praze svou cedulku. Každému je třeba dát to, co si zaslouží.

S tím paní učitelová vše souhlasila, neboť usoudila, že ani její ctižádostivý manžel nebude proti. Rozloučila se se mnou s úsměvem, ve kterém byl vděk i úleva.

Nyní si myslím, že jsem tu slíbenou návštěvu u učitelů neměl odkládat. Vlastně se nemohlo nic stát. Vzal bych do svého opatrování zvon a zase bych jej někde zahrabal. Jistě bych měl tentokrát více štěstí a nedošlo by k žádné závažné komplikaci. Jenomže jsem flegmatik, váhavý lenoch a lajdák. Tak dlouho jsem se vymouval, až opět nastal úplněk.

Vlastně ani nevím, co se při něm u učitelů stalo. Třeba si jen něco namlouvám. Proč by přepracovaný pedagog ve středních letech nemohl uprostřed noci dostat infarkt myokardu? Je tady nějaký skutečný důvod ke znepokojení? Snad jen ten, že mi zarmoucená vdova v černém přinese zvon a já budu nucen prosadit cedulku s učitelovým jménem do Národního muzea.

VISELCOVA INTERVENCE

Inženýr Josef Růža působil dojmem spokojeného a blahobytného člověka. Mírně obtloustlý, usměvavý a při každé příležitosti klimbající. Také nyní seděl u stolu nad otevřenou knížkou a navzdory tomu, že šlo o proslulou detektivku, nahlas pochrupával. Nikdo mu v tom nebránil, protože krásná doktorka Věra Růžová právě sloužila na druhé interní fakultní nemocnici.

Ještě před rokem to byla doktorka Sládková. Jejím manželem nebyl nikdo jiný než ředitel obchodního domu Prior Jeroným Sládek. V rozpuku možných sil se oběsil, a nebylo to prý kvůli manku. Slyšel příliš mnoho nepěkných řečí o své atraktivní manželce a velice si je připouštěl. Celé město si mělo několik týdnů o čem povídat.

To, že se doktorka Věra provdala za inženýra Růžu, chápali lidé jako dobrý vtip. Jinak si to nedovedli vysvětlit. Démonická temperamentní žena si uváže na krk lenivého, odolého a ospale klimbajícího bambulu. Ale stalo se. Brzy leckdo uhodl pravý důvod lékařčina rozhodnutí. Dáma mohla pokračovat v četných milostných avantýrách, aniž tím vzbuzovala manželovu žárlivost. Představa, že by ji inženýr špehoval, dělal scény, nebo se dokonce věšel, byla zcela absurdní.

Na svůj osud si inženýr rozhodně nestěžoval. Sem tam se ukázal po boku vyhlášené krasavice, občas s ní sdílel lože, a to bylo víceméně všechno. Doktorka Růžová měla naprostou volnost a svého nového manžela si nemohla vynachválit. Zatímco manželství s Jeronýmem Sládkem bylo nekonečným řetězcem žárlivých scén, zoufalých výčitek a demonstrativních pokusů o sebevraždu, inženýr Růža se postaral o bezproblémový život, hraničící s vysněnou oázou klidu. Oběma to plně vyhovovalo.

Boubelatý inženýr Růža nyní usnul uprostřed třetí kapitoly na stránce třicet devět při druhém odstavci. Již od dětství na něho literatura působila jako silné sedativum a bylo lhostejné, jaký žánr si k svému sebevzdělání právě vybral. Dokázal usnout i při erotickém čtení plném rafinovaných perverzit. Nyní to odnesl McBain se svým statečným detektivem Carellou a jeho hluchoněmou manželkou. Inženýr Růža poprvé zachrápal ve chvíli, kdy se detektiv obrátil na ženu s naléhavou prosbou.

Obvykle se po nějaké době probudil žízni. Chrápáním mu vyschlo v krku a on byl nucen se důkladně napít. Teprve po několika mohutných locích neslazené minerálky mohl opět spokojeně usnout.

Tentokrát ho však probudilo vrznutí dveří, po kterém následoval tichý, ale velice nepříjemný rezavý smích. Na něco takového nebyl Růža ve svém bytě zvyklý, a proto se ocitl takřka okamžitě v bdělém stavu. Zamžoural očima a vyjeveně pohlédl na muže v tmavých šatech, který se právě posadil k jeho stolu a měl zřejmě velice dobrou náladu. I když jeho smích zněl dost zlomyslně.

Inženýr stěží potlačil zděšený výkřik, protože smějícího se muže okamžitě poznal. Nemohl se mýlit. Byl to nade všechny pochybnosti Jeroným Sládek, bývalý ředitel obchodního domu.

"Ty jsi živ?" vyrazil ze sebe konečně Růža. "Co to má znamenat? Byl jsem přece na tvém pohřbu! A vzal jsem si vdovu, kterou jsi po sobě zanechal.

Sládek se pobaveně šklebil. "Samozřejmě jsem mrtev," řekl téměř pyšně, "a jestli chceš, mohu ti ukázat na krku rýhu po provazu, který mě usmrtil. Byl jsi pochopitelně na mém pohřbu a mohls tam nechat oči na krásné vdově, která se s velkými obtížemi nutila do pláče. O něco později ses oženil s největší děvkou žijící v našem nijak zvlášť úctyhodném městě! Provdala se za tebe, protože jsi mamlas a budižkničemu. Většího osla by nenašla v celých Cechách! Nasadí ti parohy, kdy si vzpomene, a ty to přijímáš jako nejsamozřejmější věc na světě!"

"Tak dost!" zavrčel Růža. "Takové urážky si nedám líbit ani od nebožtíka! Vtrhl jsi ke mně neohlášen jako nějaký dacan! Ani jsi nezaklepal! Rýha na tvém krku mě nezajímá a tvé názory rovněž ne! Vůbec nechápu, co tím sleduješ! Snad si nemyslíš, že se budu chovat tak trapně a pošetile jako ty? Že začnu žárlit a dělat své ženě scény na každém kroku? Víš, cos byl? Šašek a kašpar, který sloužil pro pobavení celého města! Měl jsi krásnou, elegantní ženu, kterou ti kdekdo záviděl, ale ty sis toho nevážil!"

"Čeho jsem si měl vážit?" vyjekl nebožtík. "Toho, že se vyspala se všemi doktory ve špitále a ještě jí to nestačilo? Měl jsem jásat nad tím, že má žena je běhna mimořádné výkonnosti?"

"To jsou pomluvy," máchl rukou inženýr, "a o tvé úrovni svědčí to, že sis jejich pravdivost chtěl za každou cenu ověřovat! Šťastné manželství je založeno na vzájemné úctě a důvěře. Já své ženě věřím. To, že se chce líbit a ráda si zakoketuje, jí rozhodně nemám za zlé. Nemohu ji všude vodit za ručičku a soudím, že má plné právo pobavit se v dobré společnosti podle svého vkusu!"

"Pelešení s bandou zvrhlíků říkáš pobavení?" zlobil se Jeroným Sládek. "Jsi trouba, lenochod a bambula! Nikdo jiný by takovou důru vedle sebe nesnesl! Cožpak nemáš v těle špetku hrdosti? Jak dlouho se ještě chceš na tu spoušť dívat, ty mameluku? Čekáš, až ti své milence přivede do bytu?"

"Byl jsi psychopat zaživa," řekl Růža s povzděchem, "a zůstal jsi jím i po smrti. Jenom nechápu, proč mě výlevy své zášti a averzemi vůči Věře obtěžuješ! Čeho tím chceš dosáhnout? Myslíš, že začnu trojit jako ty? Že budu žárlit a nakonec si hodím mašli? Kdepak, kamaráde, ze mne sebevraha neuděláš! To je tvoje parketa!"

"Není!" prohlásil Sládek rozhodně. "To je další věc, na kterou jste té flundře naletěli! Já jsem se neoběsil!"

"A od čeho máš tu rýhu na krku?" zeptal se posměšně inženýr. "Před chvílí ses jí holedbal a teď mi snad začneš tvrdit, že jsi zemřel na zápal slepého střeva!"

"Rýha je pochopitelně od provazu," připustil nebožtík, "ale to v daném případě nic neznamená! Neoběsil jsem se. Byl jsem oběšen! Ta rajda mě odeslala na onen svět bez sebemenších výčitek svědomí! Je to nejen děvka, ale i vražedkyně! Krutá a chladnokrevná!"

"Bohužel nevím, jakým způsobem se vyhazují z bytu šílení nebožtíci," konstatoval inženýr, "a ty toho nepatřičně využíváš! To si opravdu myslíš, že bych něčemu takovému mohl, třeba jen na vteřinu, uvěřit? Jak by křehká gracilní žena mohla oběsit chlapa jako horu?"

"Takhle uvažují všichni," řekl trpce Jeroným, "a proto nikoho ani nenapadlo Věru podezírat. Ale udělala to a já ti povím

jak! Sám jsi mi vyčetl, že jsem se mnohdy choval směšně. Žárlil jsem, ovšem nikoliv bezdůvodně, a snažil se ji přimět k přijatelnějšímu chování. Často jsem se ponižoval a pokoušel se v ní vzbudit soucit. Vyhrožoval jsem jí sebevraždou a několikrát jsem ji fingoval. Tak tomu bylo i toho večera, kdy jsem skončil. Zatloukl jsem do trámu skobu a pověsil na ni oprátku. Stoupl jsem si pod ni na stoličku a čekal na manželčin návrat. Chtěl jsem ji, jako obvykle, postrašit. Když jsem zaslechl, že přichází, strčil jsem hlavu do oprátky. Doufal jsem, že je v ní špetka citu a snad i lásky. Také jsem se mylně domníval, že musí mít výčitky svědomí z toho, jak se vůči mně soustavně provinuje. Ale přepočítal jsem se. Sotva Věra vstoupila do místnosti, jediným pohledem odhadla situaci a reagovala na ni jako dokonalá zvrhlice. Bleskurychle přiskočila a podkopla pode mnou stoličku. Stala se mým katem a já jsem se ocitl v situaci, z níž nebylo úniku. Provaz se mi zadrhl kolem krku a ona se na můj zoufalý boj o život dívala výsměšně a cynicky. Když si byla jista výsledkem, šla se na chvíli projít, aby mě po necelé půlhodině objevila mrtvého. Pak už se dokonale přehrála do role zdrcené vdovy a obalamutila kdekoho. I když si málokdo činil iluze o její morálce, nikoho nenapadlo, že by byla schopna vraždy!" Jeroným skončil a sledoval, jak jeho výpověď zapůsobila.

"Hezká pohádka," zamumlal inženýr, "ale nevím, proč mi ji vypravuješ. I kdybych jí uvěřil, co bych měl podle tebe dělat? Měl bych zavolat policii a sdělit jí, že mě přišel navštívit ne-božtík a obvinil svou bývalou ženu z vraždy? To by mě odvezli rovnou do blázince! Nebo bych to měl říci Věře? Tím bych asi její sympatie nezískal, nemyslíš? Tohle, kamaráde, není můj problém! Všechno sis zavínil sám a mne do toho netahej! Jestli ses pověsil sám, nebo ti při tom trochu pomohla, to já řešit nebudu! Ty jsi na onom světě, tak si to tam pěkně užívej a nepleť se mezi manžele, kteří si žijí šťastně a spokojeně! Proč bych ti ostatně měl věřit? Zřejmě jsi stále do Věry zamilovaný a vymýšlíš si nehoráznosti, abys jí pokazil druhé manželství, které se, na rozdíl od toho prvního, povedlo!"

"O tom, jak se povedlo," přerušil ho viselec, "se můžeš velice snadno přesvědčit! Stačí, když odhodíš klapky, které máš na očích, a zbavíš se své odporné lenosti! Půjdeš-li teď do fakultní nemocnice, přistihneš ji v posteli s primářem Horou!"

"To je absurdní!" řekl Růža rozhodně. "Cožpak by se slušelo, abych já, vážený občan s akademickým titulem, pelášil o půlnoci do špitálu a pátral tam po své ženě? Víš, jak bych se zesměšnil? Zítra by o tom mluvilo celé město! To opravdu nemám zapotřebí!"

"Jsi ubohý maloměšťák!" odsoudil ho Sládek. "Místo o svou čest se staráš o lidské řečičky! Nemáš odvalu podívat se pravdě do očí! Proč nechceš vidět tu amorální bestii, jak slastně vzdychá v náručí perverzního kolegy? Bojíš se toho pohledu, zbabělce?"

"I kdyby to byla pravda," děl pochybovačně inženýr, "k čemu by takové zjištění posloužilo? Maximálně k rozvratu mého šťastného manželství. Já své ženě věřím a tvá jedovatá slova nemohou mou důvěru nahradit! Vždycky se ke mně chovala něžně a pozorně. Nikdy mi nezavdala důvod k nespokojenosti!"

"Protože jsi nenáročný pecivál!" vyčetl mu Jeroným. "Stačí ti, když se s ní jednou za týden vyspíš a občas se po jejím boku předvedeš na veřejnosti. Stačí ti to ke spokojenosti a jí také, protože má téměř neomezený prostor pro své nekalé rejdy. Jdi do nemocnice a přesvědčíš se sám! Je to nestoudnice, kterou je třeba potrestat! Já to udělat nemohu, ale ty ano!"

"A jsme u jádra pudla!" zaradoval se Růža. "Teď ses konečně projevil! O mne ti vůbec nejde, ale rád bys mě zneužil pro svou pošetilou pomstu. Namluvil jsi mi tady spoustu nesmyslů, protože se stále nemůžeš smířit s osudem, který tě postihl! Jenomže ses obrátil na nesprávnou adresu! Ze mne Othella neuděláš! Přestaň mě otravovat a vrať se na hřbitov, kde můžeš počítat kopretiny nebo malovat na náhrobní kameny!"

"Jsi hlupák," zuřil nebožtík, "který na svou hloupost jednou těžce doplatí! Ale já jsem své poslání splnil! Varoval jsem tě! Ukázal jsem ti svou bývalou ženu v celé její mravní ohyzdnosti. Seznámil jsem tě s její temnou minulostí včetně toho, že se stala vražedkyní! Už si o ní nemůžeš nic namlouvat! Je na tobě, abys jednal!"

V té chvíli se inženýr Růža probudil podruhé. Pocítil krutou žízeň a detektivka mu vypadla z rukou.

"Pane Bože," zachřel, "to byl zase sen! Z takových zážitků bych za chvíli dostal infarkt!"

Došel k lednici a napil se minerálky. Ani tento příjemný zážitek ho však úplně neosvěžil. Navzdory všemu se nemohl zbavit pocitu, že nepříjemný sen ještě neskončil. Jako by Jeroným Sládek stále seděl u stolu a potměšile se pochechtával.

"Jak se člověku mohou zdát takové nesmysly!" mumlal Růža nespokojeně. "Jsem přece klidný, vyrovnaný člověk, a ne takový žárlivý cvok, jako byl Sládek! Ten dělal ubohé Věře ze života peklo! Místo aby byl rád, že se za něj vůbec provdala, choval se jako nepřítel! Jednou si podřezal ruce žiletkou, podruhé skákal pod vlak a potřetí... vůbec bych se nedivil, kdyby mu to stoličku podkopla!"

Inženýr se zarazil. "U čerta!" zlobil se. "Nakonec mě ten zatracený sen opravdu ovlivní! Začnu věřit tomu, že Věra toho pomateného žárlivce zavraždila! Takový nesmysl! Lékařka, která denně zachraňuje lidské životy, by přece něčeho takového nebyla schopna! Je to příkladná, obětavá žena, pečující o své pacienty. Možná právě v této chvíli..."

Tuto větu se mu nepodařilo domyslet tak, jak si představoval. Naopak. Vzpomněl si na primáře Horu, stárnoucího playboye, jehož dívčí skalpy byly více než početné. Sestry a lékařky v jeho dosahu prý mohly napsat rozsáhlé erotické memoáry!

Což když ten sen nebyl pouhým snem a Jeroným Sládek tak upne neblafoval? Je tak nemožné a neuvěřitelné, že Věra právě dnes slouží s tím starým, oplzlým kozlem a věnuje mu svou přízeň?

Růža se zlověstně zamračil. Do opravdového žárlivce měl hodně daleko, ale představa, že ho manželka v této chvíli podvádí a cynicky mu nasazuje monumentální parohy, se mu ani trochu nelíbila. Zmocňovala se ho šířavá zvědavost, která předchází pošetilým akcím všech Othellů. Toužil po jistotě, před níž psychiatři, znalí věcí, důsledně varují.

"Koneckonců," říkal si Růža, "proč bych si to nemohl zjistit? Taktně a bez skandálu? Nemusím vpadnout do špitálu jako rozběsněný mstitel a přede všemi se znemožnit! Jsem člověk na úrovni a mohu si přece vymyslet nějaký rozumný

nebo alespoň přijatelný důvod k návštěvě své ženy! Když už jsem jednou, vlivem tak podivných okolností, pojal určité podezření, je vhodné vyvodit z něj patřičné důsledky! Pochopitelně s veškerými ohledy a s jistou noblesou!"

Inženýr Růža se pečlivě oblékl a proti svým zvyklostem opustil útulný a vkusně zařízený byt. Vyšel na noční ulici, kde kromě motajícího se opilce, objímajícího láskyplně kandelábr, nebylo živáčka, a ráznými kroky zamířil k nemocnici. Takovou zdravotní procházku si nedopřál již řadu měsíců.

Ale jeho svižný cílevědomý krok neměl dlouhého trvání. Když se Růža znovu zamyslel nad cílem své cesty, začal váhat. Viditelně zpomalil a posléze se loudal jako nějaký houbař. V duchu si spílal a charakterizoval sám sebe jako žárlivého idiota a trapného hlupáka. Uvažoval o návratu domů. Jenomže potom zjistil, že v hostinci U Modrého hrozu se ještě svítí. Jako obvykle přetahovali zavírací hodinu a Růžovi to přišlo náramně vhod. Odhodlaně vstoupil do místnosti, kde si několik občanů spokojeně prozpěvovalo a jeden vyspával pod politým stolem.

"Hezkej večír, pane inženýr!" zahlaholil hostinský. "Co si dáme? Ale musíme to vzít fofrem, za chvíli to musím zapáchnout!"

Růža si dal dvojitou vodku. A protože čas opravdu neúprosně tlačil, rozhodl se, že si tento počínek zopakuje.

"Pane inženýr," chválil ho hostinský, "vám to dneska táhne! V takový formě jsem vás ještě neviděl!"

Růža si vedl zdatně a chválu si zasloužil. Během třiceti minut vypil deset dvojitých vódek a úplně zapomněl na všechny problémy. Vyvrávorat zpátky na ulici a nechtěl už řešit vůbec nic. Nezajímal se o manželku ani o jejího prvního chotě. Spokojeně se motal neznámo kam. O své cestě by nemohl podat žádné svědectví, protože si vyrobil překrásné, několik hodin trvající okno.

Když se inženýr Růža probudil, bylo již ráno a kolem něho zněl zpěv ptactva. Jak by také ne, když na městském hřbitově rostly překrásné, vysoké kaštiny. Růža ležel na jednom z nejlépe upravených hrobů. Když si překvapeně promnul oči, mohl si na mramorovém pomníku přečíst, že zde odpočívá Jeroným Sládek, bývalý ředitel obchodního domu Prior.

FILMOVÁ ZKOUŠKA

To je ale hezká holčička," slýchávala Alenka Kusá už od dětství. "Ta bude určitě jednou manekýnkou! Nebo dokonce filmovou hvězdou!"

Léta mýjela, dívka stále vypadala k světu, byla teď nejen pohledná, ale i vzrušující a dráždivá, ale světová sláva se nedostavovala. Úspěch stále nebyl na obzoru, což adeptku slávy příliš neuspokojovalo, Alena se snažila na sebe upoutat pozornost kdekoho. Zúčastnila se několika konkursů na filmové role, rozesílala své fotografie na všechny strany, promenovala se na viditelných místech a byla ustavičně nešťastná, že to tak dlouho nevychází. Považovala to za nespravedlnost, kterou si nedovedla vysvětlit. Proč ji režiséři, producenti a manažeři stále opomíjejí? Je přece mnohem pohlednější a atraktivnější než ty drzé holky, které se probojovaly na filmové plátno nebo televizní obrazovku. Křivda se zažírala do duše ctižádostivé dívky tak sině, že málem zanevřela na zlé a nevšímavé okolí, zcela nepochybně ji ignorující.

Ale potom nastal přece jen obrat. Na plovárně si Aleny všiml mladý muž, který jí zřejmě mohl vynahradit měsíce trápení, soužení a nespokojeného živoření ve stínu šťastnějších. Představil se jako Sláva Voják, zástupce soukromé filmové společnosti. Choval se suverénně, světácky, ale také kultivovaně. Vzbuzoval důvěru a působil dojmem muže na svém místě.

"Jste přesně ten typ," řekl Aleně, "který potřebujeme do filmu Vlnění. To je prozatímní název, na konečný atraktivní titul vyhlásíme soutěž. Natočíme jej nejprve na video, a pokud se nám podaří, budeme realizovat celovečerní hraný film v koprodukcii s americkou firmou Flora. Možná že jste o ní slyšela. Podílíky na jejích akcích jsou Redford a Nicholson."

Alena stěží potlačovala vzrušení. "Ale není to porno, že ne?" zeptala se s obavami. "To bych asi nemohla..."

"Nemusíte mít starosti," chlácholil ji Sláva Voják. "Jsme solidní firma. Jde spíše o film dobrodružný s nádechem hororu. Hrál byste milenkou varietního vrahače nožů. Moc byste se mi v té roli líbila, pokud ji ovšem zvládnete. Museli bychom si vás nejprve vyzkoušet."

"Pochopitelně," špitla dívka. "Před každým filmem se přece dělají filmové zkoušky. Už jsem se jich dvakrát nebo třikrát zúčastnila, ale nevybrali mě. Myslíte, že mám tentokrát naději?"

"Naději, která hraničí s jistotou," přikývl filmař, "jestliže máte jen špetku hereckého nadání, podepíšeme příští týden smlouvu. Bohužel vám honorář za první verzi můžeme poskytnout pouze v korunách. V dolarech vás vyplatíme až při natáčení filmu s americkým partnerem."

Alena Kusá se roztetelila blahem. Přijala by roli, i kdyby byla proplácena v kopejkách, ale vidina dolarů ji přímo fascinovala. Před chvílí byla ještě docela obyčejná nešťastná holka a nyní má možnost dostat se mezi vyvolené. Jenom si to nesmí pokazit!

"Nejlépe by bylo," uvažoval nahlas Sláva, "kdybychom si vás vyzkoušeli co nejdříve. Hodila by se vám sobota odpoledne?"

Alena nadšeně přikývla.

"Přijel bych pro vás o půl třetí," navrhl filmař, "a odvezl vás do našeho studia. Souhlasíte?"

"Samozřejmě," vydechla.

"A ještě jednu maličkost," řekl Sláva. "Je třeba, abyste o té zkoušce s nikým nemluvila. Budeme vám ji honorovat i v případě, že neuspějete, ale právě s touto eventualitou je přece jen třeba počítat. Je velice nepříjemné, když dívka rozhlásí, že bude hrát ve filmu hlavní roli, a potom to nevyjde. Kamarádky se jí posmívají a ona je na pokraji zhroutení. Proto bych od vás rád získal slib mlčenlivosti, který vyprší v sobotu večer, kdy podepíšeme smlouvu."

"To půjde tak rychle?" užasla.

"Nejsme vázáni byrokratickým systémem," usmál se sebevědomě, "a jakmile zjistíme, že jste ta pravá, okamžitě si vás

zavážeme. Navrhujeme honorář čtyřicet tisíc korun plus výdaje a diety."

"Tolik?" vykulila oči.

"Tak moc to zase není," řekl, "ale na začátečníci je to slušné. Honorář v dolarech bude nepoměrně vyšší."

Alena měla do dělat, aby se udržela na nohou.

"Do čtrnácti dnů zahájíme filmování," sliboval, "a dostanete scénář, podle kterého se budete jmenovat Magda Sibeliová. Líbí se vám to?"

"Moc," přikývla. "Je to krásné jméno."

"A docela se k vám hodí!" ujistil ji. "Jsem opravdu rád, že jsem vás poznal. Prošel jsem celkem tři plovárny a neobjevil dívku, která by se nám hodila. Nakonec jsem měl přece jen šťastnou ruku. Uvidíte, Magdo Sibeliová, že spolu natočíme film, který bude mít úspěch! V sobotu v půl třetí na shledanou!"

Sláva Voják nasedl do hráškově zeleného volva a odejel s ním do zářivě uměleckého světa. Alena Kusá za ním hleděla jako ve snách a dlouho nebyla schopna pohybu. Stále nemohla věřit svému nenadálému štěstí. A přitom jak snadno by je propásla! Chystala se dnes na plovárnu s kamarádkou Janou a ta zcela nečekaně odjela s rodiči na chatu. Alena z toho byla celá rozmrzelá a nechybělo mnoho, aby zůstala doma. Ležela by teď na pohovce, četla si knížku a na plovárně by ji minula největší životní šance. Inu, život je jen náhoda. Jednou jsi dole, jednou nahoře. Zaplaťpánbůh, že se Alena konečně drápe nahoru!

Ještě pár dní povede obyčejný, nenápadný život. Bude sice pohledná, ale přece jen obyčejná holka. Ale v sobotu večer se všechno změní! Podepíše smlouvu a odstartuje svou hvězdnou kariéru! Americká společnost Flora ji zaštlí svým věhlasem a Sláva Voják jí jistě poskytne cenné rady, aby zbytečně neklopýtla!

Alena se loudala k domovu a stále intenzivněji myslela na Slávu Vojáka. Představovala si, jaký asi je. Je ženatý? Nebo dokonce rozvedený? Je jisté, že to s ženami umí. Určitě se pokusí i o Alenu! Není vyloučeno, že ze začínající herečky a suverénního filmaře vznikne atraktivní pár. Proč ne?

Růžová budoucnost se kmitala na obzoru jako záplava pestrých orchidejí a Aleně žhnuly oči vzrušením. Vida, co dokáže způsobit jeden neobyčejný den na přeplněné pražské plovárně! Už aby tady byla sobota odpoledne! Myslela, že se té chvíli ani nedomyslí. Těšila se a nedomyslně vzdychala. Několikrát se chtěla se svým nezměrným štěstím svěřit kamarádce Janě, dvakrát nebo třikrát to už měla na jazyku, ale vždycky se včas zarazila. Sláva Voják ji zavázal mlčením plným právem. Co kdyby to přece jen nevyšlo a Alena filmovou zkoušku neudělala? Škodolibá Jana by to s velikou rozkoší roznesla po celém okolí a nešťastnice by nesměla vystrčit paty z domu! Proto do soboty večer ani nemukne! Nikdo se od ní nedozví ani slovo!

Své předsevzetí také do písmene splnila, ale v sobotu stála před plovárnou už ve tři čtvrti na dvě. Před tím byla u kadeřníka a pak si oblékla slušivé šaty, ve kterých vypadala mimořádně sexy. Však na to kluci, spěchající na plovárnu, náležitě reagovali! Pokřikovali na ni oplzlosti a dokonce se ji pokoušeli osahávat. Netušili, že mají před sebou budoucí velkou umělkyni, možná i nositelku Oscara, a tak se chovali jako primitivní samečkové. Je třeba jim to odpustit. Za pár měsíců už nebudou mít k nevhodným projevům zájmu příležitost, protože Alena je bude nevnímavě míjet v rychlém voze západní výroby.

Přesně o půl třetí zastavilo před plovárnou hráškově zelené volvo. Za volantem seděl Sláva Voják a při spatření vypulírované Aleny zálibně mlskl. Rázem se utvrdil v přesvědčení, že typ pro natáčení vybral správně. Otevřel dvířka vozu a světáckým gestem pozval Alenu dovnitř.

"Jste skvělá!" řekl jí uznale. "A uspokojujete mě ještě více, než když jsme se potkali. Nemáte se čeho obávat! Za chvíli to vyhraje na celé čáře!"

"Jen jestli nebudu mít trému!" strachovala se. "U maturity jsem se trásla na celém těle, třebaže jsem všechno uměla."

"Tentokrát na tom bude záležet mnohem víc!" ujistil ji, "protože maturita vás přivede nanejvýš do nudné kanceláře, ale s filmem můžete poznat celý svět! Dostanete se do Cannes, do Benátek..."

Byla tou perspektivou tak okouzlena, že ani nevnímala, kam vlastně jedou. Sedělo se jí vedle Slávy Vojáka náramně dobře a klidně by s ním absolvovala cestu třeba do Olomouce. Ale Sláva velice záhy zatočil do vilové čtvrti a zastavil před velkým luxusním domem s rozlehlou zahradou. Zůstal sedět za volantem a třikrát zmáčkl klakson. Vrata se otevřela a volvo mohlo vjet dovnitř.

"Jsme na místě, Magdo Sibeliová," řekl Sláva a dvorně otevřel dvířka vozu. "Vaše kariéra právě začíná! Tenhle domeček koupil náš veliký šéf z Kalifornie. Půjďme rovnou do sklepa, kde máme ateliér a nahrávací studio."

Alena se z auta doslova vypotácěla. Cítila, že se krásný sen proměňuje v ještě krásnější skutečnost. Poněkud ji znepokojovalo jen to, že není dostatečně uvolněná. Měla olovené nohy a sotva popadala dech. Což když to ovlivní její výkon před kamerou?

Ale Sláva byl znamenitý a měl pro Alenu nejen pochopení, ale snad i slabost. Zjevně se mu líbila. Vzal ji za ruku a vedl ji po schodech do ateliéru.

Záhy se ukázalo, že ani v nejmenším nepřeháněl. Ateliér nebyl sice veliký, ale jeho zařízení bylo na úrovni. U dvou kamer se již usmívali kameramani.

"Privádím Magdu Sibeliovou," oznámil jim Sláva. "Její žárlivý milenec se ještě nedostavil?"

"Odskočil si k šéfovi," řekl jeden z kameramanů a uculil se na Alenu. "Aspoň se tu slečna trochu rozkouká a dostane se do role!"

Sláva přikývl. "Vidíte," obrátil se k Aleně, "tak jsem se do vás zakoukal, že jsem vám ještě ani neoznámil, co od vás budeme chtít. Vlastně je to nejtěžší pasáž z vaší role, a jestliže ji zvládnete, nemám o natáčení filmu nejmenší obavy. Jak už jsem vám řekl, budete hrát milenkou varietního vrhače nožů Marka Putenaye. Je to balkánský cikán, který příšerně a nepřičetně žárlí. Aby vás zastrašil, přiváže vás k dřevěné stěně a bude vás ohrožovat svými noži. Vy pochopitelně budete cítit nesmírnou úzkost a později dokonce smrtelný strach. Na těchto záběrech závisí úspěch celého filmu, a

proto jsme je vybrali i k filmové zkoušce. Troufnete si na to?"

"Myslím, že ano," přikývla Alena. "Strašně se bojím ostrých předmětů a děsí mě už ta představa! Obávám se, že při spatření nožů začnu doopravdy ječet a křičet hrůzou!"

"To je znamenité," liboval si Sláva. "Čím větší strach předvedete, tím více nás uspokojíte! Ale teď vás zavedu do šatny, kde vám Majka půjčí kostým a trochu vás nalíčí."

Když se po chvíli Alena seznámila se svým filmovým kostýmem, přece jen poněkud zrozpačitěla. Kostymérka jí podala dvoudílné třípytivé miniplavky, které si měla obléct na nahé tělo. Bylo to vlastně jen několik zlatých a stříbrných penízků spojených lesklou šňůrkou.

"Snad to přece jen nebude porno?" polekala se Alena. "To je, jako kdybych hrála úplně nahá."

"Proč se tak ostýcháte?" uhodla její myšlenky Majka. "Máte hezké tělo a mohla byste si klidně dovolit vystoupit i bez tohohle pozlátka! Proč taky ne? Dnes se svlékají i ty nejslavnější hvězdy!"

To byla nesporně pravda. Nahota ještě není porno a ta lesklá kovová cinglárka zakryje alespoň to nejnnutnější. Navíc si Alena uvědomila, že jí to opravdu bude slušet. Nálada, která poněkud poklesla, se opět náležitě vylepšila a dívka hleděla odvázně vstříc vzrušující budoucnosti.

Do šatny nakoukl Sláva Voják. "Výborně!" pochválil nahou krasavici. "Sluší vám to znamenité! Tenhle oděv byste měla nosit když ne na ulici, tedy alespoň na plovárnu! Ale já bych vás tak vzal i do divadla! Zkrátka, byla byste ozdobou každé společnosti!"

Alena se trochu styděla, ale přesto vykouzila na tváři šťastný úsměv.

"Tak se do toho dáme!" rozhodl Sláva. "Váš žárlivý milenec už je na pláci a moc mu to sluší. Je v takové ráži, že se do strachu nebudete muset moc nutit!"

V tom ani sebemenší nepřeháněl. V ateliéru stál obrovitý zarostlý cikán v pestrém kostýmu a zuřivě koulel očima.

Vycenil na Alenu veliké bílé zuby a cosi pronesl libozvučnou maďarštinou.

"Arpád se velice těší," řekl Sláva, "že s vámi vytvoří sebranou dvojici, která zaujme náročné diváky na celém světě. Já si myslím, že příliš nepřehání. Ale abychom to mohli odzkoušet, musí vás připoutat ke stěně!"

Alena při pohledu na blížící se obludu trochu znejistěla, trochu ji zamrazilo, ale neměla důvod k protestům. Cikán ji dost surově popadl a pevně ji svázel. Dívka byla připoutána ke stěně a nemohla se ani hnout. Provazy se jí zaryly do zápěstí i nad kotníky tak hluboko, že bolestí zasténala. Po tvářích jí skanulo několik slziček.

"To bolí," žalovala Slávovi. "Měli byste ta pouta trochu uvolnit."

Ale Sláva se tvářil, jako že neslyší.

Cikán znovu přistoupil k Aleně a nožem přerázl šňůrky, které držely pohromadě improvizovaný oděv. Penízky se s cinkotem rozkutálely po podlaze a Alena stála u stěny docela nahá.

"Co to děláte?" zapištěla. "S tímhle nesouhlasím!"

Její názory v ateliéru nikoho nezajímaly. Sláva se cele věnoval cikánovi.

"Uvědom si," nabádal ho, "že se to musí povést hned napoprvé. Jedeme na ostro a nedá se to zopakovat. Jak to natočíme, tak to půjde do promítačky. Dostaneme skvěle zapláceno, ale musíš to perfektně provést. První nůž jí zabodneš do pravého ramene. Druhý do levého stehna. Třetí do levého ramene. Čtvrtý do pravého stehna. Pátým zasáhneš podbřišek a teprve šestý musí proniknout do krajiny srdeční a celou tu řezničinu ukončíš. Chápeš?"

Cikán nadšeně přikyvoval.

"Co to blábolíte?" křičela Alena. "Chcete mě vystrašit, ale to se vám nepovede! Okamžitě mě rozvažte! Žádnou smlouvu s vámi nepodepíšu!"

"Není třeba, kočička!" ujistil ji Sláva. "Budeš v tom drast'áku hrát úponě gratis. Ne že bychom byli lakomí nebo neměli uznání, ale honorář už by ti nebyl k ničemu. Snad tě alespoň potěší, že pro tebe máme na zahradě vykopaný útulný hrobeček. Vykopal ho osobně tady Arpád!"

Cikán radostně zablýskal očima a vycenil zuby, z nichž by nebylo těžké vyrobit kulečnickové koule. Alena tuto exhibici neocenila.

"Hned mě pusťte!" křičela. "Tohle vám neprojde! Řekla jsem o té zkoušce kamarádce! A taky rodičům!"

"My to risknem," usmál se Sláva, "a ani nám nic jiného nezbyvá. Zákazníci netrpělivě čekají na film, ve kterém nebudou žádné triky. Ještě jsi o tom neslyšela? Psaly o tom přece i naše noviny! Vybraná klientela vyžaduje exkluzivní filmy, ve kterých se nic nepředstírá. Už se pokochala čtvrcením slečen zaživa a spoustou jiných roztomilostí. Nyní dychtivě očekává naši specialitu. Přece bys jim ji nechtěla odepřít? Chovej se jako skutečná umělkyně!"

Arpád si na stolku rozložil šest dlouhých ostrých nožů a vzrušeně si s nimi pohrával.

"Pomóóó!" rozječela se Alena a cítila, jak jí hrůzou vylézají oči z důlků.

"Zdá se, že je správně nažhavená," obrátil se Sláva ke kameramanům. "Nesmíte nic propást!"

Pak pokynul cikánovi. "Můžeš začít, divochu! Doufám, že se ti nebude třást ruka!"

Cikán udělal příšernou grimasu a chopil se prvního nože. "Pomoc!" řičela filmová hvězda. "Smilování! Maminko!" Nůž zasvištěl vzduchem a zabodl se jí do pravého ramene.

ZVUKOVÁ TRANSFÚZE

Rogoz si to po celý dlouhý život vůbec neuvědomoval. Přišel na to až v pětasedmdesáti letech, ačkoli to bylo jasné jako den. Je s podivem, že mu to tak dlouho unikalo!

Rogoz se počátkem tohoto století narodil v kostelní věži, přesněji řečeno ve věžním bytě, obývaném kostelníkem a jeho rodinou. Při jeho příchodu na svět zněly slavnostní zvony a tento zvuk poznamenal celý jeho život.

Už od útlého dětství mu hlaholení zvonů dělalo náramně dobře. Probouzelo v něm slavnostní pocity a dodávalo mu sebevědomí. Cítil se silný a akceschopný. Ale neuvědomoval si dosud, z čeho to vyplývá.

I když se s rodiči odstěhoval z romantické věže do domovníckého bytu naproti kostelu, nic se prakticky nezměnilo.

Zvonění zvonů ho pravidelně uspokojovalo, posilovalo a rozradostňovalo.

Během svého těžkého a složitého života se celkem pětkrát stěhoval, ale nikdy se nedostal z dosahu svých oblíbenců. I na vojnu narukoval do kasáren v těsné blízkosti kostela.

To si ovšem Rogoz uvědomoval až mnohem později, když se po smrti své drahé manželky Žofie, rozené Nováčkové, ocitl v domově důchodců v Topinkách. Je to malá vesnička uprostřed lesů a stařečkové tu mají naprostý klid. Jsou ubytováni v bývalé zemanské tvrzi a mohou se spokojeně procházet ve velké zahradě. V samotných Topinkách je jen několik chalup, většinou obývaných o víkendech rekreaty. V malém půvabném kostelíku se zarostlým hřbitůvkem se už několik let nesloužila mše. Kdosi tam rozbil okna, vyvrátil dveře a vykradl, co se dalo. Farář, který do Topinek občas dojížděl z Doupova, byl zbaven státního souhlasu a odstěhoval se k sestře na Moravu. Nikdo ho nenahradil.

Bylo tady až neuvěřitelné ticho. Důchodci, kteří sem přišli dožít z hlučných průmyslových center, si většinou libovali. Zbavovali se neuróz i dýchacích obtíží. Někteří srovnávali Topinky se slavnými lázněmi. Samozřejmě přeháněli, ale něco na tom bylo.

Rgoz se rozhodl pro domov důchodců dobrovolně. Po manželčině skonu na něho doma všechno padalo a nedokázal si zvyknout. Návštěvy dětí ho spíše rozčilovaly a rozrušovaly. Posléze si je úplně zakázal, ale nedařilo se mu o mnoho líp. Často dokonce uvažoval o sebevraždě.

Když mu bylo nejhůř, pomohly mu zvony. Jejich hláhlení zaplašilo hříšné myšlenky a vlilo do těla novou sílu. Rogoz se opět na chvíli vzchopil a pokusil se žít normálním životem. Dlouho to obvykle netrvalo.

Když onemocněl, chodila k němu pečovatelka Lumíková. Nenáviděl ji, přestože k tomu neměl rozumný důvod. Páchla mu, hnusila se mu a štilit se jí. Jídlo, které mu přinášela, vyhazoval oknem holubům. Po uzdravení se bál nejen ponuré samoty, která ho obklopovala, ale i další choroby. Představa, že by se o něho opět starala Lumíková, ho doháněla k zoufalství. Jedině zvony ho jakžtakž postavily na nohy. A tak si vymohl přestěhování do domova důchodců. Viděl v tom určitou jistotu a věřil, že si polepší. Bude o něho postaráno a už nikdy neuvidí pečovatelku Lumíkovou!

Zpočátku byl v Topinkách celkem spokojen. Nevadilo mu příliš, že sdílí ložnici s pěti dalšími muži, i když někteří z nich dost vydatně chrápali. Zato s nimi mohl celý den tlachat o všem možném a znovu se vracet k životním okamžikům, které nenávratně zmizely a staly se historií, o níž sotvakdy někdo projeví zájem.

Brzy však Rogoz začal pozorovat, že cosi není v pořádku. Slábl, malátněl a jeho fyzická kondice se očividně horšila. Ačkoliv dost jedl a pohyboval se na zdravém vzduchu, šlo to s ním od deseti k pěti. Byl slabý jako moucha a sotva se držel na nohou. Nic ho nebolelo, ale každé slovo i gesto mu působilo nezměrné potíže. Začal se smířovat s tím, že umírá. Doufal, že jednoho dne usne a už se neprobudí. Zdálo se to velice pravděpodobné, protože ani doktor Zíval, který jezdil do Topinek na pravidelné prohlídky obyvatel domova důchodců, nekonstatoval nic výjimečného. Podle jeho názoru na tom byl Rogoz na svých pětasedmdesát let velice dobře.

Ale lékařské dobrozdání a syrová skutečnost jsou dvě nesouměřitelné věci. Rogoz posedával, ploužil se a vůbec nic ho nebavilo. Nečetl noviny, nedíval se na televizi a přestal klábosit se svými spolunocležníky. Měl vyloženě na kahánku.

Zčistajasna nastala změna. V sousedním pokoji zemřel čtyřiaosmdesátiletý lékárník Verner. Dříve než si ho příbuzní odvezli do rodného města, došlo k obvyklému rozloučení. Syn správce domova důchodců vstoupil do věže opuštěného kostelíku a rozezvučel dlouho zahálající zvon. Topinkami se neslo naříkavé klinkání umíráčku.

V tu chvíli Rogoz ožil, jako by ho někdo pokropil živou vodou. Oči se mu rozzářily a únava byla ta tam. Hlas zvonu ho vracel životu. Rogoz měl náhle zase spoustu zájmů. Vrhł se do knihovny a vypůjčil si tlustý historický román. S každým se dával do řeči. Večer se ve společenské místnosti díval na televizní program dlouho do noci.

Tento stav trval přibližně deset dní. Potom začala euforie opadat a vracela se stará malátnost. Rogozova čipernost vzala za své a únava se den za dnem stupňovala, až vyústila v naprostou apatii.

Jenomže pak došlo k dalšímu úmrtí. Tentokrát zesnul sedmdesátiletý holič Maršálek. I k jeho počtě rozezvučel správčův syn kostelní zvon a situace se do písmene opakovala. Rogoz se opět zázračně uzdravil.

Teprve v téhle chvíli si plně uvědomil podivnou situaci, ve které se nachází. Pochopil, co pro něho znamená zvuk kostelních zvonů. Stačilo několikaminutové klinkání umíráčku a cítil se jako znovuzrozený. Ani transfúze krve nemohla působit tak životadárně!

Rgoze to nesmírně překvapovalo a v první chvíli tomu nemohl uvěřit. Pripadalo mu to fantastické a zcela odtržené od životní reality. Ale začal se bedlivě pozorovat a v plné míře se to potvrdilo. Slábl, chátral, upadal do apatie, ovšem jen do toho okamžiku, než v domově někdo zemřel a zazvonili mu umíráček. V té chvíli jako by se jeho organismus úplně obnovil a on byl zase pln chuti do života.

Teď už se o tom nedalo pochybovat. Rogoz už byl o této skutečnosti skálopevně přesvědčen. Věděl, na čem je. K tomu, aby dále žil, potřeboval nutně alespoň občasné zvonění zvonů!

Nemohl o tom pochopitelně nikomu vykládat. Všichni by si mysleli, že zešílel. Přesto se Rogoz v době, kdy začal slábnout, pokusil přimět správčova syna, aby zazvonil na zvon. Jen tak, bez důvodu. Bohužel neuspěl.

"To není žádná zábava," řekl mladík, "ale vážná věc. Důstojná! Zvonění umíráčku není estráda pro nudící se dědky!"

Když chcete mít nějaké povyražení, poslouchajte si rozhlas po drátě!"

Nemělo smysl mu cokoli vysvětlovat.

Rgoz byl zklamán, ale nevzdával se. Přemohl slabost a vyšel si na procházku. Šoural se, co noha nohu mine, a mířil ke kostelu. Napadlo ho totiž, že by si mohl zazvonit sám. Třeba by se dokázal vydrápat až nahoru do věže, zatáhnout za provaz zvonu a alespoň párkrát si cinknout. V mládí vyzváněl pravidelně a možná mu ještě zbyl kus kostelnického forte! Musí se o to pokusit! Potřebuje slyšet zvonění zvonů stůj co stůj!

Byla to bláhová představa. Rogoz se s vypětím všech sil dovlekl na hřbitov. Posadil se na jeden z náhrobních kamenů a toužebně hleděl na kostelní věž. Teď už věděl, že je pro něho nedostupná. Ani se nepokusil otevřít těžké dubové

dveře a vejít do svatostánku. Jak by se mohl odvážit vystoupit po chatrných dřevěných schodech až nahoru do zvonice? Už na to nemohl ani pomyslet.

Poslední zbytky sil ho opouštěly. Naděje se rozplynuly a zůstala jen bezbřehá únava. Se zázrakem nebylo možno počítat a také se neuskutečnil. Zvony se samy nerozhlaholily. Kolem panovalo ponuré hřbitovní ticho. Rogozovi se zavíraly oči a posléze usnul.

Asi po hodině se na hrobě objevil venkovan, který sem přinesl kytičku. Dost se vyděsil a zřetelně si oddechl, když zjistil, že Rogoz žije. Pomohl mu vstát a dokonce ho doprovodil až do domova důchodců, kde už po něm začala shánka. Správce se na starce zlobil, ale ten vůbec nereagoval. Byl zatrpklý, sveřepý a mlčenlivý. Už proto, že každé zbytečné slovo ho smrtelně unavovalo.

Rogoz myslel pouze na jediné: na zvonění zvonů. Toužil po něm jako kojenec po matčině prsu. Věděl, že jediné cinknutí by vyřešilo jeho problém na několik dnů, ne-li týdnů. Ale jak toho dosáhnout? Jak rozezvučet zvon, který je pro něho drahocennější než vzácný zahraniční lék?

Takhle kdyby v domově někdo zemřel - to by bylo něco jiného! Správcův syn by jistě nemeškal a odešel by zazvonit umíráček. Rogoz by rázem ožil a cítil by se jako mladík! Jenomže realita je zcela jiná. Na umění tady nikdo nepomýšlí a ke smutné události může dojít třeba až za dva tři měsíce. To přece Rogoz nemůže přežít! Jeho zesláblé tělo potřebuje naléhavě doping, a jestliže ho nedosáhne, bude s ním amen!

Dědci se trousili do jídelny, ale Rogoz neměl na oběd ani pomyšlení. Knedlíky, omáčka, ba ani maso ho nezajímaly. Chuť k jídlu úplně zmizela. Místo do jídelny zamířil Rogoz do ložnice. Čekal, že zde bude sám, ale mylil se. Na posteli ležel děda Kalášek a hlasitě chrápal. Bylo mu už téměř devadesát, ale na nespavost si rozhodně nemohl stěžovat. Málokdo ho zastihl v bdělém stavu. Dokázal prospat třeba dvacet hodin denně.

Rogoz se posadil na svou postel a s odporem hleděl na chrápajícího druha. Takové odporné zvuky! Takhle kdyby se rozezněly zvony, to by bylo něco jiného!

Tehdy to Rogoz napadlo: A proč by se nemohly rozeznít? Kdyby děda Kalášek zemřel, byl by to důvod k rozhoupání umíráčku! Kalášek má svá léta a nikdo by nad jeho mrtvolou příliš nemeditoval. Každý by jeho odchod ze světa považoval za přirozený. Tohle je přece vyložená šance!

Rogoz vzrušením ani nedýchal. Kdyby nyní přitiskl na Kaláškovou tvář podušku a vynaložil zbytek sil...

Bylo to strašné, ale nemohl se té myšlenky zbavit. Na čele mu vyrazily krůpěje potu. Co dělat? Jestliže neuslyší zvony, zemře! Musí slyšet zvony! Musí! Za každou cenu!

Rogoz se odhodlal k zoufalému činu. Vzal z postele polštář a vrhl se na svého spícího druha. Nesetkal se s odporem. Od této chvíle je umíráček v kostelní věži slyšet mnohem častěji než kdykoliv předtím.

U MATĚJE ŠENKÝŘE

Matula vždycky říkával: "Alkoholu se nebojím, ale nikdy si za volant nesednu po setmění!" Nevysvětloval to, ale měl k tomu dobrý důvod. Byl totiž šeroslepy, což se mu prozatím dařilo úspěšně tajit.

Jenomže všechno obvykle nevyjde tak, jak si člověk představuje. Matula si zajel do Bachrova k tchánovi pro česnek a zdržel se tam déle, než původně plánoval. Vyjel sice ještě za světla, ale tma ho překvapila asi v polovině cesty.

"No, to je pěkné nadělení!" mžoural očima. "Že já jsem s dědkem tlachal o fotbale! Teď se nabourám a místo v autě budu jezdit na vozečku. Pokud ho ovšem vůbec seženu!"

Zpomalil a jel téměř krokem, jako v nejhustší mlze. Přesto několikrát málem sjel z cesty.

"Tohle nepůjde!" rozhodl konečně. "Nejrozumnější bude, když auto zaparkuji někde na louce u silnice a počkám do svítání. Mohu se i trochu prospat. Rozhodně nebudu riskovat svůj drahocenný život!"

Právě projel kolem hřbitova, za kterým byl kus pole. Matula odbočil ze silnice a zastavil.

"Tak - a budu mít pokoj!" liboval si. "Těch pár hodin to tady vydržím a pak pojedu bezpečně až do Prahy! Žena o mne možná bude mít starost, ale co s tím mohu dělat?"

V té chvíli dostal nápad. Pár set metrů od místa, kde zaparkoval, blikala světla. Nebyl daleko od vesnice, a kde je obec, bývá telefon! "Určitě se do Prahy dovolám," říkal si, "a manželku uklidním. Snad mě cestou nic nepřejede!"

Zamkl vůz a vyrazil za světlem. Šel pomalu a opatrně, protože jeho šeroslepost byla obtížným handicapem. Ale vesnička opravdu nebyla daleko, takže to zvládl. A navíc hned prvním stavením, k němuž dorazil, byla hospoda.

Pravda, poněkud podivná! Nade dveřmi visel zdobený barevný štít, oznamující, že je možno vstoupit do hostince U Matěje Šenkýře. Z výčepu doléhaly k Matulovým uším boдрé opilecké hlasy a pleskání karet. Nechyběl ani muzikant, který vyhrával na housle smutné, sentimentální písničky.

Matula pokrčil rameny a vstoupil. Ocítl se v místnosti, která vzácně korespondovala s vývěsním štítem. Hospodu osvětlovalo několik petrolejových lamp. Hosté seděli na vyřezávaných dřevěných židlích, skláněli se nad těžkými dubovými stoly a popíjeli pivo ze starodávných korbelů. Mezi nimi procházel dlouhovlasý, vyzábělý houslista a usilovně šmidlal cajdák, který Matula neznal.

Za nálevním pultem stál nesmírně tlustý hostinský s mušketýrským knírem a s čepičkou podobnou syrečku. Točil jedno pivo za druhým a hostovi nevěnoval sebemenší pozornost. Matula, nedočkav se na svůj pozdrav odpovědi, cítil potřebu upozornit na sebe sám.

"Pane šéf," oslovil tloušťku, "máte tu někde telefon?"

"Mám jenom pivo," houkl hostinský, "a k jídlu můžete dostat chleba s máslem a olomoucké syrečky. Ale vůbec vás neznám. Já jsem Matěj Šenkýř."

"Matula," řekl přichozí, "a jedu do Prahy."

"Já jsem v Praze ještě nebyl," přiznal se Matěj Šenkýř, "a co bych tam taky dělal? Ke štěstí to nepotřebuji! a hospoda nemůže zůstat bez dozoru. Dáte si pivo? Jestli jo, sedněte si támhle vedle pana faráře!"

Důstojný pán se přívětivě usmíval, a tak Matulovi nic nebránilo tak učinit. Ve chvílce před ním stál korbel napěněného

moku.

"Je-li libo," pravil pan farář mile, "mohu nabídnout šnupeček!"

Matula trochu zmateně poděkoval. Nevěřil svým uším. Kde se to vlastně ocitl, že tu faráři nabízejí šnupečky?

Znovu se rozhlédl po zakouřeném výčepu a musel uznat, že Matěj Šenkýř dokázal vytvořit pravou staročeskou putyku, přitažlivou i pro cizince. Všechno tu působilo starobyle, vesničané, připomínající naše furianty, kouřili viržinka a hosté se většinou bavili o koních. Pokud nebyli zcela zaneprázdněni karbanem.

Pivo bylo znamenité a unavený Matula se záhy podíval na dno. Matěj Šenkýř natočil další korbel a řekl: "Je jako křen! To je tím, že jsem letos koupil od ledařů hodně ledu!"

Matula vykulil oči. Začal přemýšlet, jestli někdy v životě viděl ledaře. Kromě toho si uvědomoval, že předešlé dvě zimy nestály za nic a ledaři by si museli zajet do Grónska. Ale pak pochopil, že Matěj Šenkýř dbá na dodržování jistých pravidel, lpí na staročeském koloritu a všichni hosté se tomu přizpůsobují. Zřejmě je to bavi, protože ještě nikdo nevypadl z role.

Po třetím pivu chtěl Matula zaplatit, ale s hrůzou zjistil, že u sebe nemá peníze. Zapomněl si peněženku v autě. Ale Matěje to vůbec nerozházelo. "Jakže se jmenujete?" zeptal se bodře. "Mahula?"

"Matula!" opravil ho host. "Zítřka ráno vám zaplatím."

"Času dost!" tvrdil hostinský. "Napišu si vás na futro!"

Se zjevným gustem vzal do ruky křidu a kostrbatým písmem napsal: Matula z Prahy, 18 krejcarů.

"Nerad bych vás ale budil," omlouval se host, "budu odjíždět brzy po rozednění."

"Na třech pivech nezchudnu," prohlásil Matěj Šenkýř, "a hospoda na buben nepřijde. Ale když chcete mermomocí zaplatit, tak vám v tom nebudu bránit. Mařena krmit už za svítání dobytek. Mařena je moje žena."

Matula poděkoval, rozloučil se s panem farářem a poněkud zmateně opustil stylovou pivnici. Stále se nemohl zbavit pocitu, že není všechno v pořádku. Stál v naprosté tmě a jen s obtížemi se rozkoukával. Z hospody hlaholily rozjařené hlasy, ale Matulovi, ani věděl proč, naháněly spíše hrůzu.

Těžce dýchal a teprve po chvíli se odhodlal vrátit k autu. Brodil se tmou jako černým močálem a zdálo se mu, že jde celé věky. Potom narazil na hřbitovní zeď. Byl vlastně u cíle. Za chvíli našel i zaparkované auto a bez problémů se dostal dovnitř. Usedl na měkké sedadlo, ale spokojenost se nedostavila. Naopak ho silně rozbolela hlava. Hleděl do tmy, kterou začínal nenávidět, a sliboval si, že tuhle zkušenost nebude už nikdy opakovat. Potom usnul.

Zdálo se mu o tom, že sedí v krčmě Matěje Šenkýře a popíjí pivo se samými kostlivci. Probudil se a slyšel, jak mu zuby jektají hrůzou. Byl celý zpocený.

"Zatracený sen!" zlobil se. "To je tím, že parkuju vedle hřbitova!"

Pohlédl a hodinky, ale čas se neuvěřitelně vlekl. Matula znovu usnul a opět se mu zdálo o kostlivcích. Všichni byli zpiti do němoty a jeden z nich hrál na housle. Druhý mu nabízel šnupeček a další mastili karty.

Naštěstí i tahle dlouhá noc skončila. V korunách kaštanů na hřbitově zpívali ptáci a Matula se mohl vydat domů.

Rozednívalo se velice rychle a on se mohl opět spolehnout na své oči.

Zjistil, že vesnice, kterou večer navštívil, byla ještě blíže, než se mu původně zdálo. Vlastně stačilo udělat pár desítek kroků.

Matula vyjel z louky na silnici a zamířil k hospodě. Nerad zůstával někomu dlužen. Už jeho otec vždycky říkával:

"Chlapče, hlavní je nedělat dluhy!"

Jenomže tentokrát vznikl nečekaný problém. Ať koukal Matula, jak koukal, hospodu nespátl! Pamatoval si, že šlo o první stavení ve vsi, ale nyní zde stál moderní rodinný domek se vzrostlou ovocnou zahradou.

"Tohle přece není možné!" děsil se Matula, "ledaže bych v té tmě přehlédl jedno nebo i několik stavení a zastavil se až u osvětlené hospody!"

Na chvílku té myšlence uvěřil a projel, pečlivě se rozhlížeje, celou vesnici. Pak se vrátil zpátky ke hřbitovu a celou cestu si zopakoval. Byl zmatený a zdálo se mu, že přijde o rozum. Naštěstí lidé na vsi patří k ranním ptáčkům a ze dveří jednoho domku vyšel starší muž. Matula zastavil a vyběhl z auta. Samozřejmě se ptal po hospodě.

"Žádná tady není," zněla odpověď. "To musíte jet až do Holčíkova! Autem tam jste za chvílku, jsou to slabé čtyři kilometry!"

Matulovi bylo na omdlení. "Poslyšte," soukal za sebe, "a jmenuje se ta hospoda v Holčíkově U Matěje Šenkýře?" Muž se upřímně rozesmál.

"To jste, milej pane, zmeškal nejmiň o sto let!" culil se, "protože Matěj Šenkýř měl putyku hned na začátku vesnice.

Přímou u krchova! Nevybral si to míst nejlip, protože tam původně stála márnice. Někdo zlej nepřál Matějovi kšefty a vymyslel si takovou legrační historku. Že přej ti umrlci, co kdysi leželi v márnici, se vrací do Šenkýřovy hospody a hodují tam zejména za tmavejších nocí. To víte, lidi tenkrát byli pověřiví, a tak to Matějovi dost uškodilo. Upadl do dluhů a nakonec se oběhl na trámu přímo za výčepním pultem. Můj táta mi to velice podrobně vykládal, protože jeho táta Matěje Šenkýře vlastnoručně odřízl!"

Matula hleděl jako nepřítel.

"Jo, a ještě něco vám povím!" triumfoval vesničan. "Abyste věděl, jakej měl táta mýho táty postřeh! On si všiml, že za Matějovými zády na futře u dveří je napsáno bílou křidou: Matula 18 krejcarů!"

LOJZA

Kam zas máš namířeno?" houkla nevrle Květa Kurešová na bratra Lojzu, který se zvolna loudal ke dveřím. "Mně se zdá, že se ti chce zpátky do kriminálu, ty starej hambáři!"

Lojza provinile sklopil oči a tiše zamumlal, že pořád doma být nemůže, protože by se tady určitě zbláznil.

"Lepší je přijít doma o rozum," poučila ho přísně sestra, "než venku o hlavu. A to se ti jednou stane! Dvakrát ti lidi natloukli, že jsem tě ani nemohla poznat! Vlastní žena tě vyhodila z domova a kamarádi se od tebe do jednoho odvrátili!"

Jestli nebudeš sedět doma, moc špatně to s tebou dopadne!"

Ale Kureš na dobré rady své sestry nedal. Zase to na něho přišlo a on musel vyrazit ven. Nedovedl to v sobě potlačit, a vlastně ani nechtěl. Vždyť ještě nikomu neublížil a o ničem takovém nikdy neuvažoval. Vyšel před dům a váhavě zamířil k parku. Potom si to rozmyslel. Právě před ním zastavil autobus směřující na předměstí. Lojza do něj bez váhání nastoupil a jel až do Košánek. To už byl vlastně venkov se vším všudy. Dokonce i s opravdickým lesem, který vábil pár set metrů od stanice.

Lojza se tam bez dlouhého rozmyšlení vydal a doufal, že mu tentokrát bude přát štěstí. Nejlépe by bylo, kdyby potkal samotnou mladou dívku, asi tak dvanáctiletou. Takové reagovaly nejlépe. Když před nimi Lojza rozevřel svůj baloňák, pod kterým nic neměl, obvykle se upřímně vyděsily. Vytřeštily oči a začaly pronikavě ječet. Jiné protiakce nebyly schopny. Lojza měl čas zmizet bez obav o vlastní bezpečnost a na pár dní se zcela uklidnil.

Někdy předvedl pochybnou krásu svého mužství i dívkám mladším, ale to ho příliš neuspokojovalo. Nebyl to vhodný sexuální objekt a na prožitek s nimi vzpomínal jako na špatně uvařený oběd.

Se staršími dívkami nebo dokonce ženami to bylo krásné, pokud nedošlo ke konfliktu. Ne všechny se totiž vyděsily a utekly. Byly takové, které se na Lojzu vrhly a snažily se mu naťackovat. Nebo volaly o pomoc a policajtům posloužily přesným popisem sexuálního devianta. To byly nepříjemné okamžiky a Lojza se jich dost obával.

Nyní došel k lesu a opatrně vstoupil mezi stromy. Coural se zdánlivě ledabyle po okraji a pátral po někom vhodném. Měl smůlu. Potkal jen partu kluků, milenecký pár a staršího houbaře s podezřívavým pohledem.

Pustil se tedy hlouběji do lesa a byl zřetelně nervózní. Měl totiž své zkušenosti a věděl, že nyní potká nanejvýš ženu schopnou obrany. Ale jeho touha předvést se vzrůstala každou minutu. Nemohl to vzdát a těšil se na okamžiky vzrušení. Ted' už neměl jiné východisko. Krev mu stoupala do hlavy a on věděl, že se musí vybit za každou cenu.

Pak uslyšel bezstarostný ženský hovor. Vydal se tím směrem a brzy spatřil dvě mladé ženy, které si zřejmě vyšly na procházku. Při pohledu na ně se Lojza trochu zarazil. Zkusit to s nimi se mu zdálo příliš nebezpečné. Nevypadaly na to, že snadno propadnou panice a dají se vyděsit.

Jenomže Lojza už byl téměř v transu. Nemohl couvnout a musel riskovat. Předstoupil před ně jako herec před premiérové obecenstvo. Podívaly se na něj překvapeně a zřejmě očekávaly nějakou otázku. Dočkaly se však něčeho jiného. Lojza se předvedl a sledoval jejich oči, které se měly rozšířit děsem. Ale dostavilo se trpké zklamání.

Ženy se místo úleku pobaveně rozhihňaly.

"Chudinko," vyprskla jedna z nich. "Co nám to tu ukazuje? Tohle nestojí za podívání, kamaráde!"

"Pánským striptýzem by ses rozhodně neuživil, hošánku!" přidala se druhá. "Do podniku by tě nevzali, ani kdyby sis na to připlácel!"

Lojza se nad touto reakcí upřímně zděsil. Neměl daleko k mdlobám. Zmocnil se ho pocit křivdy a málem se rozplakal.

"A už zmiz, nestydo!" vyzvala ho první žena téměř rozšafně. "Tohle divadlo nás nudí, a jestli v něm míníš pokračovat, tak tě popadneme za uši a odvedeme k policajtům! Tam to přece znáš, ne?"

Lojza jako omámený vrávoral co nejrychleji odtud. Provázel ho smích obou žen a zmnožoval pocit deprese, který se ho úplně zmocnil. S takovým výsledkem rozhodně nepočítal. Byla to největší blamáž, jakou kdy zažil.

Zmizel v křoví a rozbřel se doopravdy. Cítil, že ho tento zážitek na dlouho poznamená. Svě výlety do přírody teď bude podnikat pln obav a nejistoty. Proč právě on má takové nesnesitelné potíže?

"Všim je vinna ta zkažená doba!" uvědomoval si nešťastně. "Ženy jsou cynické a zcela otrlé! Zkazila je pornografie, promiskuita a všeobecná uvolněnost mravů! Jestli to bude takto dál pokračovat, vysmějí se mi i docela malé holčičky! Co si potom počnu? Jsem člověk sexuálně nenáročný a plachý, tak proč nemám právo na chvílky rozkoše a uvolnění? Jestli bude vývoj pokračovat tímto směrem, určitě si jednoho dne hodím mašli!"

Jeho myšlenky byly ponuré jako opuštěný, zanedbaný hřbitov. Klopýtal o suché větve a mířil tam, kde tušil okraj lesa. Vůbec si nevšiml siného brunátného muže, který ho již několik minut sledoval. Uvědomil si jeho přítomnost, teprve když ho silák popadl za límec.

"Co je?" vykvikl Lojza. "Proč to... já jsem nic neudělal!"

"Nežvaň a pojď!" sykl muž. Žádná diskuse nemá cenu! Všechno jsem viděl. Když to nevadilo těm ženským, je to jejich věc, ale já to tak nenechám!"

Lojza pochopí, že dnes mu opravdu štěstí nepokvete. Na útěk nebylo ani pomyšlení a muž vypadal velice rozhodně a nekompromisně. Nezbyvalo nic jiného než se podvolit jeho příkazu. Neodvažoval se ani zeptat, kam vlastně jdou.

Ostatně to bylo celkem jasné. Chlapík se zřejmě rozhodl předat úchylné individuum policii. Vedl ho před sebou důrazně, drsně a téměř surově. Došli až na okraj lesa, kde bylo zaparkováno auto. Staré embéčko.

"Sedneš si vedle mne," rozhodl muž, "a nepokusíš se o žádnou akci. Jinak dopadneš velice špatně. Víš sám dobře, jak rádi by si lidi na tobě smlsli!"

Lojza úzkostlivě zamžikal očima a neodvážil se odporovat. Muž se posadil za volant a embéčko se rozjelo k městu. Lojza už nepochyboval, že skončí na policejní stanici. Choulil se do plandavého baloňáku a po tvářích se mu valily slzy. Proč jen neposlechl svou sestru a vydal se opět za svými pochybnými rozkošemi?

Auto projíždělo kolem Janáčkových sadů. Jelo zvolna, ačkoliv k tomu nebyl viditelný důvod.

"Víš, co se tady stalo před týdnem?" zeptal se muž vzlykajícího spolucestujícího. "Jak bys o tom nevěděl! Psaly o tom všechny noviny!"

To Lojza nemohl popřít. Bestiální vražda malého děvčátka otřásla celým městem. Lidé byli rozhořčeni a požadovali pro pachatele trest smrti. Jenomže viník stále unikal. Policie neměla jeho přesný popis.

"Kdyby lidé toho chlápka, co to udělal, dostali," uvažoval nahlas muž za volantem, "zřejmě by se s ním nemazlili! Dost možná, že by ho roztrhali zaživa. Nemyslíš?"

Lojzovi se stáhlo děsem hrdlo. "Ale já jsem to neudělal!" zachrčel plačtivě. "Já bych nedokázal nikomu ublížit!"

"To se ví, že ne," ušklíbl se řidič, "ale na druhé straně jsi odporná, hnusná veš, kterou každý rád zamáčkne! Já si to rozhodně vyčítat nebudu!"

Embéčko zastavilo. "Vidíš támhleten keř?" ukázal muž. "Tam holčičku našli. Kdesi jsem četl, že vrahové se rádi vracejí na místo činu. Tohle tvrzení je poměrně rozšířené. Lidé ho znají. Takže bude dobré, když si tady vystoupíš! A bez toho kabátu!"

"Ne!" vykřikl Lojza. "Tohle nesmíte udělat!"

"Máš přece parky rád!" připomněl mu muž škodolibě. "Už párkrát tě v nich chytili! Tak vypadni a pěkně si přírody užij!"

"Co proti mně máte?" kvičel Lojza. "Nic jsem vám neudělal!"

"Na to by ses ani nevzmohl, ty podělanej chlíváku!" ujistil ho muž tvrdě, "ale náhodou tě potřebuju. Přišel jsi mi jako ua zavalanou! Musím policajtům pověsit na nos pořádného bulí-ka, rozumíš?"

"Vy jste ten vrah!" vyrazil ze sebe Lojza. "Vy jste uškrtil tu malou holčičku! Teď byste to rád shodil na mne!"

"No vidíš, jak ti to pálí!" pochválil ho muž. "A teď už vypadni!"

Strhl z něho baloňák a drsně ho vystrčil z auta. Lojza se zapotácel a upadl na úzký chodník u parku. Auto prudce odstartovalo a vzápětí zmizelo za rohem.

Lojza pomalu vstával a v tváři měl nepříčetný výraz. Působil odpudivě. Rukama se snažil zakrýt to, co tak rád ukazoval pubertálním dívkám, a rozhlížel se, kam by bylo možno se schovat. Ale okolnosti byly jednoznačně proti němu.

Z vedlejší cestičky v parku právě vycházela dívka s malým psíkem a okamžitě Lojzovu přítomnost zaznamenala.

Rozječela se jako siréna. Ve chvíli se objevily další postavy a vyděšený Lojza se dal na zoufalý útěk. Dav za jeho zády se rozrůstal. "To je on!" slyšel za sebou pronásledovaný. "To je vrah té malé holčičky! Nesmí nám utéct!"

Lojza pádl jako nikdy v životě. Věděl, že mu jde o krk, ale jeho stíhači, hnání touhou po pomstě, se mu přesto přibližovali.

"Musím doběhnout na stanici," umíňoval si Lojza, "je hned tady za rohem! Už mě tam vyslyšali! Ještě se na mne pamatují! Vědí, že nejsem žádný vrah! Určitě se hned vydají po stopách toho chlapa v embéčku! Jsem vlastně důležitý svědek a mohu jim pomoci!"

Z posledních sil zrychlil a v nepatrném předstihu doběhl ke vchodu na stanici. Prudce zalomcoval dveřmi, ale ty nepovolily. Byly zamčeny. Lojza začal zoufale zvonit. Jednou rukou držel tlačítko a druhou bušil do dveří. Marně. Služba nebyla přítomna. Zřejmě měla důležitější práci.

Lojza se v panické hrůze otočil a stanul proti rozběsněnému davu, který hodlal zaútočit. Ale nebylo toho třeba.

Uštvaný chudák právě dospěl na konec své cesty. Chytil se za hrud', naposledy marně zalapal po dechu a pak se pomalu sunul na tvrdou dlažbu.

OTHELLO AŽ ZA HROB

Když se Jan Zimostráz oběsil, vykládali si to všichni jako zoufalý čin, plynoucí z nedávné smrti jeho krásné manželky Soni. Jenomže pravda byla úplně jiná.

Samozřejmě. Zimostráz Soňu nesmírně miloval. Ale to bylo slabé slovo. Zbožňoval ji a také na ni nepříčetně žárlil. S neúprosnou pravidelností předváděl vypjaté scény, srovnatelné s Shakespearovým Othellem. Soňa několikrát zažila i to skrčení, třebaže při něm nedošlo k exitu. Občas ji milující choť vlácel za vlasy po ložnici, několikrát ji udeřil tupým předmětem a také se pokoušel utopit ji ve vaně.

Soňa si kdekomu stěžovala, obrátila se i na věhlasného pražského psychiatra a pochopitelně často utíkala k mamince. Na druhé straně ji manželova žárlivost nesmírně lichočila, a proto se jí chlubila dychtivě naslouchajícím kamarádkám.

Jan Zimostráz byl zuřivec, který nicméně příliš opravdového strachu nevzbuzoval. Neměl pro to přijatelný vzhled. Vysoký obrylený blondák s velkým nosem a plandavými pohyby ani dost málo nepřipomínal mouřenína benátského. Působil spíše směšně a tak to většinou cítila i jeho půvabná žena. Trochu se jeho řádění vysmívala a trochu manželka litovala. Tím si lze vysvětlit i to, že od něho slízla nejednou pořádnou facku.

Soňa se nesměla na nikoho usmát, a běda když s nějakým mužem navázala jakýkoliv, i ten nejnevinnější kontakt. Jan Zimostráz podezíral doslova každého. Listonoše, domovníka, kontrolora plynu i všechny sousedy. Žárlil na filmové i televizní hvězdy a s nelibostí nesl, když se manželka dívala z okna na frekventovanou ulici. Byl přesvědčen, že všude číhá na její ctnost smrtelné nebezpečí.

Jednoho dne svoji žárlivost opět pořádně přehnal. Honil Soňu po pokoji s velikým kuchyňským nožem a příšerně koulel očima. Z úst mu kanuly sliny jako vzteklému šakalovi. Kdoví jak by útok dopadl, kdyby žárlivec v rozhodujícím okamžiku nezakopl o gauč a nevyrazil si dva zuby. To ho uklidnilo do té míry, že se nechal Soňou dopravit na zubní středisko, a dokonce jí v čekárně, provinile i vroucně zároveň, líbal ruce.

O několik dní později si manželé Zimostrázovi vyjeli na výlet. Vybrali si Malou Skálu, kde se před mnoha léty seznámili. Tady také bylo jejich poněkud atypické manželství ukončeno nešťastnou náhodou. Soňa Zimostrázová se zřítla ze skály.

Jan Zimostráz nepříčetně bědoval a vzbuzoval u kdekoho soucit. Určitě nic nepředstíral a nebylo pochyb o tom, že nevýslovně trpí. Přesto na něho padlo určité podezření z úkladné vraždy, ale neexistoval pro to sebemenší důkaz.

Kriminalisté posléze kapitulovali před vdovcovým pláčem a jeho naprostou neochotou spolupracovat.

V Zimostrázově okolí se říkalo ledacos. Zlomyslníci tvrdili, že stačilo, aby na Soňu zamrkal porybný nebo nějaký turista, a tragédie mohla být odstartována. Málokdo pochyboval, že by se žárlivec nad propastí choval jinak než kdekoliv jinde. Ale to byly pouhé domněnky. Není vyloučeno, že Soňa opravdu jenom uklouzla, škobrtla nebo nečekaně ztratila rovnováhu.

Jan Zimostráz trpěl a truchlil. Dennodenně putoval s květinami na hřbitov a oči měl zarudlé od pláče. Nebyl schopen se soustředit na práci a musela mu být poskytnuta zdravotní dovolená.

V té době začal teskníci vdovec psát poezii nevalné úrovně. Znovu si vybavoval nádherné okamžiky, které se Soňou

prožil, a pomocí čínské propisovačky chrlil na papír nesmírné množství patetických metafor. Popsal několik nelinkovaných sešitů a jeho emoce neochabovaly. Uvažoval o tom, že o Soňě napíše román.

Pak se začal přece jen poněkud uklidňovat. Dokázal opět pracovat a přátelům se již tolik nevyhýbal. Byl ale stále velice vážný a odměřený. Nikdo nevěděl, že by se zasmál, a rozhodně odmítal jakoukoli snahu o rozptýlení. Soňa se z jeho života ne-vytrácela. Když mu jeden z kamarádů nadhodil, že by si měl najít nějakou přítelkyni, smrtelně se urazil. Soňa byla pouze jedna, a žádná jiná ji nemůže nahradit!

Těžko říci, jak se smutný vdovec dozvěděl o existenci spiritistického kroužku, který se pravidelně scházel v jedné branické vile. To, že projevil zájem o účast na některé z jeho seancí, se ukázalo jako velice neprozřetelné. Už proto, že médiem byla Běla Doudlebova.

Tato dáma pocházela z Červeného Kostelce, stejně jako proslulý parapsycholog a jasnovidce Břetislav Kafka. Ten ji poznal jako malou dívku a okamžitě odhalil její mimořádný talent. Říkal o ní, že je znamenitým citlivcem a může z ní vyrůst médium světové úrovně. To se také stalo, třebaže ne v této zemi, která obcování s duchy rozhodně nepřála. Když Běla Doudlebova shledala, že by v Čechách se svým talentem skončila pravděpodobně v kriminále, bez lítosti změnila klima. Emigrovala do Rakouska a o něco později do Kanady. Okamžitě se kontaktovala s významnými spiritistickými společnostmi a takřka okamžitě se v nich uplatnila. Brzy vyrostla v jedno z nejznamenitějších médií a cestovala po Kanadě i Spojených státech. Časopis Hlasy ze záhrobí, vycházející v Torontu, ji označil za fenomenální zjev s velikou budoucností.

Přesto Věra Doudlebova trpěla ustavičným steskem po domově a snila o návratu do rodných Čech. Díky politickým změnám, které konečně nastaly, mohla svoji touhu realizovat. Ačkoliv měla v cizině stále nesmírné úspěchy, zamířila do Prahy a koupila si v Braniku vilu. Samozřejmě se okamžitě zapojila do spiritistického hnutí.

Těžko říci, co Jan Zimostráz očekával od své účasti na seanci. Jestliže se chtěl jenom poučit nebo rozptýlit, měl si zvolit sdružení na podstatně nižší úrovni. Běla Doudlebova s ničím nespekulovala a nic nezatajovala. Šlo o formát hvězdné velikosti a všichni účastníci seance riskovali, že mohou být i velice nemile překvapeni.

Ale pravý důvod Zimostrázovy účasti na branickém večírku se už patrně nedozvíme. Leda bychom se zeptali Běly Doudlebové, a k tomu nám chybí odvaha. Spokojíme se tudíž suchým konstatováním, že se smutný vdovec z nám neznámého důvodu seance zúčastnil. Jak se ukázalo, ke své veliké škodě.

Kdyby místo do branické vily zašel do biografu nebo do kavárny, mohl být ještě mezi námi a truchlit. Bohužel se rozhodl jinak.

Ve vile se sešla velice vážená společnost. Byl zde varhaník Jouza, který usiloval o přátelský rozhovor s Johannem Sebastianem Bachem a měl poněkud za zlé Běle Doudlebové, že mu posledně přivolala Rudolfa Frimla. Malířka Hejlíková zase toužila popovídat si s Renoirem nebo jiným francouzským impresionistou. Také další hosté se netajili náročnými přáními a požadavky. Pouze Jan Zimostráz jako by prozatím pouze ohledával terén. Žádné nároky nevzněl. Přesto to byl právě on, jemuž Běla Doudlebova přiřkla hlavní roli. Brzy poté, co v místnosti zhaslo světlo a členové společnosti vytvořili řetěz kolem kulatého stolu, upadlo médium do hlubokého transu. Hlasitě vzdychalo a úporně navazovalo kontakt s návštěvníky z onoho světa.

Pak se ozval velice jasný ženský hlas: "Jendo! To jsem ráda, že si s tebou mohu popovídat a trochu tě rozveselit! Přece bys stále netruchlil nad svým skolem, zvláště když mně se daří přímo znamenitě!"

Jan Zimostráz sebou trhl a neměl daleko do mdlob. "Soňo!" vykřikl vyděšeně. "Jsi to ty? Ale já jsem ti nic neudělal! Nestrčil jsem do tebe! Uklouzla jsi sama, pamatuješ se?"

"Samozřejmě, miláčku," přisvědčila ochotně, "a stále na ten okamžik velice ráda vzpomínám. Naše krásné manželství sice skončilo, ale pro mne započal nový, daleko radostnější život! Takový, jaký si zřejmě vůbec nedovedeš představit!"

"Vznáš se na obláčku," tápal se vdovec zmateně. "Nebo zpíváš na kůrech andělských?"

"Ani to, ani ono!" uchichla se. "Spíše by se dalo říci, že si tu užívám! Žiji tak rozverným životem, o jakém se mi ani nesnilo! Nejsem žádný přízrak bez těla a fyzických potřeb! Právě naopak! Naše těla jsou mnohem dokonalejší a jsou uzpůsobena žít v mnohorozměrném světě! Je zde bezpočet radovánek a různých rozkoší!"

"Počkat!" přerušil ji bývalý manžel nervózně. "Jaké rozkoše máš na mysli? Snad nechceš tvrdit, že na onom světě bují i erotický život?!"

"A proč by neměl bujet?" podivila se. "Je-li tu vše dokonalejší a plnější, nemůžeš přece předpokládat, že bychom zaostávali v něčem tak podstatném, jako je erotika! Sexualita je u nás na vysoké úrovni, už proto, že není spojena s rozmnožováním, strachem z otěhotnění nebo s pohlavními chorobami. Tady je to čirá radost! Pěstujeme sexualitu pro sexualitu a milujeme se velice intenzívně!"

"Soňo!" zařval zoufale Zimostráz. "Ty děvko zatracená, ty mě podvádíš! Já tady kvůli tobě v jednom kuse brečím, nosím ti na hrob květiny a ty mi cynicky nasazuješ parohy! Pelešíš se s nebožtíky, které vůbec neznám!"

"Tady se to tak nebere," ujistila ho Soňa. "Opustili jsme slzavé údolí a ocitli jsme se na loukách rozkoše! Smějeme se, bavíme se a pochopitelně se také milujeme!"

"Ty couro ničemná!" křičel vdovec. "Takové chování ti nebudu trpět! Roztrhnu tě jako slanečka! Uvidíš, jak ti dám co proto!"

"Nezlob se, miláčku," konejšila ho, "a pochop, že žijeme každý v jiném světě! Tady platí úplně jiné zákony a ty je nemůžeš změnit!"

"To bych se na to podíval!" zlobil se Zimostráz. "Jednou ses za mne provdala a jsi mi povinována věností! Já jsem vždycky věděl, že potřebuješ přísný dohled a pevnou ruku! Sotva jsem tě spustil z očí, už takhle vyvádíš! Stala se z tebe rajda! Ale nemysli si, že ti to jen tak projde! Já ti ukážu, zač je toho loket!"

Jan Zimostráz, krajně rozezlen, opustil branickou vilu. Hněv z něj neopadl, ani když rázoval poloprázdnými ulicemi. Spíše by se dalo říci, že narůstal a mohutněl.

"Já tu mrchu přizabiju!" tvrdil pomstychtivě. "Tohle si nemohu nechat líbit! Ještě dneska učiním jejímu řádění přítrž! Udělám z ní zase slušnou ženskou, která ví, jak se má chovat!"

Došel domů a ani si neodpočinul. Vyhledal šňůru od prádla a uvázal si parádní smyčku.

"Kdepak, kurvičko, na mne nevyzraješ!" šeptal pomstychtivě. "Mně neunikneš! Za chvíli poznáš, jak se nevyplácí klamat milujícího manžela! Už tě nespustím z očí a neunikneš mi ani v tom mnohorozměrném světě! Budeš sekát dobrotu a chovat se, jak se na řádnou ženu sluší! Jinak poznáš, co je pádná ruka!"

Jan Zimostráz se spokojeně rozesmál a dychtivě strčil hlavu do připravené smyčky. Start na onen svět se podařil hned na první pokus.

VLKODLAK MĚL SMŮLU

Jste učený člověk," řekl inženýr Vácha, "ale jdete mi se svým žvaněním na nervy. V době počítačů, letů do vesmíru a satelitní televize mi začnete vykládat báchorky, kterým by možná uvěřili ve středověku! Víte co? Strčte si své upíry a vlkodlaky laskavě za klobouk!"

"To je dobrá rada pro ignoranta," odpověděl profesor Mejtský, "kterého ty vaše idiotské počítače vzrušují a přivádějí ho do extáze! Mne svět techniky nikdy nezajímal a sotva se jím kdy budu zabývat. Je to pozlátko, které lidi pouze odvádí od věcí podstatných. Vědci zkoumají vesmír, ale nerozumějí sami sobě. Nic o sobě nevědí. Jsou v tomto směru daleko za učenici středověku, kterým se tak rádi posmívají!"

"Pouhá rétorika," ušklíbl se inženýr. "Staromilské rozumování bez věcné ceny! Moderní člověk nemůže věřit výmyslům a jevům, které si nemůže ověřit! Nebo jste snad schopni seznámit mě s nějakým upírem?"

"Bohužel," vzdychl Mejtský, "je to tvor, který téměř vymizel. Vždycky byl nemilosrdně pronásledován a ubíjen, ačkoliv se nikdy nezmožnil do té míry, aby ohrožoval existenci lidstva. Mnoho století s obtížemi vegetoval a bránil se vyhubení. Lidé jej likvidovali bez výčitek i špetky soudnosti. Na zemi přece bylo vždycky dost šelem a dravců, kteří byli člověku daleko nebezpečnější. Dodnes zahynou desetitisíce lidí ročně na hadí uštknutí. Kdo spočítá ztráty na životech, které způsobují žraloci? Upíři nikdy takové nebezpečí neznamenal a škody jim připsované byly nadsazovány a zveličovány. Skutečnou pohromou však pro ně bylo zavedení pohřbu žehem. V krematoriích jsou likvidováni potenciální upíři takřka beze zbytku. Ti, kteří by v hrobě nezetleli a stali se nemrtvolami nebo upíry, padnou za obětí plamenům. Je to velká kulturní škoda a náš život se zbytečně stává chudším. Upír je přece daleko zajímavějším tvorem než nějaký orel nebo tetřev! Zaslouhoval by si té nejpřísnější ochrany a bezměrné ohleduplnosti, a nikoliv nabubřelého prezírání!"

"Zkrátka a dobře," triumfoval inženýr, "upírem nemůžete sloužit. Nejste schopni poskytnout mi sebemenší důkaz! Dovolte mi tedy, abych zůstal u svého původního názoru. A co ti vlkodlaci? Předpokládám, že mi rovněž nemůžete žádného naservírovat!"

"Ale ano," řekl váhavě profesor. "Za jistých okolností bych pravděpodobně mohl. Pochopitelně se to neobejde bez jistých problémů."

"Chápu," přikývl inženýr posměšně. "Je mi jasné, že vlkodlak nečihá za každým rohem a nevyskytují se jich statisíce. Jaké jsou vaše podmínky?"

Profesor zamračeně hleděl do země. "Vlkodlak není živočišný druh," vysvětloval, "ale výsledek realizace talentu určitého typu. Někteří lidé, a zdůrazňuji, že jich není mnoho, se dokáží vcítit do psychiky zvířete tak silně a beze zbytku, že mohou na určitou dobu přijmout jeho tělesnou schránku."

"V životě jsem neslyšel takovou hloupost," kroutil hlavou Vácha. "Snad bychom se měli přece jen bavit o něčem jiném."

"Souhlasil jsem s tím, že vás přesvědčím," nedal se Mejtský, "a to nelze učinit slovy. Dokážu vám, že existují vlkodlaci, nezvratným způsobem. Spatříte proměnu člověka ve zvíře na vlastní oči."

"Takhle mne za nohu ještě nikdo netahal," šklebil se inženýr, "ani na prvního apríla ne!"

Ale profesor se nerozveselil. "Vlastně si ten zážitek ani nezasloužíte," řek káravě, "protože se chováte upne nemožně. Popíráte něco, o čem nemáte nejmenší potuchy. Je to, jako kdybych já tvrdil, že neexistuje elektrický proud."

"Snadno bych vám dokázal, že existuje," usmál se s převahou inženýr, "a nemusel bych kolem toho dlouho vykládat."

"To proto," mračil se profesor, "že nejsem nevzdělanec jako vy! Vaši techniku nemám rád, dokonce je mi z duše protivná, ale nepovažuji ji za pohádky nebo výplody chorých mozků. Vy o předmětu mého bádání nevíte zhora nic, a všechny mé vývody bagatelizujete dříve, než je vyslechnete. Ale budiž! Přestanu už teoretizovat a uvedu vás přímo do středu události. Ukáži vám člověka, který má schopnost stát se vlkodlakem!"

"Tak?" zvedl obočí inženýr. "A kdo to je?"

"Já sám."

Na inženýra to velký dojem neudělalo. Spíše se zdálo, že má co dělat, aby se hlasitě nerozesmál.

"Tuto schopnost mám již od dětství," tvrdil profesor, "a nyní jsem si ji ověřil znovu. Naposledy před několika dny v zoologické zahradě. Stal jsem se tam vlkem a skotačil dobrou hodinu se smečkou. Působilo mi to nesmírné potěšení."

Inženýr přemítal, jestli nemá zavolat záchrannou službu. Zdálo se mu, že profesor svými žvásty překročil míru, kterou lze u zdravého člověka tolerovat. Je to zábavný stařík a jako vlkodlak se v psychiatrické léčebně vyskotačí až zaž!

"Není ale třeba chodit do zoologické zahrady," pokračoval profesor, "protože ke svému důkazu vlka nepotřebuji. Postačí mi velký pes. Pokud vím, máte krásného vlčáka."

"Německého ovčáka," opravil ho inženýr. "Arona. Je to šlechtic s rodokmenem. Co s ním chcete dělat? Moc si na něm zakládám a byl bych nerad, kdyby měl utrpět nějakou újmu!"

"Nemám v úmyslu mu ublížit," vysvětloval profesor. "Pouze do něho vstoupím a splynu s ním. V těle vašeho psa pak provedu obtížný úkol, který si vymyslíte. Samozřejmě musíte přijít na něco, co vás beze zbytku přesvědčí. Úkol zvolíte tak, aby jej zvíře nemohlo v žádném případě zvládnout. Souhlasíte?"

"Pochopitelně," přikývl inženýr. "Hned přivedu Arona. Stejně se na zahradě patrně nudí."

V několika minutách byl Aron v místnosti. Překrásný ovčák, několikanásobný šampión připomínal vlka jen vzdáleně.

Číslo z něj šlechtictví a nesmírné sebevědomí. Na profesora hleděl zvědavě, aniž by projevil sebemenší neklid.

"Krasavec, co?" podrbal ho za ušima pyšný majitel. "Myslím, že lepšího psa byste v Praze neobjevil. Doufám, že vašimi hokusy pokusy nijak neutrpí!"

"Určitě ne," sliboval profesor, "ale než začneme, měl byste vyřknout úkol, který má Aron provést."

"Dobrá," souhlasil inženýr. "Aron sice umí tlapkou otevřít dveře, ale nedovede si odemknout. Myslíte si, že byste to zvládl bez pomoci rukou, pane profesore?"

"Jistě," přikývl vlkodlak, "s takovým chrupem to půjde velice snadno!"

"To rád slyším," tvrdil inženýr. "Vyběhnete tedy na zahradu a odemknete si branku na ulici. Vydáte se po chodníku za roh a zamíříte k parku, kde jsou krásné pískové cestičky. Prostřední z nich vás zavede k fontáně, za kterou je záhon růží. Tři z nich uhryznete a přinesete je sem do vilky!"

"Výborně!" řekl profesor. "Ještě určete barvu růží, abyste byl splněním úkolu dokonale přesvědčen!"

"Přinesete mi bílou, žlutou a červenou!"

"Souhlasím. Bílou, žlutou a červenou. Určitě se nespletu!"

Německý ovčák se očividně nudil. Tlachání obou mužů ho ani v nejmenším nezajímalo. Procházel se místností a vyčítavými pohledy se dožadoval pozornosti.

"Arone," řekl mu inženýr, "bud' k panu profesorovi velkorysý! Chce si s tebou trochu pohrát, a tak se na něho nezlob!"

Profesor si sedl proti psovi a upřeně se mu začal dívat do očí. Aron nejprve znepokojeně vyštěkl, ale pak se přiblížil sám k hostovi a položil mu svou krásnou hlavu do klína.

"No ne," zavrčel trochu nespokojeně inženýr. "Nejste náhodou zakuklený kynolog?"

Profesor neodpověděl, a ani dost dobře nemohl. Hlava mu náhle poklesla a on se sesunul na židli, aby na ní zůstal bezvládně viset jako kus starého oděvu.

"Pane jo," vykuli oči inženýr a hned se škodolibě zasmál. "Tak tohle je zřejmě celá profesorova záhada! Dostane se do transu, usne, a když se probudí, namlouvá si, že někde skotačil se smečkou vlků! Na mou duši, pěkná blamáž! Co tomu říkáš, Arone? Rozběhneš se do parku, nebo ti mám raději z ledničky vyndat kus salámu?"

Aron po uzenině netoužil. Aniž projevil pánovi své psí sympatie, rozběhl se ke dveřím a packou si je otevřel. Stejně učinil se dveřmi na zahradu a zamířil k brance. Inženýr ho vzrušeně sledoval. Viděl, jak Aron uchopil zuby klíč a bez zaváhání jím otočil. Pak stiskl kliku a strčil čumákem do branky, která se otevřela dokořán. Pes vyběhl na chodník a zmizel inženýrovým očím.

Vácha byl úplně konsternován. Hleděl na bezvládné tělo spícího profesora a vrtěl nedůvěřivě hlavou.

"Tohle se mi musí zdát," šeptal vyděšeně. "Něčemu takovému nelze uvěřit! Třeba profesor Aronovi něco vsugeroval, ale není přece možné, aby splnil celý ten obtížný úkol! Za chvíli se Aron vrátí, ale docela určitě bez růží!"

Aron skutečně růže nepřinesl. Doběhl na roh ulice a zamířil k parku. Normálně by neměl být problém vydat se po pískové cestě k fontáně. Jenomže zde byla nečekaná překážka.

Přímou u parku stála maringotka, skýtající dočasně přístřeší třem opáleným mužům, kteří nedaleko vykonávali zemní práce. Nyní ovšem pouze okouněli na schůdcích svého provizorního příbytku a dle svých možností obtěžovali okolí. Nejraději pokřikovali oplzlostí na pubertální dívky a nabízeli jim drsné rozkoše, ale prozatím se nedočkali kladné odezvy. Docílili pouze toho, že okolí maringotky bylo dokonale vylidněno a chodci se jí vyhýbali velkým obloukem.

"Dneska mi jde zase huba šejdrem!" prohlásil pořez s vlasy až na záda. "Dal bych si nějakou bezva gáblíček! Něco, co by šlo dobře namáčet do rumu!"

"Měli bychom zase klepnout nějakýho alíka," navrhoval druhý, jehož bohaté tetování by stálo za vystavení v galerii.

"Ale musíme si lip vybrat! Ten jezevčík z předvčerejška nestál za nic! To byly kosti potažené kůží!"

"Ses moc vybírávej!" zavrčel třetí, který zřejmě pozbyl chrupu v nějaké mužné šarvátce. "Pamatuj si, že nejchutnější maso je přímo na kosti!"

"Já mám ještě zuby!" zašklebil se tetovaný, "a tak nemám zapotřebí olizovat kosti a vycucávat z nich morek! Chci se do masa pořádně zahryznout! Pamatujete na tu báječnou dogu v Humpolci?"

"No jo," vzpomněl si dlouhovlasý. "Ta byla jako tele! Ale kdy se zase stane, že na takový nádherný zvíře narazíš?"

"Támhle běží!" vykřikl náhle tetovaný. "Vidíte? Doga to sice není, ale takovýho krásnýho vlčáka abys pohledal! Už se mi sbíhají sliny!"

"Ještě ho nemáme na pekáči!" krotl ho bezzubý. "Tihle psi jsou někdy nebezpečný! Obyčejně mají policejní výcvik a dovedou se bránit! A taky jsou nedůvěřiví!"

"Nedeklamuj a připrav si kudlu!" poradil mu tetovaný. "Podívej, běží přímo k nám. Jako by věděl, že se nám stejská po dobrý pečince. Ale pamatujte si, že to nesmíme zvorat! Jak se nepovede první útok, máme po naději a ještě nás ta obluda pokouše. Jardo, troufáš si na první ránu?"

"Bez debat!" ujistil ho dlouhovlasý. "Vezmu ho kladivem přes čumák a vy hned zabodnete kudly do krku. Pak ho stáhnem a hned si ho upečeme! Koukněte, jak je vypasenej!"

"Mám dojem, že je s rodokmenem!" liboval si tetovaný. "Určitě má větší cenu než deset kilo svíčkový!"

"Na to můžeš vzít jed!" ujistil oval ho dlouhovlasý. "Je to na první pohled vzácný zvíře. A což až ho dostaneš na talíř na česneku."

"Tak se moc nerozplývej a připrav si palici!" houkl bezzubý. "Jinak nám zdrhne a budeme si muset otevřít konzervu!"

Nic netušící německý ovčák se blížil. S hrdě vztyčenou hlavou klusal k vytčenému cíli. Byl poněkud zamyšlen a stále si opakoval úkol, aby jej nepopletl: "Jedna růže bílá, jedna červená a jedna žlutá! To by neměl být problém a inženýr Vácha se už nevzmůže na žádnou ze svých pošetilých námitek! Bude muset připustit, že jeho materialistické teorie jsou

směšné a nevděčné!"

Německý ovčák přeběhl ulici a podél maringotky hodlal zamířit do centra parku. V té chvíli zasáhli ti, které by cvičený Aron zřejmě nepřehlédl, ale jež nezkušený profesor ku své škodě zcela ignoroval. Řezníci a pojídači psů stoprocentně splnili plán, který si předsevzali. Chudák profesor ani nezakňučel.

"A je to!" zajásal tetovaný. "Přece jenom jsme sehraná parta! Ale musíme tu bestii rychle uklidit. Doufám, že nás nikdo neviděl!"

"To by nám ještě scházelo!" hučel dlouhovlasý. "Taková pečinka šampióna s rodokmenem by se nám mohla pěkně prodražít!"

"Nekecat a dělat!" houkl bezzubý. "Přece víte z detektivek, že ukrytí mrtvoly je to nejdůležitější!"

Popadli zabitě zvíře a odvěkli je do maringotky.

Mezitím se inženýr Vácha vypravil před svou vilu. Přeshlapoval na chodníku a vyhlížel Arona. "Snad s tím nebudou problémy!" říkal si, "ale neměl jsem ho do parku posílat. Důkaz bylo možno provést i v domě!"

Což byla nesporně pravda.

Po chvíli začal být inženýr nervózní a vydal se po Aronově stopě. Došel až k fontáně a stanul u záhonu růží. Nic nenasvědčovalo tomu, že by některou z nich někdo poškodil.

"Možná že si tu Arona někdo všiml a zahnal ho!" napadlo inženýra. "Není vyloučeno, že se oklikou vrátil domů!"

Pro jistotu několikrát hvízdal, zavolal psa jménem, ale když se žádoucí výsledek nedostavil, šel pomalu zpátky. Byl velice zvědav, jestli už Aron doběhl domů.

Nedoběhl. Když ale inženýr otevřel dveře pokoje, čekalo ho velice nepříjemné překvapení. Na podlaze na zádech ležel profesor Mejtský, ale nebyl vůbec k poznání. Obličej měl zcela znetvořený po úderu těžkým tupým předmětem a hrdlo měl proříznuto takovým způsobem, že hlava jen tak tak nebyla oddělena od krku.

"Proboha!" zašeptal zděšeně inženýr. "Jak se tohle mohlo stát?"

V té chvíli si také s hrůzou uvědomil, že to bude těžko vysvětlovat příslušníkům policie, které musí co nejrychleji zavolat.

TAKOVÝ KRÁSNÝ SKLEP

Bečka jezdil na chalupu už v pátek odpoledne. Byl do objektu, který koupil před rokem, doslova zamilován. Při rozvodu přišel o chatu, ale nyní toho vůbec nelitoval. Perníková chaloupka, jak říkal stylové dřevěnici v Českém ráji, mu dala zapomenout na domnělé i skutečné křivdy minulosti. Trávil tam všechny volné chvíle a stále vylepšoval vzhled nově získané nemovitosti. Nadšen byl zejména velikým, klenutým sklepem, vytesaným do pískovcové skály. To byl skutečný prostor pro fantazii tvůrce! Bečka si užíval, že právě tady jednou vznikne vinný sklípek, který mu budou závidět všichni, které pozve. Není tudíž divu, že na chalupu vždycky spěchal a každou promeškanou minutu pociťoval jako křivdu.

Tentokrát se však nedalo nic dělat. Vedoucí Páleník oslavoval pětadesátku, a takovou slávu nelze nechat bez povšimnutí. Bečka koupil láhev vína a doufal, že se mu podaří co nejdříve vytrátit. Nevyšlo to. Musel Páleníkovi připít na zdraví, dokonce několikrát, a zúčastnit se tlachání o všem možném. Oslavenec vyprávěl, jak hrál v mládí hokej, mistr Kulka nutil ostatní loveckými historkami a sem tam to někdo opepřil pikantní anekdotou. Bylo to k užívání, ale nedalo se utéct. Bečka se dostal domů až kolem devatenácté hodiny. Na cestu do Českého ráje nemohl ani pomyslet, protože přece jenom něco vypil a kontrolám na silnici by těžko vysvětloval, že jde o malé nedopatření. S povzdechem tedy zapnul televizor a pokoušel se soustředit na večerní program. Moc mu to nešlo. Byl příliš rozptýlený a stále musel myslet na svou chalupu, kde už mohl v tuto dobu vykonat spoustu užitečné práce.

Vypnul přístroj a lehl si na pohovku, kde překvapivě brzy usnul. Spal asi čtyři hodiny a probudil se v báječné formě. Už dlouho se necítil tak svěží. Podíval se na hodinky.

- Ještě není půlnoc - uvědomil si - a kdybych teď nastartoval auťák, mohl bych být po jedné hodině na chalupě. Už časně ráno bych se dal do práce a nahradil dnešní promarněné odpoledne!

Nápad se mu tak zalíbil, že nezaváhal. Za pár minut seděl za volantem a mířil k místu, které ho tak přitahovalo. Jelo se mu velice dobře. Silnice zela prázdnotou a nic nenarušovalo požitky z jízdy. Už v jednu hodinu projel Bečka Jičínem a zabočil na okresku. Rozumně rychlou jízdu zvolnil a zvlněnou lesnatou krajinou pokračoval velmi obezřetně. Neměl zájem, aby se jeho embéčko střetlo se srncem, nebo dokonce s jelenem.

Cíl cesty se rychle blížil a zbývalo jen několik posledních kilometrů. Bečka se přívětivě usmíval na známou krajinu, kterou spíše tušil, než viděl. Těšil se, že opět prožije jeden ze zdařilých víkendů. Všude panoval klid a nikde nebylo vidět živáčka. Poslední vesniční flamendři dávno zmizeli a usnuli ve svých pohledných chalupách. To si Bečka ale jen myslil.

Ve chvíli, kdy vjel na hráz rybníka, došlo k nečekané tragédii. Bečka se už viděl doma, když mu vjel kdosi na neosvětleném kole přímo pod auto. Ozval se náraz, zaskřípění brzd, ale už se nedalo nic dělat.

"Proboha," vydechl řidič. "Snad jsem..."

Vylezl z vozu, aby zjistil následky srážky. Dopadlo to nejhůř, jak mohlo. Vedle rozbitého kola ležel člověk, který nejevil známky života. Bečka ho okamžitě poznal. Byl to důchodce Kejha, známý opilec bydlící téměř v sousedství Bečkovy chalupy. Skončil tak, jak to všichni předpovídali.

Bečka chtěl nejprve učinit to, co bylo jeho povinností. Spojit se s Veřejnou bezpečností a ohlásit nehodu. Vlastně se nic nemůže stát. Vyšetřování jednoznačně prokáže Kejhovu vinu. Jeho kolo vůbec nemělo světlo ani zadní stopku a bylo v takovém stavu, že by se nikdo jiný neodvážil na ně sednout. Navíc byl ještě cyklista zřejmě pořádně namazaný, jak bylo u něho zvykem.

Pak se však Bečka zarazil. Dojde-li k vyšetřování, nebude se moci vyhnout krevní zkoušce. Jak dopadne? Na oslavě Páleníkových pětadesátin sice příliš nepil a navíc se slušně prospal - je ale vyloučeno, že se nějaký alkohol v krvi

přece jenom najde?

Uvědomoval si náhle, že by přivoláním příslušníků podstupoval velké riziko. Starému Kejhovi už stejně nikdo nepomůže, tak proč by měl navíc trpět slušný člověk, který nic nezavinil? Jak se ale nejrozumněji zachovat? Sednout do auta a ujet? Tím by si zřejmě příliš nepomohl. Časně ráno by tady dědka našli a začali by hledat toho, kdo ho srazil. Mnoho aut tady zřejmě neprojde, a tak by s vypátráním viníka neměli příliš práce. Je třeba přemýšlet a dokonale zmást stopy.

Což hodit kolo i dědka do rybníka? Předstírat, že ubožák sjel v opilosti do vody? To už bylo lepší, ale i tady mohlo dojít k důkladnému vyšetřování, které by v brzké době odhalilo pravý důvod starcovy smrti. Ne, na to se musí úplně jinak! Bečka popadl kolo a vhodil je do rybníka. Ozvalo se žbluňknutí a dopravní prostředek zmizel na dlouho pod hladinou. Možná navždycky. Důležitější však bylo odstranit mrtvolu. Bečka otevřel kufr u vozu a drobného, suchého dědu tam bez větších problémů vtěsnal. Pak usedl znovu za volant a rozejel se k chalupě.

- Ted' budu mít spoustu času mrtvolu ukrýt - uvažoval.

V domku jsem sám a mám tam dokonalé soukromí. Sousedé nejsou zvědaví a nevnikají na můj pozemek. Žádnou návštěvu nečekám. Mohu tedy jednat pomalu, ale důkladně a s rozmyslem.

Za pár minut vjel do dvora chalupy. Pečlivě uzamkl vrata a šel si uvařit silnou kávu, aby mohl s chladnou hlavou znovu rozebrat celou situaci.

- Nějaké provizorium nepřipadá v úvahu - říkal si. Dědek musí zmizet definitivně a jeho mrtvola nesmí být objevena.

Stejně toho kořalu začnou hledat bůhvídkdy...

Ale jak to nejlépe provést? Zakopat starého Kejhu na zahradě? Nesmysl! Hlína se propadá a někdo by si takového místa mohl třeba čirou náhodou všimnout. Také pes často upozorní na to, že se stalo něco nepatřičného. Zahrada nepřichází v úvahu.

A což mrtvolu spálit? Bečka se oťrásl odporem a i tuhle možnost rozhodně zamítl. Ne že by se to nedalo provést. Ale představa, že bude lámat hnáty a ládovat kusy těla do kotle, mu nedělala dobře. Musí vymyslet něco méně drastického!

A pak si vzpomněl na svůj krásný sklep. No ovšem! V pískovci na podlaze vykope jámu a do té položí mrtvolu. Zasype ji a potom zhotoví pevnou, kamennou podlahu, jak to má už dávno v úmyslu. Hosty, kteří navštíví jeho vinný sklípek, ani ve snu nenapadne, že jsou vlastně na hřbitově!

Bylo rozhodnuto. Bečka odnesl dědka do sklepa, rozsvítil si lampu a připravil nářadí. Přesně o půl třetí ráno začal kopat. Šlo to mnohem lépe, než očekával. Mohl pracovat klidně a rychle, protože sklep byl dokonale odhlučňen.

- Za dvě hodiny budu hotov - těšil se - a úplně mimo nebezpečí. Koho by napadlo hledat starého Kejhu u mne ve sklepe!

Pokračoval téměř radostně. Jediné, co ho udivovalo, byla sypkost a nekompaktnost pískovce, který vyhazoval z vykopané jámy. Jako by tu nedávno někdo kopal před ním!

- Nakonec tu ještě objevím poklad! - napadlo Bečku. - To by nebylo špatné. Pořádný hrnec svatováclavských dukátů bych si dal líbit!

Tato optimistická představa neměla být ani zdaleka naplněna. Naopak. To, do čeho Bečka vzápětí kopl, mělo do pokladu hodně daleko. Když se nad tím sklonil s lampou v ruce, vykřikl hrůzou. Pod jeho nohama leželo dosud zcela neztetlelé ženské tělo. Bečka se vydrápal nahoru a těžce lupal po vzduchu. Co to má znamenat? Jak si tu hrůzu vysvětlit? Začal horečně uvažovat.

"Tuhle chalupu jsem koupil od staré báby," mumlal, "ale ta ji prodala po smrti svého syna, který tady bydlel. Že by to měl na svědomí on?"

Bečka se znovu podíval do jámy a udělalo se mu špatně. Bylo mu na zvracení. Posadil se na kopec nahromaděného písku a hleděl na Kejhovu mrtvolu. Ani to mu nedělalo nejlíp.

"Musím...", zafuněl, "musím na čerstvý vzduch!"

Byl to celkem rozumný nápad, ale přišel poněkud pozdě. Bečka dokázal vystoupit pouze na třetí schod. Tady zavrával, chytil se za hrud' a skácel se zpátky. Padl přímo na dědka Kejhu a po něm se svezl do vykopané jámy. Našli je v pondělí. Sousedům neušlo, že Bečkovu auto stojí dosud na dvore a majitel se proti svému zvyku vůbec neukázal. Přivolali pomoc a zasloužili se o objasnění nevšedního kriminálního případu. Kromě tří mrtvol, viditelných na první pohled, jich ve sklepe objevila Bezpečnost ještě pět. Samé dívky kolem dvaceti let.

Šlo vesměs o pohřešované stopařky, které se daly zlákat k návštěvě stylové chalupy. Kdyby nebylo vratké jízdy starého alkoholika Kejhy, patrně by zůstaly neobjeveny.

Nejasná je však nyní budoucnost pískovcového sklepa. Za chalupu s legendou požadují totiž Bečkovi dědici nekřesťanské peníze.

SUVERÉN

Doktor Binek se tvářil mrzutě, protože jen velice nerad opouštěl svou předměstskou vilu, ve které trávil podzim života uprostřed hadů a jiných jedovatých tvorů. Ačkoli původně vystudoval práva, ostala se herpetologie jeho největší životní vášní. Jeho jméno si v tomto oboru získalo zvuk i v zahraničí. Šustění hadů ho vzrušovalo víc než společenské události prvořadého významu a málokomu se podařilo vylákat starého morouse z jeho hájemství. Jen občas došlo k situaci, že kapituloval před svou vdanou dcerou, která bydlela ve středu města. Vždycky však bojoval ze všech svých sil.

"Musí to být, Eliško?" nařikal do telefonu. "Viš přece dobře, jak nerad se odtud vzdaluji!"

"Uvědom si, tati," zaznělo břítky na druhé straně drátu, "že máš nejen hady, ale taky dceru. Musíme s Karlem na velice důležitý večírek, který může rozhodnout o mnoha věcech, které nás zajímají. Ale někdo musí hlídat děti, to jistě uznáš! Hadi se ti nikam neodpláží, neboj se!"

Herpetolog odevzdaně vzdychl a s pocitem nevýslovné křivdy zavěsil. Jediné, čím se mohl poněkud odreagovat, aby se nezakl bezmocným vztekem, byl pohovor se sousedy. Postěžoval si, komu mohl, a pronesl řadu projevů o sobeckosti potomků, kteří nenechají starého člověka ani v klidu zemřít.

Tak sice dodal četné cenné informace mnohým, kteří o ně ne-

stáli, ale také jednomu, jenž se okamžitě rozhodl je zneužít. Ten někdo se jmenoval Andrej Kopál a jeho hobby se nepohybovalo v hranicích zákona. S oblibou vylupoval byty, a rozhodně dával přednost rodinným domkům, jejichž majitelé se z nějakých důležitých důvodů vzdělili. Také vilku, kterou obýval doktor Binek, Andrej už jednou úspěšně vyloupil, ovšem ještě za starého majitele. Dobře ji znal a předpokládal, že ani tentokrát nenarazí na vážnější překážky. Samozřejmě, starý pán choval jedovaté plazy, ale s těmi by neměl být problém. Nelezou přece volně po místnosti a jsou ve svých teráriích jistě dokonale zajištěni. Doktor Binek je v tomto směru puntičkář a ještě se mu nestalo, aby některý z jeho cizokrajných chovanců okusil slasti svobody.

Andrej Kopál věděl, že má spoustu času. Vlastně celou noc. Doktor Binek se vrátí až zítra dopoledne, pokud u dcery nezůstane na oběd. Není třeba spěchat ani propadat nervozitě. Jedině perfektní suverén má šanci dělat tohle řemeslo bez obav, že se za své činy bude zodpovídat.

Kopál takovým suverénem byl a nyní se připravoval znovu to dokázat. Pokojně sledoval, jak nabručený herpetolog opouští svou vilku. Doktor Binek dělal všechno svědomitě a důkladně. Zamkl dveře na dva západy a ještě několikrát stiskl kliku, aby se přesvědčil, že zámek dobře zapadl. Podobně zajistil i branku u zahrádky. Teprve potom se vydal k autobusové zastávce a cosi nepřívětivého si mumlal.

Vilka byla nyní na dlouhou dobu prázdná, ale Kopál nespíchal. Počkal, až se ulice zklidní a nikde nebude ani živáčka. Teprve potom nastane vhodná chvíle k provedení zločinu. Kopál věděl, jak to udělat, až zhasne za okny sousedních domků poslední televizní obrazovka. Nejprve hodí vlčákovi u Vaňorných buřta, aby si ho naklonil a ten divoch zbytečně neštěkal. To je důležité, protože právě zběsilý štěkot přilákal k oknům již nejednoho zvědavce. Dále je nutné dát si pozor na astmatického revizora ve výslužbě pana Voráčka. Ten, když má potíže s dechem, otvírá okno ložnice a vydrží u něj třeba půldruhé hodiny. Naštěstí je dnes chladno a Voráčkova zimomřivost ho zřejmě udrží v posteli. Jinak by všechno mělo proběhnout zcela hladce. Nikdo z blízkého okolí nevyrazil na flám ani za kulturou. Bude snadné nepozorovaně přiskočit plot u Binkovy zahrady a sklepním okénkem se vsoukat do sklepa. Vtom už má Kopál praxi. A potom: žádný spěch! Vhodný lup je třeba vybírat s rozvahou a obezřetně. Peníze, šperky, vkladní knížky a snad i drobné umělecké předměty. Rozhodně nic těžkého a rozměrného. Vřak to neděláme poprvé!

Kolem jedné hodiny zahájil Kopál akci. Klidně, bez sebemenšího náznaku nervozity. Vše vycházelo. Podplacený vlčák Kázán ani nemukl. Astmatik Voráček spokojeně oddechoval ve své posteli. Všude panovalo přívětivé ticho. Kopál ještě jednou zkontroloval okna sousedních vilek, a když nezjistil nic podezřelého, přehoupil se přes plot do Binkovy zahrady. Několika skoky byl u malého sklepního okýnka. Ozvalo se cinknutí skla, ne silnější než když se dotknou dvě skleničky při připitku. Kopál protáhl ruku vzniklým otvorem a otočil klikou. Pak už se mohl pohodlně vsoukat do sklepa. Chvilí zůstal stát, aby se přesvědčil, že jeho návštěva zůstala nepovšimnuta. Potom rozsvítil lampičku a zkusil otevřít dveře do chodby. Byly zamčené, ale to Kopála ani v nejmenším neznepokojilo. Několika zkušenými pohyby je vysadil z pantů a otevřel si tak cestu k bohatému lupu.

Několik vteřin se rozmýšlel, ale pak otočil vypínačem. V nastalém světle musel přimhouřit oči, protože doktor elektrinou rozhodně nešetřil. Kopál záhy shledal, že jednal velice rozumně. Světlo bylo sice samozřejmě vidět na ulici, ale kdo by si pomyslel na návštěvu zlodějovu? Spíše by každého napadlo, že se starý herpetolog vrátil poněkud dříve od dcery. Pro Kopála však bylo světlo nesmírně důležité. Doktor Binek měl totiž několik terárií se svými jedovatými miláčky už na chodbě.

„Brr!“ otrásl se nezvaný návštěvník. "Proč ten chlap nesbírá raději brilianty?"

Zamířil potom do haly, kde kromě hadů očekával nějaké předměty, které ho budou zajímat. Přesto ho zcela přednostně zaujala velká kobra, vzbuzující hrůzu i přes ochrannou skleněnou bariéru.

"Buď hodná," varoval ji Kopál, "nebo tě poleju studenou vodou!"

Měl dojem, že kobra ho poslechla. Rozsvítil proto všechna světla a pomalu procházel halou. Hadům už nevěnoval nejmenší pozornost. Zato se překvapeně zastavil před doktorovým líkérníkem. Starý pán si potrpěl na mírné, leč prvotřídní pití a jeho bar byl plný drahých zahraničních kořalek i líkérů.

Konzumace alkoholu byla ovšem u Andreje Kopála stěžejní zálibou. Holdoval sice poněvíc rumu, ale o dobrých světových značkách různých destilátů věděl alespoň z doslechu. Teď mohl na těch ztepilých a parádních lahvích nechat oči.

"Andy, tohle hned tak někde neuvidíš!" vydechl a mlsně přitom zamlaskal. "Ledaže by ses snad někdy rozhodl vybrabčít Tuzex! Škoda že láhve nepatří k předmětům, které míníš z tohoto domu odnést!" Vzápětí však dodal:

"Niméně mi mé profesionální cítění nebrání, abych se nenapil tady. Abstinents nejsem a času mám spoustu. Okusím nápoje, o kterých jsem dosud jen čítal v románech, a rozšířím tak své životní zkušenosti!"

Ještě jednou přešel lačnými zraky líkérník a pak rychle chňapl po calvadosu.

"Tak tohle jsem ještě nepil!" zaradoval se. "A že o tom píší nějakí autoři! Remarque by se bez calvadosu neobešel!"

Nalil si do skleničky a blaženě ucucával.

"No vidíš, Andy," mumlal si, "oč se máš hůř než nějaký apači na Elysejských polích? Akorát se musíš obsloužit sám! Ale to ti nepůsobí potíže, protože jsi muž práce, a ne nějaký pařížský flink."

Dostal se na dno, chtěl znovu dolít, avšak po zralé úvaze se rozhodl jinak.

"Andy, seš džentlmen," zasmál se, "a proto přejdeš na skotskou whisky. Podívej, pan doktor tu má Johnnyho Walkera! A hned vedle jsou Zvonečky! No to si dám líbit. Jenom nespěchat a všechno vychutnat jako skutečný znalec!"

Také se o to pokusil. Ačkoliv byl sám, předstíral, že právě vstoupil do sedmého nebe. Ani na mučidlech by nepřiznal, že mu tuzemský rum v hospodě U Zástrčky chutná daleko víc. Upíjel, pomlaskával a občas přátelsky zamrkal na kobru v teráriu, která se však tvářila netečně, až povýšeně.

"A teď je načase přejít ke koňakům," rozumoval Kopal, "které zde zastupuje Henessy, Martell a Metaxa. Otestujeme je, jako šláfruňk si dáme skleničku zlatého bollsu a pak se pustíme do loupení!"

Chutnalo mu, a tak se neodbyl. Cítil se báječně a narůstající podnapilost ho neznepokojovala. Byl pevně přesvědčen, že ji hravě zvládne. Nepatřil přece k těm, kteří nic nesnesou. Měl dobrý trénink a i nyní po závěrečné skleničce bollsu se necítil grogy. Naopak, jeho nálada ještě vzrostla. Důvod, pro který sem přišel, ustavičně odkládal, přestože ručičky hodin ukazovaly půl třetí ráno.

"Když už jsem tady," rozumoval, "tak se trochu poučím. V zoologické zahradě jsem nebyl, ani nepamatuju!"

Začal obcházet terária a prohlížet si jejich obyvatele.

"Příroda je rozmanitá a bohatá na živočišné druhy," konstatoval spokojeně, "takže je prospěšné se v tomto směru taky patřičně poučit. Nejlip se mi ale líbí ta kobra v hale!"

Vrátil se k ní a napadlo ho, že by mu mohla zatančit. Neměl sice píšťalku, na jakou hrají fakírové, ale zato dovedl znamenitě pískat. Sešpulil rty a začal si popiskovat píseň Ty stará kovárno pod jabloní. Není to špatná písnička, ale had na ni nezabral.

"No, no," hučel Kopal, "snad bys nedělala fóry! Jestli chceš, dáme si něco rychlejšího!"

Pokročil na vratkých nohách blíž k teráriu, aby zapískal populární hit Tancuj, tancuj, vykrúcaj! - ale vtom se to stalo: Rozjařený Andy ztratil rovnováhu a přepadl dopředu. Rukama se vši silou opřel o stěnu terária a sklo povolilo. Vzápětí kobra zaútočila. Kopal ucítil prudkou bolest nad pravým zápěstím a rázem vystřízlivěl. Bylo po klidu i dobré pohodě. Andy zděšeně pískal jako králík vytažený z kotce. Pak se mu v hlavě začaly rojit jakés takés nápady.

- Rychle k doktorovi! - říkal si. - Snad se dá ještě něco dělat!

Otevřel okno v přízemí a vyskočil na zahradu. Přešel plot na liduprázdnou ulici.

"Pomoc!" křičel. "Kde jste kdo? Pomoc!"

Nikdo ho však neslyšel. Nebo nechtěl slyšet. Vlčák Kazan ani nezavřel a astmatik Voráček snil o Hvaru, kde prožil kouzelnou dovolenou.

Kopal vrávorál k hlavní silnici a stále křičel o pomoc. Minul ho taxík. Byl prázdný, ale Kopalovi se zřejmě nepodařilo vzbudit řidičovu důvěru.

"Pomoc!" sténal Andy. "Uštkla mě kobra!"

V dálce zavřelo auto a blížilo se k nešťastníkovi. Byl to vůz Veřejné bezpečnosti. Kopal mu zabránil pokračovat v jízdě. Vevrávorál do jízdní dráhy a řval jako pominutý. Auto se zastavilo.

"Ten ji má!" konstatoval mladý strážník s opovržením. "Budem ho asi muset naložit!"

"Pomozte mi," zaječel Andy. "Uštkla mě kobra!"

"Jo. Těch je v těchle končinách opravdu spousta," usklíbl se příslušník. "Styďte se, chlape - táhne z vás rum jako z putyky!"

"To není rum, ale calvados, whisky a koňak!" bránil se lupič. "A po zlatém bollsu mě uštkla kobra!"

"Tak jedeme!"

"Do nemocnice?" zeptal se s nadějí v hlasy Andy.

"Kam jinam?"

Dojeli na záchytku, kde Kopal sice několikrát upadl, ale přesto sdělil lékaři stěžejní problém svého nynějšího stavu.

"Vidí hady," zabručel doktor, "to by mohlo být delirium. Dávejte na něj pozor!"

Krátce nato vydechl zločinec Andrej Kopal naposled. Poslední jeho slova byla: "Uštkla mě kobra, pitomci!"

ZVĚDAVOST

Ne že by Irena Pěkníková vůbec nebyla žárlivá, ale přesto hnacím motorem jejího pátrání se stala především zvědavost. Jednoho dne zjistila, že se s Danielem Pěkníkem něco děje, a nedovedla si to vysvětlit. Ani by nedokázala definovat přesně změnu, která se s manželem udala. Prostě nějakým šestým smyslem vycítila, že s ním něco není v pořádku, a chtěla vědět co. Protože nepředpokládala, že by se od manžela něco dozvěděla přímo, zahrála si na detektiva a posléze měla úspěch!

Nebylo to snadné, ale hned první objev jí pořádně zamotal hlavu. Zjistila totiž, že Daniel má na Starém Městě ateliér. Vlastně to byl starý krámek, který dávno dosloužil a pro vážné hygienické nedostatky se k ničemu nehodil. Pro Irenu však byl pořádným překvapením! Daniel se jí jednak nikdy nezmínil, že by po nějakém ateliéru toužil. A pak nebylo také vůbec jasné, k čemu ho vlastně potřebuje. Pěkník byl řadový novinový grafik a po malování už nejméně dvě desetiletí ani nevzdychl. Že by se v něm ozvala nová ctižádost a on se chtěl pokusit ztéci cíle, od nichž se v mládí dal odradit? Tomu Irena příliš nevěřila. A Daniel mlčel.

Irena nejdřív objekt důkladně prozkoumala alespoň zvenčí. Také se ptala, zejména sousedů a správcové. A tu se dozvěděla podivné věci. Ten výtvarník si prý dal do ateliéru dovést nahaté slečny. Ale ne živé, pouze figuríny. Takovou pitomost u svého manžela nepředpokládala. Co to má tedy znamenat? Jakou výtvarnou činnost to vlastně Daniel provozuje? Irena se přímo dusila zvědavostí, přijatelnou odpověď však nenacházela.

"Poslyš," řekla jednoho dne manželovi, "nechtěl bys zkusit malovat?"

"Nechtěl."

"A proč? Byla to přece tvá touha. A už v pětadvaceti letech jsi měl samostatnou výstavu."

"Ve sklepe. A nikdo tam nepřišel."

"Nepřeháněj! Psaly o tom noviny a chválily tě!"

"Co z toho? A potom: to už je všechno pryč a já nemám zapotřebí usilovat o něčí přízeň. Jsem řemeslník, ale zato vážený a dobře placený."

"Jak myslíš. Napadlo mě to, protože jsem se dozvěděla o malém, šikovném a poměrně laciném ateliéru."

"Žádný ateliér nepotřebuju!"

Irena tedy neuspěla. O to víc však byla rozhodnuta přijít věci na kloub. Daniel má ateliér s nahými figurínami, a to přece musí něco znamenat! Po několika dnech potkala svou bývalou spolužačku Romanu. Chudák dostala zabrat. Zkoušela to se zpěvem, s divadlem a taky tančila v operetním souboru. Teď prodává dámské prádlo a připadá si jako znovuzrozená.

"Jak se máš?" vyhrkla Irena. "Poslední dobou o tobě nic nevím."

"Zato já o tobě ano," řekla Romana. "I to, že změnila barvu prádla."

"Proč myslíš?"

"Správná otázka by zněla: jak to víš?"

"Dobrá. Jak to víš?"

"Protože u nás občas nakupuje Daniel. Doufám, že pro tebe!"

"Pro koho jiného?"

"Člověk nikdy neví. A Daniel se strašně změnil. Já ostatně taky, protože mě zřejmě vůbec nepoznal."

"Určitě si nemyslí, že bys mohla prodávat. Je přesvědčen, že jsi ještě u divadla."

"A tys mu nevyzvonila, že mě vyrazili? Tos tedy kamarádka až za hrob."

"Tak Daniel u vás nakupuje."

"Vlastně spíš shání. Nikdy nekoupí nic jiného než černé prádlo s krajkami."

"Černé?"

"Hned jsem si řekla, že ses přehrála na upíra nebo něco podobného. Když chce ženská manžela vzrušovat po tolika letech, tak se musí snažit!"

Tak vida, černé prádlo s krajkami. Něco takového Irena na sobě nikdy neměla. Komu to ten Daniel vlastně kupuje? Tohle na výtvarnou činnost příliš nevypadá. Zdá se, že Daniel má milenku. Nebo spíš milenky. Jsou to zřejmě dámy s osobitým vkusem. A je pravděpodobné, že se scházejí v tom zastrčeném ateliéru! Kdo ví, co se tam děje!

"Vlastně, co by se dělo?" ušklíbla se. "Zřejmě jde o nějaké orgie. Společný sex je prý v módě a Daniel nikdy nebyl konzervativní. To se člověk dočká na stará kolena překvapení!"

Ale Irena byla zvědavá. Od tak rozehrané partie by nedovedla odejít. Zdvojnásobila svou aktivitu a začala pátrat po manželových milenkách. Bylo to těžší, než předpokládala. Nikdo nic nevěděl, nebo nechtěl vědět. Irena vyvinula značné úsilí jen proto, aby tápala víc než předtím. Snad by se jí podařilo něco zjistit, kdyby se dostala do ateliéru, k jehož existenci se Daniel dosud nepřiznal. To však nebylo jednoduché.

Pak se ale nečekaně naskytla příležitost. Daniel se vrátil domů opilý. Šéfredaktorovy padesátiny ho úplně vyřídily. Vůbec se neudržel na nohou. Irena mu pomohla ze šatů a uložila ho do postele. Během několika vteřin Daniel hlasitě chrápal. Když Irena ukládala oděv na ramínko, cosi v kapse zazvonilo. Klíče! Poněkud rozpačitě po nich sáhla. Neměla ve zvyku manžela šacovat, ale tuhle příležitost nemohla zahodit. Za chvíli měla v ruce klíč, který potřebovala. První impuls byl zcela jednoznačný. Chtěla se rozběhnout do ateliéru a důkladně to tam prozkoumat. Neučinila to z obavy, že se Daniel probudí. Nesnesla by, kdyby odhalil, jak slídí a žárlí. A navíc leze do jeho věcí. Musela by snášet jeho pohrdavé úšklebky a sarkastické poznámky, pro jejichž vymýšlení měl mimořádný talent. Často si myslela, že by měl místo grafiky psát jedovaté aforismy.

Vzala klíč a pečlivě udělala jeho obtisk do mýdla. Je lépe potlačit momentální zvědavost a vsadit na jistotu! Do dvou dnů měla duplicitní klíč v rukou a mohla navštívit záhadný ateliér. Musela být ovšem opatrná. Sejit se tam s Danielem by bylo velice trapné. Zvláště kdyby nebyl sám.

Irena proto čekala na vhodnou příležitost. Ta se dostavila, když Daniel odejel za prací do Českých Budějovic. Měl se vrátit až za tři dny a Irena měla dost času na zjištění podezřelých okolností. Tentokrát už povolila uzdu své zvědavosti hned, jak Daniel nasedl do redakčního vozu a se dvěma dalšími autory vyrazil na jih. Což si jeho manželka ověřila osobně z průchodu proti redakci. Nyní tedy bylo všechno v naprostém pořádku a ověřovací akce mohla začít.

Irena beze spěchu vyrazila na Staré Město. Věděla, že má spoustu času. Jde jenom o to, počínat si klidně a rozvážně. Nezanechat za sebou žádné stopy. Zjistit všechno podstatné, ale nedopustit, aby se o její výpravě dozvěděl Daniel. Došla před krámkem, na němž chybělo jakékoliv označení. Naštěstí byla rezavá roleta stažena jen do půli dveří. Níže to zřejmě nešlo. Irena čekala, až bude kolem naprostý klid. Potom vsunula do klíčové dírky klíč a otočila jím. Povedlo se. Otevřela dveře a vešla do krámků. Vzápětí za sebou obezřetně zamkla.

Rozhlédla se kolem. Přehlédnout najednou celou místnost nebyl problém, protože špinavým oknem sem pronikalo dost světla. Nestačilo sice na výtvarnou činnost, ale na to, aby tu vznikla ponurá tajemná atmosféra typická pro staré, odepsané byty nebo kvelby, bylo světla dost. To, co zde Irena spatřila, rozhodně nepůsobilo všedně.

Zvěsti o dívčích figurínách byly potvrzeny. Až na to, že slečny (pět jich stálo a jedna ležela) nepohoršovaly svou nahotou. Byly částečně oblečeny. Ne ovšem příliš. Každá měla na sobě černé kalhotky zdobené krajkou a podprsenku téže barvy. Irena se pobaveně ušklíbla.

- Tak tímhle se chlapec baví! - napadlo ji. - To už to má

v hlavě pěkně vygumované!

Pak si ale všimla něčeho, při čem ji přejel mráz po zádech. Ani jedna slečna nebyla nepoškozená. Všechny se sice usmívaly, nemohly však zakrýt to, že s nimi někdo špatně zacházel. Byly pořezány, a jedné dokonce chyběl prs. Do jedné měly podříznutý krk a půvabné hlavinky byly téměř odděleny od těla.

Tak tohle už tak zábavné nebylo. Ačkoliv šlo o pouhé figuríny, pohled na ně nedělal dobře. Zvláště když její zrak padl ještě na otevřenou břitvu, ležící na rámu u okna.

"Tak tohle bych do Daniela neřekla," zamumlala nervózně. "Skoro by mi bylo milejší, kdyby měl opravdovou milenkou. Odreagovávat se tímto způsobem se mi jeví jako dost nechutné."

Ještě jednou se ohlédla po zmražených figurínách a v náladě pohybuující se pod bodem mrazu opustila místnost. Stále na to však musila myslet. Byla poměrně tolerantní, ale tohle se jí zdálo nejen výstřední, ale i nebezpečné. Dalo jí dost práce, než se s tím alespoň částečně smířila.

- Koneckonců - řekla si posléze - Daniel učinil to nejrozumnější, co učinit mohl. Má v sobě zřejmě silné sadistické sklony a nechce je uplatňovat ve styku s lidmi. Když pořeže pár figurín, nikomu tím neublíží. A nikdo vlastně - mimo mne - nic neví. Kdyby mě zvědavost nedonutila provádět hlouposti, byla bych toho ušetřena i já!

Když se Daniel vrátil, byla už naprosto klidná a chovala se normálně. A on jako by omládl. Přivezl dokonce dvě láhve dobrého bílého vína.

"To je dobře," pochválila ho Irena, "už dlouho jsme si nepopovídali."

"Přivezl jsem ti ještě jeden dárek," usmál se.

Zvědavě na něj pohlédla. Zvědavost - jak známo - byla její stěžejní vlastností.

"Dárek? No to tady už dlouho nebylo!"

Vyňal z kufříku balíček. Z Tuzexu České Budějovice. Irena balíček dychtivě rozbalila, ale jeho obsah sotva udržela v rukou. Zděšeně vytřeštila oči na hebké a půvabné dámské prádlo. Bylo černé a zdobené krajkami.

Daniel si změněného výrazu v její tváři vůbec nevšiml. Naléval víno a vzrušeně se usmíval.

"Vykoupej se a vezmi si to na sebe," zašeptal dychtivě, "uděláme si dnes hezký večer!"

SACÍ KOŠ

Z Ryšavé Vrtule Lili se takřka přes noc stala bohatá panička. Když jí na posledním flámu vyrazil Lojza Hranáč dva zuby, zanevřela na drsnou atmosféru polosvěta a zalovila ve stojatých vodách slušné společnosti. Vyšlo jí to. Do Lidušky Sýkorové se zbláznil muž bohatý a nanejvýš spořádaný. Měl vilku v Dejvicích, rychlý vůz a chatu poblíž Dobříše. Navíc to byl perfektní domácí kutil, který ochotně spravil cokoli od stolní lampy až po turbínu. Liduška se samozřejmě provdala a nyní se jmenovala Junečková. Zpočátku jí to velice vyhovovalo. Lízala si šrámy, které utržila v partě drsňáků, procházela zařízeními pokoji a potrhane džíny zaměnila za oslnivé róby, o jakých se jí dříve ani nesnilo. Manžel Kája Juneček ji obletoval a sliboval další zvýšení životní úrovně. Měl rozdělaný dva závažné vynálezy a nejméně pět stejně závažných zlepšovacích návrhů. Hodlal svou vzrušující a temperamentní choť zahrnout přepychem, a proto se snažil.

Jenonže na dně nepokojné duše Lidušky Junečkové dřímala Ryšavá Vrtule Lili, kterou nové prostředí začínalo nudit.

Stále častěji vzpomínala na Lojzu Hranáče, Ferryho Horkou Bednu, Plešouna Čiču a neposednou Komtesu Zubatku.

Hodiny a dny, které s nimi užila, stály přece za to. Někdy byl takový rachot, že jezdil mráz po zádech a brána pankrácké věznice se přiblížila na dohled pouhého, a to ještě silně krátkozrakého oka. Ta nádhera, když se Hranáč s Horkou Bednou pořežali kvůli Lili břitvami. Krasavice později taky něco slízla, ale vášně si přišly na své. Teď je tedy po všem.

Ryšavá Vrtule cítila, že je v pasti, nebo spíše v nádherné zlaté kleci. To, co bylo, už znělo jen jako vzdálená sentimentální melodie. Vrátit se do minulosti by znamenalo zahodit všechno, co neuvěřitelně výhodným sňatkem získala. A zahodit to navždycky, protože takovou kliku má člověk jednou v životě.

Lili hynula nudou, ale vypadala přitom znamenitě. Mnozí dokonce tvrdili, že oduševněla. Kája, nad jehož síly bylo snést jí modré z nebe, snášel jí alespoň to, k čemu se dostal. Nebylo toho málo.

Lili Ryšavá Vrtule se nudila stále více a vypadala stále zajímavěji. Kdekdo byl toho názoru, že si Kája dobře vybral.

Přes drsnou minulost se Liduška dovedla chovat vybraněji než dcera naftového krále.

Ale ta nuda! Ačkoliv se krasavice snažila o maximální objektivitu, kutil Kája prostě vedle Hranáče, Horké Bedny nebo Plešouna Čiči nemohl obstát! Nebyl ten formát. Ale měl všechno, především prachy!

Soboty a neděle trávili manželé Junečkovi na chatě. Přes den se Lili slunila v lehátku, cachtala v bazénu nebo listovala v zahraničních magazínech, zatímco Kája něco opravoval, vylepšoval nebo vynalézal. Šmejdil v chatě od komínu až po sklep a vůbec si nepřipouštěl, že by to mohlo někomu jít na nervy. Nejméně vlastní ženě, pro kterou to všechno dělal!

Večer čekala na Ryšavou Vrtuli kanasta se sousedy, decentní popíjení vína nebo koňaku a úvahy o technických novinkách. To už hraničilo se skutečnou hrůzou. Lili v těchto okamžicích vypadala tak zajímavě a oduševněle, že by se v komerčně založených zemích určitě ostala dámou roku.

Nyní ovšem bylo ještě slunečné odpoledne. Kája opravoval darling a neshledal na něm závadu. Dospěl k názoru, že je nepořádku sací koš v studni. Sháněl vhodné lano, aby se mohl spustit dolů, a sliboval, že do večera bude vše v nejlepším pořádku. Lili zavrněla "Jen aby!", zvedla se z lehátka a šla se projít po trávníku, který Kája už poránu perfektně sestříhal. Přilíží ji to ale nebavilo. Protáhla se jako kočka u kamen a zamířila zpátky k lehátku.

- To by mě zajímalo - napadlo ji - jestli na prosektuře poznají, že jsem vedle toho snaživého mouly umřela nudou. Asi sotva, protože pro takovéhle diagnózy tam nejsou zařízení! Překotila se znovu na lehátko.

- Jinak to zřejmě nemůže dopadnout - uvažovala dále - protože od té slepice, která snáší zlatá vajíčka, nedokážu utéct.

Přilíží jsem si zvykla na prachy a bramborák na nádraží by mi už asi nešmakoval. Kdybych vzala zpátečku, moc by mi toho za nehty nezůstalo. Leda...

Usmála se téměř blaženě: - Leda že by Káju sklátil infarkt! Nebo kdyby ho přejel autobus! To by bylo něco jiného! Byla

bych rázem bohatou dědičkou a nikdo by mi nezabránil vést způsob života, jaký mi vyhovuje.

Zasnila se: - Rozhodně bych neutrhla všemu drápky a nenacpala to partě do chřtánu. Zrealizovali bychom pár parádních tahů a šmytec. Ne že bych se jim vyhýbala! Ale trochu bych je musela zcivilizovat, především Hranáče. Musel by si uvědomit, že nejsem holka k otloukání a dobrý zubař stojí spoustu peněz. No, za to, co máme na knížkách, by se dalo skotačit hezky dlouho. Pak bych zřejmě prodala vilu. Kája říkal, že by za ni dostal milión. Potom bych se přestěhovala do bytu, ale ne na sídliště, protože tam jsou tenké stěny! Kdyby za mnou přišel Hranáč nebo Horká Bedna, mohl by z toho být poplach v širokém okolí. Chatu bych si nechala, protože to je ideální místo pro mejdany. Tady by se to dalo roztočit jedna báseň! To by bylo jinačí kafe než kanasta!

Kolem lehátka procházel Kája s provazem. Vypadal velice zdravě.

"Za chvíli to bude, miláčku!" sliboval a zamířil k studni. "V ničem jiném než v sacím koši to nemůže být!"

Začal pečlivě přivazovat konec provazu k betonovému sloupku vedle studny, byl to vlastně jediný možný způsob, jak se dostat dolů. Studna byla hluboká, a tak použití žebříku nepřicházelo v úvahu. Kája si však jako vždy věděl rady. Omotal si druhý konec provazu kolem pasu a jako zkušený horolezec se začal spouštět dolů. Lili Ryšavá Vrtule na něho hleděla téměř s obdivem.

- Tak tohle by Hranáč zřejmě nedokázal! byla nucena konstatovat. Ten tak něco rozbít, do něčeho kopnout nebo někomu

vyseknout roucho! Strašně rád se trefoval cihlou do výkladní skříně. Ale jinak to byl formát! A taky z něj šla hrůza! Když blejsknul okem, tak hned v člověku byla malá dušička! Lili bolestně vzdychla.

- Škoda že je Kája tak šikovný! zalitovala. Uváže provaz a ten drží jako židovská víra. Precizní práce! Kdyby to udělal někdo jiný, mohlo by to dopadnout tragicky. Studna je hluboká a stěny hladké. Jak dlouho může člověk vydržet plavat v ledové vodě?

- Dlouho ne, - odpověděla si vzápětí. Rozvázaný konec provazu by patrně znamenal velikou tragédii. Jenomže u Káji tahle alternativa nepřipadá v úvahu. Tomu se něco podobného nikdy nestane! Leda... Pojednou jí svitlo v očích. Ledaže by k tomu někdo napomohl. Kdyby se teď někdo nenápadně přitočil k sloupku a uvolnil provaz, asi by se Kájovi navzdory jeho pověstné šikovnosti nevedlo nejlíp. Je mizerný plavec a v ledové vodě ho chytají křeče. Ale kdo by byl schopen se dopustit

takového odporného zločinu?

Lili slastně přimhouřila oči.

- Vlastně bych to musela udělat jediné já, protože nikdo jiný k tomu nemá příležitost. A taky bych těžko našla někoho, kdo by měl na Kájově smrti dostatečný zájem. Takový báječný člověk!

"Už jsem přišel na to, v čem to vězí!" ozvalo se ze studny. "Ještě pár minut a jsem u tebe, miláčku!" Lili se zhrozila.

- Vypadá to, že se dostávám do časové tísně - uvědomila si

- a druhou takovou příležitost mi hned tak nikdo nenabídne!

Buď to udělám, nebo prohraju život!

Zvedla se z lehátka a loudala se ke studni. Opřela se o sloupek a prohlížela si umný uzel, jímž byl její manžel připevněn. Zdálo se, že by to mohlo vyjít. Rozhlédla se kolem a samozřejmě nikoho neviděla. Sousedé měli jiné starosti než se dívat do cizí zahrady, která neslibovala žádné mimořádné vzrušení. Ze studny se ozývalo usilovné funění a čvachtání. Teď, nebo nikdy! řekla si Ryšavá Vrtule. Musím to dokázat!

A také dokázala. Dole to žbluňklo a vzápětí se Kája rozječel.

"Pomóó!" zavřeštěl. "Topím se!"

To je taky v pořádku, řekla si Lili, a pomalým krokem se vzdalovala od studny. Přešla pečlivě ostříhaný trávník a zamířila k brance vedoucí na lesní pěšinu. Za jejími zády Kája nepřestával ječet. Stále ještě bojoval o svůj život. Šlapal vodu a pokoušel se zachytit kluzké stěny. Pak se alespoň pověsil na sací koš, který opravoval. Drkotal zuby, ale přesto se snažil přivolat pomoc. Přece není možné, aby ho jeho milovaná ženuška nezaslechla!

Lili vyšla na pěšinu a vydala se na návštěvu sousedů, s nimiž měli smlouvenou večerní kanastu. Paní Mazurová seděla na verandě chaty a pletla dítěti svetr.

"Nevyrušuju, zlatíčko?" otázala se Liduška Junečková. "Nemůžu to doma nudou vydržet. Ten můj kutil mě stále nechává samotnou a vůbec se mi nevěnuje. Představ si, že právě před chvílí vlezl do studny, aby tam opravil nějaký sací koš!"

OBCHODNICE S NADĚJEMI

Již od dětství říkala Jelena Horalova lidem okolo sebe samé hezké věci. Neměla ráda zarmoucené, zklamané tváře a dělala vše pro to, aby je alespoň trochu rozveselila. Této vlastnosti se nikdy nezabavila, ale v letech, která nazýváme pozdně středními, změnila formu a stala se profesionálkou. Začala obchodovat s nadějemi a optimismem. Vykládala lidem z karet a tím zmnohonásobila míru pravděpodobnosti toho, co říkala. Měla úspěch. Brzy získala širokou klientelu a u jejího bytu se netrhly dveře. Ačkoliv byla ženou v domácnosti, vydělala podstatně víc než její manžel a dva dospělí synové. Autorita paní Jeleny stále rostla a o jejím nevěštním nadání se šušovalo všude, kde byly řešeny rodinné nebo majetkové spory. Kdo se odhodlal k návštěvě kartárky, nelitoval. Paní Jelena nikoho nezklamala, a ani by to nesvedla.

Vždycky měla po ruce červeného svrška, který se řítíl do domácnosti s plnou náručí lásky, nebo zeleného krále, který značil zdravou spokojenost. Někdy vytáhla i zelenou či kulovou desítku jako záruku hmotného blahobytu. Těch krásných karet, jimiž paní Jelena nalávala do srdcí zákazníků optimismus, bylo pochopitelně víc, ale na těch výše jmenovaných si nejvíce zakládala.

Zdalo se, že se jí život vydařil přesně tak, jak to s oblibou předpovídala čekatelům na dobré slovo. Dobře se vdala, měla ráda svou rodinu a o finančních problémech věděla jen z doslechu nebo z četby. Nenudila se. Její život byl vrchovatě naplněn prací pro druhé. Potěšila mnohé a někteří vděční zákazníci se k ní pravidelně vraceli.

"Měla jste pravdu, paninko," slychávala je brebentit. "Růžena si toho lékárníka opravdu vzala a už mají spolu dvojčata. Teď bych ale strašně ráda věděla, jak to dopadne s Karlem. Ta jeho má menší tělesnou vadu, ale zase prý dostane vilku se zahradou..."

Paní Jelena se k žádnému problému neotočila zády. Karty jí vždycky napověděly to, co chtěli zákazníci slyšet, a tak se její odvážné výlety do budoucnosti nápadně podobaly červené knihovně. Což jenom zvyšovalo její popularitu.

Nikdy neměla problémy. Až dnes odpoledne. Zazvonil zvonek, a už to paní Jelenu znepokojilo. Zazvonění znělo jinak než obvykle. Naléhavě, ale nervózně. Jako by návštěvník nemohl udržet prst na tlačítku.

Paní Jelena otevřela a pokusila se o laskavý úsměv. Nepochodila. Do místnosti vstoupil muž, se kterým očividně nebylo něco v pořádku. Byl nezvykle zasmušilý a ani se nepokusil pozdravit. Choulil se do zmuchlaného baloňáku a ruce, které nevynadal z kapes, jako by si s něčím pohrávaly. Namířil si to přímo do salónku, kde paní Jelena vykládala karty. Bez vyzvání se posadil do křesla. Na takové chování nebyla věštkyně zvyklá. Dost ji to pobouřilo, ale - jak je zřejmé z její předchozí charakteristiky - před konflikty vždy uhýbala. Ani tentokrát se nezachovala jinak.

Usmála se na zákazníka a řekla milým, sametovým hlasem: "Pán si zřejmě přejí nahlédnout do budoucnosti..."

Návštěvník se ušklíbl.

"Nepřeje," odvětil stroje. "Pán už svou budoucnost zná!"

"Tak?" podivila se. "Proč tedy...?"

"Byl jsem u vás právě před rokem," řekl, "a ztrácel jsem tu čas posloucháním nesmyslů. Nic z toho, co jste mi předpověděla, se nesplnilo. Všechno dopadlo jinak a podstatně hůře."

Prekvapilo ji to, neboť šlo o první reklamaci v její kariéře.

"Je-li tomu tak," pravila zdvořile, "velice se vám omlouvám. I jasnovídka může být někdy indisponována. Ale za své selhání chci nést odpovědnost, a proto vám ráda vrátím obnos, který jste u mne tehdy nechal."

Mávl opovržlivě rukou, kterou konečně vytáhl z kapsy.

"Nejde o peníze," prohlásil, "ale o to, že jste mě podvedla. Poskytla jste mi naděje, které se neuskutečnily. Když jsem odcházel z vašeho bytu, zdálo se mi, že se vznáším. Říkala jste, že karty nelžou, a já jsem tomu chtěl věřit. Byl jsem plný optimismu a elánu. Měl jsem nádhernou chuť porvat se se všemi problémy. Krátce nato se však ukázalo, že jste lhala!"

"Mýlila jsem se!" opravila ho.

"Lhala jste!" trval na svém. "A všechno, co jste mi řekla, bylo vymyšleno od a až do zet. Předpověděla jste mi, že se ožením s něžnou dívkou, která mi v životě bude oporou. Místo toho jsem si vzal běhnu, o jejímž mravním profilu by bylo lepší se nešířit. Okradla mě a utekla s mužem té nejhorší pověsti. Úspěchy v práci se rovněž nedostavily. Naopak. Výsledkem veškeré mé snahy bylo nakonec manko, pro něž jsem nyní stíhán. Naštěstí na svobodě. Ani pevnému zdraví se netěším a navzdory vašemu ujištění jsem se potýkal s četnými chorobami. Vaše předpověď, vážená paní, byla naprostý debakl a já jsem se stal obětí smyšlenek nezodpovědné ženské!"

I toto obvinění přijala paní Jelena s vlídným a chápavým úsměvem.

"Všechno ještě můžeme napravit," ujišťovala ho, "a naděje je to, co umírá poslední. Vezmeme si na pomoc karty a uvidíte, že se nějaké východisko najde. Pochopitelně vám nebudu nic účtovat."

Sáhla po balíčku karet, ale zadržel jí ruku.

"Zbytečná námaha," upozornil ji, "a vaše jasnovidecké kreace mě už nezajímají."

"Proč jste tedy přišel?" vybuchla.

"Abych vám trochu zkomplikoval život."

"Tak?" podivila se. "A jak to chcete udělat? Způsobíte výtržnost? Nebo mě dokonce udáte?"

"Kdepak," zasmál se. "Mám lepší nápad. Daleko lepší!"

Sáhl do kapsy a vytáhl odtud revolver. Paní Jelena zděšeně couvla.

"Vy..." zakoktala, "vy jste mě přišel zastřelit!"

Zavrtěl hlavou.

"Nejsem vrah, paninko," ujistil ji, "a nehodlám nikoho sprovodit ze světa. Vlastně někoho přece. Sám sebe."

"To je nesmysl!" vykřikla. "Takový mladý člověk..."

"Ztroskotanci vždycky odcházeli ze světa předčasně," řekl, "a sebevražda se pro mnohé ostala optimálním řešením. Já jsem se k ní rozhodl po zralé úvaze a dospěl k závěru, na kterém nebudu nic měnit. A když jsem uvažoval, kde to udělám, napadlo mě tohle pohodlné křeslo."

"To nesmíte udělat!" zaječela. "Měla bych z toho potíže!"

"To doufám," přikývl, "protože taková ošklivá věc se nedá utajit. Odklidit beze stopy mrtvolu byste zřejmě nedokázala. Ať chcete, nebo ne, budete muset zavolat Bezpečnost. Ta bývá v takových případech velmi zvědavá. Zřejmě ji bude zajímat i to vaše jasnoviectví!"

"Jste netvor!" zaškaredila se. "Celý život jsem lidem pomáhala na nohy, těšila je a dodávala jim víru v lepší budoucnost, abych se nakonec dočkala takovéhle odměny. Cožpak nechápete tu podlost a do nebe volající křivdu?"

Nedojala ho.

"Také vám zakrvácím koberec," řekl škodolibě, "a dost možná i ubrus. Způsobím vám jisté výlohy. Ale i to je v plánu

mé malé pomsty."

"Pane, mějte rozum!" sepnula ruce. "Jsem slabá žena a střelné zbraně mi nahánějí hrůzu."

"I to jsem předpokládal," přiznal se, "a velice mě mrzí, že vás neuvidím, jak budete vyvádět, až se svalím na ten překrásný peršan."

"Cyniku!" zasyčela. "Už se nedivím, že jste nic v životě nedokázal!"

"Něco přece," zašeptal. Pak si vložil do úst hlaveň revolveru a zmáčkl spoušť.

Výstřel nezazněl, ale tělo se přesto sesulo na podlahu. Zhrouceným nešťastníkem byla však paní Jelena. Srdce jí vypovědělo poslušnost a nablízku nebyl nikdo, kdo by jí pomohl. Muž byl totiž nanejvýš překvapen. Vývoj situace ho tak znál, že se mu roztrásl ruce a on musel vynaložit značné úsilí, aby revolver zasunul zpět do kapsy.

Pak se však začal uklidňovat. Nejprve chtěl zavolat Veřejnou bezpečnost a lékaře. Pak ale dospěl k názoru, že to není jeho věc. Usilovně přemýšlel, jeho tvář se postupně vyjasňovala a vyhaslé oči nabývaly lesku.

"Tady se mi vlastně naskytla zcela jedinečná šance," meditoval, "a daleko reálnější než ta, kterou mi paninka nabízela před rokem. Byl bych hlupák, kdybych jí nevyužil."

Překročil chladnoucí tělo paní Jeleny, rozhlédl se po místnosti a začal systematicky prohledávat zásuvky.

PAVOUČEK

Vidíš, a ty ses mi vždycky posmíval!" křičela vítězně Máša Korbelová. "Říkal jsi, že jsem pověřivá husa! Vadilo ti, že jsem každého pavoučka vzala do ruky a opatrně ho vynesla na zahradu. A podívej, jak se mi pavoučci odměnili!

Vyhrála jsem první cenu ve Sportce!"

Z té výhry měl samozřejmě Korbel radost, ale byl dalek toho, aby zásluhu přičítal pavoučkům - Máša má prostě neuvěřitelné štěstí a dovede přitahovat peníze jako málokdo. Rozhodně je to lepší, než kdyby je lehkomyšlně utrácela! Teď zase bude milovnice pavoučků nějakou dobu na koni a Korbel se neodvážil žádného zaslápnout ani tajně. Přitom by raději viděl v posteli myši nebo hady. K pavoukům měl odjakživa odpor a od té doby, co viděl sbírku svého bratrance Kalouse, se jich štítil ještě více.

"Měla bys se mnou jít ke Kalousovi," navrhoval občas Máše. "Kdybys viděla, jak mu v teráriu pobíhají různí ti sklípkaní a tarantule, určitě bys nechtěla vidět pavouka do nejdelší smrti!"

"Nezajímají mě tarantule," odpovídala Máša klidně, "protože jsou to cizokrajné potvory a u nás se nevyskytují. Naši pavoučkové jsou milí a živí se obtížným hmyzem. Člověk se jich nemusí bát. Podívej se!"

Popadla pavouka procházejícího se po stěně a otevřeným oknem ho hodila na záhon květin.

"Vidíš?" obrátila se na chotě. "Ani mě neštípl!"

Korbel jenom pokrčil rameny. Věděl, že s Mášou nelze rozumně debatovat. Kdysi mu to nevadilo. Žvatlání mladé, hezké dívky se mu jevilo jako půvabné a roztomilé. Když dívka zdvojnásobila svůj objem v pase, už to tak roztomilé nebylo. - Je to tlustá, tlachavá ženská - hodnotil ji Korbel v duchu - a nemá ani za mák inteligence. Jako by jí po mozku běhali ti její pavoučci! Ale co mohu dělat? Vzal jsem si ji, a tak je mým údělem to její žvanění stále poslouchat!

Jestliže však měl být Korbel objektivní, musel manželce přiznat i celou řadu kladů. Byla pracovitá, věrná a dobře vařila. Vzorně se starala o domácnost. A jak už si manžel uvědomil, přitahovala peníze jako magnet železné spony. Přitom se o to vůbec nesnažila.

Když dědil Korbel po opilém tatíkově, byla to spíše fraška. Jednak se o dědictví ucházelo sedm potomků a za druhé táta na spolení moc nebyl. Daleko raději dělal dluhy, a dědicové ujížděli, aniž by věřitelům zanechávali své adresy.

To Máša se uměla jinak narodit. Dědila často, a ne nějaký pakatel. Byla jedináček a po rodičích jí připadla vila jako Karlštejn. Samozřejmě také chata a nějaké spořitelní knížky. Nemalý majetek jí odkázal bezdětný strýc z Liberce a teta, která umřela v Kanadě, se dokonce zasloužila i o přísun tvrdé měny.

Máša také hrála a vyhrávala. Na výherní vkladní knížky, v loterii, Matesu i ve Sportce. Teď tedy dokonce dvě stě tisíc! Korbel si mohl nad tím ukrotit hlavu, ale Máša pro to měla jednoduché vysvětlení: pavoučci! Má štěstí, protože je k nim ohleduplná a nezabíjí je. Pavouci nosí do domu peníze, ale jen tam, kde jsou rádi viděni. Proto je Máša div nelíbala.

- Mám bláznivou ženskou - říkal si manžel - ale žít se s ní

dá. Není lakomá a nevádí jí, když se sem tam napiju. Vlastně bych ani nemusel dělat. Pochybují, že by si během několika příštích let všimla, že nepřináším do rodiny žádný finanční příspěvek!

Korbel byl tedy - pochopitelně s jistými výhradami - spokojený manžel. Ale taková relativní spokojenost trvá obvykle jen do té doby, než se na obzoru objeví nová žena. Tahle se jmenovala Jolana Hořejšová. Byla mladá, hezká a štíhlá. Ráda se pěkně strojila, ale neměla za co. Nebyla zadobře s pavoučky. Korbel cítil, že by se slušelo něco podniknout. Vzhledem k tomu, že naše zákony nepovolují bigamii, bývá muž nucen učinit nelogická rozhodnutí. Ale proč? Vila je prostorná a dvě ženy by si tu nepekázely. Jedna by vařila chutná jídla a druhá... ne, takhle to bohužel nejde. Je to smutné, ale zákony nepředěláš a předsudky nevymýtíš. A tak si začal Korbel klást naléhavé otázky:

- Mám opustit ženu, která mě miluje a ani slůvkem mi ne ublížila, jen proto, že se v mé blízkosti objevila jiná, mladší a hezčí? Nebylo by pošetilé vzdát se blahobytu, v němž žiji, a pustit se do vzrušujícího milostného dobrodružství jako něja ký mladík? A co by tomu řekli lidé?

Byl tady však ještě druhý úhel pohledu: - Jsem už tak starý a zkostnatělý, že si netroufnu začít znova? Budu do smrti trpět v blahobytu vedle nemilované ženy, jejíž duševní obzor mě nestačí uspokojit? A nechám hynout zbožňovanou bytost, která mi podává svou ruku?

Ať to Korbel rozebíral, jak chtěl, nemohl se rozhodnout pro jednoznačné řešení. Rozhodně by si nikdy netroufl požádat

ženu o rozvod. Je velice pravděpodobné, že by ho Máša popadla jako pavoučka a vyhodila z okna. Jenomže asi ne tak láskyplně.

Má-li se něco změnit, není možno jednat přímočaře. Řešení nesmí být všední a banální. Uskok a rafinovanost mají naději na úspěch. Korbel se proto rozhodl sprádat své plány se stejným úsilím, jako to dovede jen pavouk se svými sítěmi. To by bylo, aby v nich nakonec muška neuvízla!

Nějakou dobu se nedělo nic podstatného, nepovažujeme-li za podstatné to, že Máša koupila z výhry nové auto. Simku, po jaké Korbel vždycky toužil. Trochu ho to dojalo, ale zase ne tolik, aby z gruntu zrevidoval své postoje. Například k pavoučkům.

"Mášo!" vykřikl pojednou z obývacího pokoje. "Zase nám leze po stěně takový ošklivý pavouk. Já ho shodím a zašlápnu!"

"Jen se opovaž!" vykřikla Máša v kuchyni a už se řítla provést záchrannou akci. "Co je na tom tvorečkovi ošklivého? Pojd', miláčku, panička tě hodí do zahrádky, tam ti bude dobře!"

Vztáhla po černém pavoukovi ruku, ale vzápětí ho upustila na podlahu.

"Kousl mě," konstatovala, "protože tady vycítil nevlídnou atmosféru."

"Tak ta potvora tě hryzla!" vykřikl Korbel. "No počkej!"

A než mu v tom mohla manželka zabránit, rozšlápl pavouka na kaši.

"Ty surovce!" zlobila se Máša. "Uvidíš, že nám to přinese smůlu!"

Něco na tom bylo. Za nějakou dobu začal Máše otékat prst, do kterého ji pavouk kousl.

"Podívej," ukázala prst manželovi. "Bolí to, jako bych dostala žihadlo od sršně!"

"Tady vidíš," řekl moudře manžel, "že přátelství s havěti má mít své meze. Jestli chceš, odvezu tě k doktorovi."

"Kvůli tomuhle?" zasmála se. "Dám si na to octan a za chvíli to bude zase v pořádku."

Ale octan nepomohl. Máše otekly i okolní prsty a navíc se zdálo, že začíná mít horečku.

"Takhle tě nenechám," rozhodl Korbel. "Jedeme k doktorovi!"

Tentokrát už Máša neprotestovala a nasedla do naleštěné simky. Za pár minut byli na středisku. Doktor Bláha si pozorně prohlédl ruku.

"Včela?" zeptal se.

"Pavouček," řekla Máša a usmála se.

"Zřejmě křížák," hádal doktor, "a jak to vypadá, jste na jeho jed alergická. Hned vám něco píchnu."

Dal Máše injekci a poslal ji domů, aby si lehla. V případě, že se to nezlepší, má zítra přijet zase.

"Určitě se to zlepší!" tvrdila Máša, ale už nebyla tak optimistická jako dříve. Rozklepala ji horečka a zuby drkotaly tak, že se doktor poděsil.

"Víte co?" změnil své rozhodnutí. "Pošlu vás do nemocnice. Tahle kousnutí hmyzem jsou někdy dost nebezpečná. I obyčejná včelka dovede občas způsobit pořádné komplikace!"

A tak odvezl Korbel Mášu do nemocnice. Vrátil se domů a čekal. Nic se nedělo. Ráno znovu nastartoval vůz a jel do nemocnice. Tam se dozvěděl, že Máša před hodinou zemřela.

"To není možné!" zasténal. "Na kousnutí pavoučkem se neumírá!"

"Je to řídký případ," připustil lékař, "ale stává se to. Křížák má více jedu než včela nebo vosy a někteří lidé jsou málo odolní."

O pět dní později měla Máša pohřeb. Nádherný pohřeb, jak si zasloužila. Obřadní síň byla plná lidí. Mezi nimi stál i bratranec Kalous. Po obřadu si počkal na Korbela.

"Smůla, co?" ušklíbl se.

"To jo," rmoutil se vdovec. "A byl to jen takový obyčejný černý pavouček. Škoda žes ho neviděl!"

"Dovedu si ho živě představit," řekl Kalous. "Den předtím jsi byl u mne na návštěvě a ve chvíli, kdy jsem se na okamžik vzdálil, se mi ztratila jedna černá vdova. Mám totiž tyhle smrtelně jedovaté potvory přesně spočítané."

A když viděl, že Korbel zbledl, dodal téměř smířlivě:

"Sto tisíc za mlčení není přece mnoho - nemyslíš?"

ZLÝ TRPASLÍK OTOMAR

Burešovi se opět stěhovali. Je zbytečné vypočítávat pokolikáté, protože na tom nezáleželo ani Dominiku Burešovi, trochu umělci a z větší části dobrodruhovi. Jeho podnikatelská duše nenašla nikde dost prostoru pro splnění svých představ a tam, kde působil, se vždycky časem navršily problémy jako haldy hlušiny v okolí dolů.

Tentokrát ovšem Dominik kdekoho překvapil. Místo, které si vybral pro následující etapu svého života, se nikomu nejevilo jako příliš atraktivní. Dobrodruh se stal kastelánem na málo známém hradě Teplín, jehož odlehlost od známých výletních tras byla zřejmá. Co vlastně chce Bureš na téhle ztracené vartě podnikat? Nebo snad už je unaven a chce si po letech dramatického života odpočinout?

Ani Dominikova žena Světlana nebyla příliš nadšena. Věřila sice v manželův talent, ale představa, že se bude kdovíjak dlouho nudit na zapadlé vesnici, ji doháněla téměř k zuřivosti. Neuspokojovalo ji ani to, že hrad byl v dobrém stavu a Burešovi se mohli okamžitě nastěhovat do krásného čtyřpokojového bytu.

"Kam jsi mě to zavlék!" vybuchla opřena o barokní komodu. "Co vlastně máš v úmyslu? Chceš, abych tu umřela nudou? Nebo bys raději viděl, kdybych ti utekla někam, kde jsou parfumerie, kadeřnice a švadleny?"

"Podívej se z okna," poradil jí. "Vidíš tu malebnou vesničku pod skálou u řeky? Cítíš tu vůni lesů?"

"Týdenní rekreaci bych tady možná snesla," připustila, "ale vyhlídka na delší pobyt mě upřímně děsí."

"Protože nevíš, co z toho zapadá kova do roka udělám," řekl. "A teď mě omluv, musím jít do knihovny."

To myslel Dominik naprosto vážně. Za několik minut už soustředěně studoval Kroniku hradu Teplína a hledal, čeho by se ve své činnosti mohl zachytit. Zajímavých motivů se nabízel celá řada. Zaživa zazděná dcera majitele panství, která

navázala známost s bezvýznamným zemanem, soukromá mučirna podivínského rytíře, jenž si liboval v utrpení mladých vesnických dívek, zamilovaný mnich, o jehož záhadném skoku do hradní studny se dokonce vyprávělo několik verzí, nebo urozená travička, libující si zejména v rulíku zlomocném.

Po zvážení všech možností si však Dominik vybral příběh o zlém trpaslíkovi Otomaru. Tento skřet, měřící sotva šedesát centimetrů, byl zlým duchem hradu Teplína. Pan Ondřej z Teplína a Huněvsi ho koncem šestnáctého století přivezl z výpravy do Orientu a věnoval ho své ženě Johance.

Ale představa, že pidimuž bude plnit úlohu roztomilého obveselovatele panstva, se brzy zcela rozptýlila. Otomar byl zlý, zarputilý a zlomyslný. Svou paní kousal do nohy, na hosty vyplazoval jazyk a jeho zvláštní zálibou se stalo kažení jídel. Přiléval ocet do polévek, cukroval vonící pečinky a do parádních dortů sypal pepř nebo sůl. Pan Ondřej bral bohužel toto uličnictví na lehkou váhu, a to se mu nevyplatilo. V době, kdy byl hrad obléhán nepřáteli, se projevil Otomar jako skutečný netvor. Za temné noci opustil své chleboďárce a přeběhl na stranu dobyvatelů. Tajnou chodbou přivedl na hrad skupinu ozbrojenců, která pak otevřela hlavní vchod a vpustila nepřátelské vojsko na nádvoří. Otomar si tím však nijak nepolepšil. Zakousl ho hafan pana Ondřeje ve chvíli, kdy se posmíval poraženým obyvatelům Teplína. Nikdo ho nelitoval a i kronikář psal o trpaslíkovi velice pohrdavým tónem.

Ale Dominiku Burešovi se tenhle starý příběh zvláště zalíbil. Vzpomněl si totiž při jeho četbě na známého liliputána Libora Kadlečka, jenž byl v Praze oblíbeným hostem v každé společnosti. Sršel vtipem a nikdy mu nedělalo velké potíže provést nějakou lumpárnu či taškařici. Vlastně ho to živilo. Občas ho zavolali z Barrandova, aby se mohl v nějakém historickém filmu, ale z toho by nevykrmil ani své pětadvacetikilové tělíčko. Potřeboval přátele a dovedl je náležitě pobavit.

Ano, potřebuju Kadlečka, řekl si Bureš a hned se za liliputánem rozjel. Svěřil se mu se svým záměrem a nebyl problém ho získat. Libor byl dokonce Dominikovým nápadem nadšen, a protože pouta, která ho spojovala s Prahou, měla do pevnosti hodně daleko, souhlasil s okamžitým odjezdem do Teplína. Teď se ale nesmělo nic pokazit.

Především bylo nutné, aby se o liliputánové přítomnosti na hradě nikdo nedozvěděl. Bureš ho ubytoval vedle knihovny, kde měl veškeré pohodlí a mohl případnou nudu ubíjet listováním v hodnotné literatuře.

Pak se dala do práce Světlana Burešová. Měla za úkol spíchnout pestré trpasličí šatičky s nezbytnou špičatou čepicí. Zhostila se svého úkolu na jedničku a spokojen byl nejen Dominik, ale i lilipután, který se po oblečení šateček dlouho zálibně prohlížel v benátském zrcadle.

"Takhle pěkně jsem nevypadal ani v jednom filmu," tvrdil. "Vždycky mě odbyli tak, že to poškozovalo můj herecký výkon!"

"Tady si to nemůžeme dovolit," řekl Dominik Bureš, "protože tvé zjevení musí lidi šokovat!"

A taky šokovalo. Tentýž den se začalo o hradě Teplíně znovu vzrušeně hovořit a téměř zapomenutý objekt se náhle opět ocitl ve světle veřejného zájmu.

Dominik Bureš provázel hradními prostorami jednu z nečetných výprav, která se rozhodla pro krok do neznáma.

Ostatní, kteří pokračovali po oblíbených trasách, je třeba pochopit. Chlubit se doma: "Byli jsme na Hluboké", nebo "Prohlédli jsme si Zvíkov a Orlík" zní podstatně vznešeněji než se rozpomínat na neznámý hrad a pokoušet se vylovit z paměti jeho jméno. Dominik Bureš se snažil upoutat nudící se konzumenty historických lahůdek, ale příliš se mu to nedařilo. Pak se však stalo cosi, co všechny doslova šokovalo.

Ve chvíli, kdy nuda dostupovala vrcholu a návštěvníci se dohadovali, kam zajedou na oběd, se ozval silný šramot. Vzápětí z nitra ozdobného krbu vyrazil trpaslík. Přesně takový, jakého znají všichni z pohádek. Lidé zkoprněli úděsem a někteří z nich překvapeně vyjekli. Trpaslík se vyděšeně rozhlédl, nervózně si prohrábl dlouhý, šedivý plnovous a potom jako závodník vyrazil na chodbu. Ve výpravě se nikdo ani nepohnul. Teprve když trpaslíkovy vzdalující se kroky zcela utichly, vykoktal vedoucí návštěvníků: "Ale... to vypadalo jako... to byl přece trpaslík!" Také ostatní zastávali tentýž názor, a zvědavě se proto obrátili na průvodce. Dominik neodolal a chvíli vychutnával napjatou atmosféru.

"Ano, byl to trpaslík," pravil posléze. "Přesněji řečeno zlý trpaslík Otomar. Občas se na tomto hradě zjevuje, ale pro mne je obtížné o tom hovořit. Žijeme v době, která takovým úkazům nepřeje, a jejich propagace by mě mohla stát místo."

"Ale to je nesmysl!" vykřikl vedoucí. "Všichni jsme to podivné stvoření viděli. Co se mne týče, jsem ochoten to dosvědčit a třeba i odpřisáhnout!"

Všichni se k němu přidali a žádali co nejvíce informací. Na oběd už nikdo z nich nespíchal. Dominik jim vyklopil historku z hradní kroniky a přidal k ní nutný a působivý dovětek, že zrádný trpaslík, který se za dobrotu odvděčil mrzkým činem, nenalezl po smrti klid a stále se zjevuje v místě, jež bylo svědkem jeho podlosti a ničemnosti. Nikdo z posluchačů ani nedutal.

Kdybych to neviděl na vlastní oči..., bručel muž písmáckého vzhledu. "A zjevuje se ten tvor často?"

"O nějaké pravidelnosti nelze mluvit," informoval je Bureš, "ale přesto se mi už podařilo několikrát ho vyfotografovat." Přítomní nadšeně vyjekli.

"Mohu vám ty snímky ukázat," řekl Dominik. "Myslím, že jsou poměrně zdařilé!"

Výňal z kapsy průvodcovského pláště otýpku fotografií a dal je kolovat. Reakce byla taková, jakou očekával.

Návštěvníci začali prosit, aby jim snímky prodal.

"To je těžké," ošíval se průvodce, "nemám k něčemu takovému vůbec oprávnění!"

"Tohle je zcela mimořádná situace!" křičeli jeden přes druhého. "Zaplatíme vám, kolik si řeknete!"

Dominik Bureš dělal ještě chvíli drahoty, ale nakonec si dal říct. Patnáct korun za fotku se nikomu nezdálo přehnané.

Šlo přece o unikátní snímek a reportéřská pohotovost si zaslouží být slušně odměněna.

Tak se začal zjevovat zlý trpaslík Otomar na hradě Teplíně a zájem o zapomenuté místo neuvěřitelně vzrůstal. Fotografie

šly na dračku, ale tím pidimužova popularita zdaleka nekončila. Pod hradem byla znovu otevřena restaurace, kterou před několika léty zavřeli pro nízký obrat. Tentokrát se jmenovala U Zlého trpaslíka a vedoucí Světlana Burešová nabízela Otomarovy topinky, Trpasličí guláš, Hafanovo sousto a několik dalších pochoutek připomínajících události, k nimž zde kdysi došlo. Dominik sám začal vyrábět suvenýry, po kterých se vždy jen zaprášilo. Popelníky s trpaslíkem, šálky s trpaslíkem a hafany, jež si mohly děti brát na noc s sebou do postýlky. K manželům Burešovým se brzy připojili další podnikaví občané z podhradí, kteří nechtěli zůstat pozadu a matlali doma sádrové a cementové trpaslíky. Našli se dokonce i tací, kteří nabízeli návštěvníkům štěnata různých voříšků s tím, že jde o přímé potomky hafana, který zakousl zrádného Otomara. Teplín i s přilehlým okolím vzkvétal a začal úspěšně konkurovat slavným hradům a zámkům. Kdekdo z toho měl nejen radost, ale i dobré vedlejší příjmy.

Byla zde však ještě také hlavní osoba - lilipután Libor Kadleček. Zpočátku se mu role zlého Otomara líbila a lichotilo mu, že vystupuje v hlavní roli. Vadilo mu jen to, že role byla anonymní. Kdyby po představení mohl vystoupit na rampu, klanět se a sklídit nadšený aplaus, zřejmě by byl spokojen ještě hodně dlouho. Jenomže to právě nešlo. Lidé musili být přesvědčeni, že viděli skutečného trpaslíka, a tak se musel lilipután před jejich zraky soustavně ukrývat. Seděl ve svém pokojíku za knihovnou, nudil se a čekal na další představení. Něco takového ovšem jeho družné a veselé povaze vůbec nevyhovovalo. Právě ve chvíli, kdy úspěchy dosahovaly vrcholu, zatoužil Kadleček neodolatelně po Praze. Když se o tom zmínil kastelánovi, nastalo na hradě veliké zděšení.

"Libore, to mi nesmíš udělat!" nařikal Dominik. "Z rozjetého vlaku se přece nevyskakuje! Všechno báječné funguje a další úspěchy jsou na obzoru! Přece si nemůžeš stěžovat, že bych tě špatně platil nebo neplnil to, co jsme si dohodli!" "Nejde o peníze," vysvětloval lilipután, "ale o to, že se stále častěji dostávám do stresových situací. Jestli mě v životě něco vyloženě deprimovalo, nebyly to komplexy z malé postavy, ale samota. Té jsem se bál víc než nakažlivých nemocí, a proto jsem vždycky vyhledával veselou společnost. I s vámi jsem se přece seznámil v nočním podniku a později se střetával v různých divadelních klubech. Všechny komparsisty na Barrandově jsem znal jménem a stále jsem byl někde na návštěvě. Díky svým pětadvaceti kilogramům toho moc nesním ani nevypiju, takže nebyl žádný problém mne hostit. Praha - to je prostředí, ve kterém doopravdy žiju. U vás se schovávám jako zločinec a nesmím vyjít ani na balkon, pokud to není ve scénáři." "Když mám čas," ozval se Dominik, "vždycky jdu za tebou trochu si poklábosit. Ani své ženě se nevěnuji tak často jako tobě!"

Což byla pravda už proto, že Světlanu značně zaneprázdnňovala prosperující hospoda. Kadleček si však stěžoval i nadále, a dokonce požádal o delší dovolenou. Třeba i neplacenou.

"To nepřichází vůbec v úvahu!" zlobil se Dominik. "Už jsi někdy slyšel, že by žádala o dovolenou Bílá paní nebo Bezhlavý rytíř? Jak si to vůbec představuješ? Že se zlý trpaslík Otomar z ničeho nic přestane zjevovat? Nebo že zavřeme hrad i s hospodou? Uvědom si, že jsi nenahraditelný."

"A co kdyby se tady pro změnu nějakou dobu zjevoval hafan, který Otomara zakousl?" zeptal se s nadějí v hlase lilipután. "O tom se přece v kronice taky podrobně píše!"

"A to se říká, že v malém těle je velký duch!" křičel úspěšný kastelán. "Ty si vážně myslíš, že by se nároční návštěvníci posadili překvapením na zadek, kdyby ze starého krbu vyběhl čokl a začal štěkat? A nevíš, jak bych ho dokázal přimět, aby zase rychle zmizel? Buď by někoho pokousal, nebo by začal hostům dávat pac, což by bylo ještě horší! Něco takového, milý Libore, nelze nijak provést. Musíš to tady s námi ještě nějakou dobu vydržet a já ti slibuji, že se do Prahy vrátíš jako bohatý člověk!"

Když Kadleček viděl, že nepořídí, rozhodil bezmocně rukama, žalostně vzdychl a odcupital do svého pokoje. Naděje na cestu do Prahy se však nevzdával.

"Nežijeme přece ve feudalismu," hudoval nyní už jen sám pro sebe, "a nikdo na světě nemá právo nutit mě do něčeho, co mi nevyhovuje. Že já jsem do téhle díry vůbec jezdil! Mám to snad zapotřebí? Potřebuji zbohatnout? Člověk, který sní denně půl zemle a kolečko dietního salámu, nemusí schraňovat nějaký majetek!"

Což byla nesporně pravda. A tak se nelze divit, když nespokojený lilipután začal plánovat útěk.

"Uprchnu pod pláštíkem noci," těšil se, "a přes les se dostanu k nádraží. Nenápadně naskočím do vlaku a schovám se, aby má cesta nevzbudila v okolí rozruch. Rozhodně nechci Dominika poškodit. Věčně však ze sebe strašidlo dělat nebudu!"

Bylo rozhodnuto. Libor Kadleček nyní už jen čekal na tmavou, bezhvězdnou noc, ve které zmizí z Teplína. Dočkal se brzy. Na věži odbila první hodina ranní, když se definitivně a neodvolatelně rozhodl k útěku.

"Sbohem, Teplíne!" zašeptal. "Herec Libor Kadleček se s tebou loučí. Barrandovské studio čeká na jeho umění!"

Načež vyrazil na dobrodružnou cestu. Bez potíží se dostal z hradu. Neměl se čeho obávat, protože všichni obyvatelé vyčerpání čilou obchodní činností už dávno spali. Proběhl parkem a mřížovým železného plotu se protáhl na cestu vedoucí k vesnici. Ale po té jít nechtěl. Odbočil na polní pěšinu a vydal se k lesu. Byla to velice špatná volba.

Libor Kadleček, který byl nucen trávit veškerý volný čas v knihovně nad starými kronikami, nevěděl, co se děje v těsné blízkosti hradu. Nedonesly se mu zprávy o toulavém psu, který v minulých dnech rozsápal v okolí několik ovcí, a pokousal dokonce i dvě děti. Střetl se s ním proto po všech stránkách zcela nepřipraven. Pojednou stál pes proti němu, cenil strašlivé tesáky a výhruzně vrčel.

Těžko říci, jaké měl v té chvíli ještě lilipután možnosti, ale určitě zvolil tu nejhorší. Vyděšeně zapištěl a dal se na útěk. Tím se vlastně sám označil za možnou kořist a pes tuto nabídku velmi ochotně přijal. Rozběhl se za ječícím umělcem a několika mocnými skoky ho dostihl. Vzápětí se zakousl do jeho hrdla.

Několik týdnů poté se Burešovi opět stěhovali.

JEDEN MUSEL ZEMŘÍT

Archivář Mátl se zcela upřímně těšil na dnešní večer, který se měl stát pro četné obyvatele města významnou událostí. Účast na připravované besedě se čtenáři přislíbil totiž závazně sám básník Pavel Viger, a to byl opravdu Někdo. Sice

teprve nedávno překročil třicítku, ale každá z jeho knížek byla vždycky literární událostí a jeho obdivovatelé netrpělivě očekávali další. Mezi ně patřil i archivář Mátl. Poezii miloval už od dětství a propadl jí v určité době natolik, že se pokoušel sám i publikovat. Brzy se ovšem rozumně stáhl do pozadí a raději pouze sledoval literární dráhu těch, kdož měli průkaznější talent. A tak mu nemohlo ujít, že právě Pavel Viger je přímo předurčen k tomu, aby stanul na nejvyšším pódialu mezi našimi básníky. Mátl mu přitom horlivě držel oba palce.

"Ten to dotáhne hodně daleko," tvrdil, "a jednou určitě dostane Nobelovu cenu za literaturu!"

Viger se tak stal pro archiváře něčím podobným, jako je pro fotbalové fanoušky určitý klub. Fandil mu, propagoval ho, ochotně půjčoval a sháněl zájemců o poezii jeho knížky. Vyvrcholením všech jeho dosavadních snah měla být dnešní beseda. Nebylo právě snadné přimět básníka, aby se zúčastnil večera své poezie spojeného s diskusí a autogramiádou, archivář to však dokázal. Napsal Pavlu Vigerovi několik vřelých dopisů a ten nakonec kapituloval.

Mátl měl před besedou poněkud trému, v zásadě však byl přesvědčen, že všechno dobře dopadne. Věnoval totiž přípravě večera několik týdnů usilovné práce. Vybral nejpůsobivější Vigerovy verše a rozdělil je mezi nejschopnější recitátory ve městě. Uspořádal několik zkoušek, napsal sám úvodní slovo a postaral se i o vhodný hudební doprovod. Amatérské smyčcové kvarteto poměrně slušné umělecké úrovně mělo zvýšit lesk kulturního večera. Mátl zamítl typizované předtištěné plakáty, které se normálně používaly pro většinu běžných kulturních akcí v městě, a dal zhotovit výtvarně hodnotné poutače. Tohoto úkolu se znamenitě zhostil akademický malíř Princ, jeden z vážených rodáků a patriotů města, kterého marně lákali do metropole.

- Teď jde už jen o to - říkal si archivář - aby se lidé sešli v hojném počtu! Bylo by trapné, kdyby sál při tak ojedinělé akci zel prázdnotou! Ještě že v televizi nedávají ten večer žádný oblíbený seriál nebo sportovní přenos!

Bylo už načase opustit archiv a připravit se na večer, který bude jistě v jeho životě hodně znamenat. Do zahájení zbývá jen několik málo hodin.

"Zavíráme, prosím," oznámil stroze učitel ve výslužbě Houbovi a veterináři Pištěkovi, kteří zde studovali staré letopisy.

"Dnes je to o půl hodiny dříve než obvykle. Vzhledem k významné akci, kterou na večer připravujeme, jistě pochopíte."

Pánové pochopili. Verše sice nečetli, ale básníků si vážili, jak je to u mimopražských vzdělanců téměř pravidlem. Učitel se dokonce zabýval myšlenkou položit umělci několik záludných otázek.

Archivář shodil ze sebe pracovní plášť a oblékl si svrchník. Byl říjen a po zbytcích babího léta nikde ani potuchy.

Drobně mžilo a denní teploty uváděly jejich sledovatele do stavů mrzutosti. Mátl však byl spokojen. Záměrná a bolestně teskná poezie Pavla Vigeru bude tímto nevlídným počasím ještě umocněna. Lidé se mnohem lépe vcítí do ponurých veršů, které autorovi kanou na papír jako melancholické kapky deště, a snáze proniknou do nitra básnickovy duše.

Archivář mířil ke svému vozu. Musí teď přejet až na druhý konec města, aby se doma osprchoval, převlékl a dokonale připravil na slavnostní večer. O Mistra Vigeru se prozatím nemusí starat. Do Prahy pro něj odjel se svou nablýskanou simkou sám ředitel kulturního domu Mareš a ten také vzácného hosta ubytuje v hotelu Slavia. Přizívá se i další: ředitel Lidové školy umění Matějka, režisér ochotnického spolku "Vojan" Kubíček a věčně začínající básník, sedmdesátiletý magistr Vandas. Ti všichni se zřejmě na Pavla Vigeru nalepí jako mouchy na mucholapku, pokud se tak už ovšem nestalo. Není totiž vyloučeno, že básník je v tuto chvíli již ve městě. Je jen škoda, že se hned zpočátku musel setkat s duchy tak přízemními a všedními. Bude se v jejich přítomnosti jistě velmi silně nudit.

Večer, až se mu začne věnovat archivář Mátl, si to však vynahradí! To bude něco úplně jiného! Znalec Mistrova díla, citlivý milovník poezie a široce informovaný čtenář se stane důstojným společníkem geniálního tvůrce! Budou si jistě znamenitě rozumět. A není vyloučeno, že naváží opravdové, trvalé a hluboké přátelství.

Mátl se slastně zasní. Ano, dnešní den mu skýtá velkou šanci! Snad se to zdá na první pohled neskromné, ale kolik hlubokých vztahů vzniklo právě při podobných příležitostech. Řada velkých básníků minulosti měla své upřímné přátele a propagátory právě na venkově. Umělci si k nim jezdili odpočinout a často u nich získávali novou inspiraci a chuť k tvorbě dalších velkých děl. Proč by tedy právě Pavel Viger nemohl trávit část dovolené u archiváře Mátlu? Proč by se mu nemohl svěřovat se svými záměry a sdělovat mu své problémy nejen tvůrčí, ale i soukromé? Sotva by našel k podobnému účelu vhodnější osobu!

Archivář Mátl je přece velice charakterní muž, je čestný a uměnímilovný. Přátelství s umělcem by si velice vážil a pečlivě by schraňoval každý jeho dopis. Jednou by mohlo být velmi zajímavé a vzrušující jejich vzájemnou korespondenci vyat. Dopisy Mátl - Viger by cynické mládeži ukázaly, na jaké úrovni je možno komunikovat. Dva ušlechtilí lidé, žijící hlubokým vnitřním životem, by se tak stali příkladem těm, kteří si nevědí se životem rady a nechávají jej planě protékat mezi prsty.

Podobné lidi archivář Mátl dobře znal a upřímně je litoval. Jak jim ale pomoci, když oni naopak litují jeho, a někteří ho dokonce pokládají za přepjatého a poštelého podivína? Kdyby se místo mezi knihami pohyboval mezi vuřty a tlačenkou, byl by jim nepochybně daleko blíže.

"Na shledanou, pane archiváři," volal za ním správce domu, "a pozdravujte paničku!"

Mátl mu přátelsky pokynul. Už chtěl nastartovat motor, ale přece jen ještě vystrčil hlavu z okénka a zavolal:

"Sbohem, pane Pazdero! A nezapomeňte se večer přijít podívat na literární večer s Mistrem Vigerem!"

"To víte, že přijdu!" zahalekal Pazdera, ačkoli si pomyslel, že Mistr Viger mu klidně může být ukraden. Takhle kdyby do města pozvali Štercla nebo Moravanku!

Archivář Mátl konečně vyjel. Měl před sebou necelé dva kilometry jízdy po třídě Kosmonautů. Ulice byla vlhká, Mátl byl ale dobrý řidič a opatrnost považoval za jednu z nejdůležitějších lidských ctností. Provoz nestál za řeč. Mátl měl dokonalý přehled, a tak si nepřipouštěl sebemenší starosti.

Po několika stech metrech jízdy spatřil na obrubníku chodníku kymácející se postavu. I na značnou vzdálenost toho ničemného výrostka poznal. Byl to Pepa Tůma, zvaný Větrník. Vyhlášený opilec, výtržník a prý také zloděj. Již třikrát

poznal budovu nápravného zařízení zevnitř a vždycky se vrátil ještě o poznání hrubší a výbojnější, než když tam odešel. Nepříjemné, odporné individuum, které nikde rádi neviděli. Zejména proto, že soustavně hledal příležitost ke konfliktu. Rvačky byly jeho oblíbenou zábavou.

- Zbytečný člověk - pomyslel si archivář, když spatřil Větrníka vrávorat mezi ulicí a chodníkem. - Příživník, který bude do smrti žít na úkor společnosti. Nenapravitelný ničema. S nikým se nesnese a všude působí nepříjemnosti. Při poslední estrádě v Kulturním domě napadl účinkujícího zpěváka z Prahy. V hostinci U Věnečku rozbil okno kulečnickovou koulí. V řeznictví odcizil celý uherský salám a ženě obvodního lékaře, která by mohla být jeho matku, činil neslušné návrhy. Klesá stále hlouběji a jednou se docela určitě dopustí opravdového těžkého zločinu! Nikdo ho od toho neodvrátí! Proč jen se taková obtížná stvoření musí v našem životě vyskytovat? Oč snáze a příjemněji by se žilo, kdyby naši společnost tvořili pouze mírní, snášenliví lidé s kulturními zájmy!"

Mátl se náhle zasmušil: - Doufám - zhrzil se pouhé představy, která ho napadla - že ten ničema nepřijde na literární večer s Pavlem Vigerem a nezpůsobí tam výtržnost! To by byla hrůza! Měl bych pro jistotu učinit něco, co by setkání tohoto podčlověka s geniálním umělcem vyloučilo!

Blížil se k místu, kde opilec balancoval na obrubníku a jednou nohou neustále vpadal do vozovky. Zřejmě ho to bavilo a jak se zdálo, mohutně přitom i halekal. Lidé se mu obloukem vyhýbali, protože střetnutí s ním bylo vždycky značným rizikem. Archivář se těšil, až bude mít tento neutěšený pohled za sebou. Ale právě když chtěl kolem výtržníka rychle projet, dostal Pepa nějaký prapodivný nápad. Aniž se rozhlédl, bujaře zavýskal a s rukama nad hlavou vevrávorat přímo do vozovky. Byla to vyložená sebevražda a řidiči, který by ho srazil, by těžko mohl někdo něco vyčítat. Archivář Mátl měl tak vlastně jedinečnou příležitost zbavit město nenáviděného lumpa a příživníka. Nemusel by pro to ani mnoho udělat. Byl v právu a příběh mohl skončit tak, jak by si zřejmě většina lidí přála. Jenomže Mátl prudce dupl na brzdu a snažil se učinit vše možné, jen aby se auto nestřetlo s chodcem. Vůz dostal smyk a řidič nad ním ztratil vládu. Opilý Větrník se otočil a hýkavě se rozchechtal. Auto však opustilo vozovku a vjelo prudce na chodník. Jeden z chodců už nestačil uskočit.

Archivář Mátl zůstal tupě sedět za volantem, i když se vůz už zastavil. Nebyl vůbec schopen pohybu. Teprve když ho vytáhli z vozu ven, začal se zvolna probírat ze šoku. Tehdy si uvědomil, že Větrníkova záchrana byla zaplacená jinou lidskou obětí. Pod koly vozu ležel mrtvý člověk. Byl to básník Pavel Viger.

Literární večer se pochopitelně nekonal. Ale archivář Mátl se nevzdal. Připravuje tuto mimořádnou kulturní událost denně v ústavu pro duševně choré na pokoji číslo devatenáct.

MALÝ SOUKROMÝ HŘBITOV

Ludvík Deran se dočkal. Se čtyřicítkou na krku a s lehkým kumštýřským srdcem nechal za zády kolotající, upoceně velkoměsto a usadil se na romantické jihočeské samotě Hláska. Zdálo se mu, že změnil nejen prostředí, ale i století. Patřilo mu teď prostorné selské stavení s několika chlévy a kolnami, velká zarostlá zahrada svažující se k rybníku, a dokonce i kousek smrkového lesa. I obyčejnému chalupáři by se muselo srdce zachvát rozkoší, a Ludvík Deran obyčejným chalupářem rozhodně nebyl. Patřil k úspěšným malířům, na něž kritikové hodně sázeli, a pobyt na Hlásce neměl být pouhým útekem z pověstného hluku a smogu. Ludvík totiž věřil, že ho malebná krajina bude inspirovat k dílům, která definitivně potvrdí velikost jeho talentu.

Hláska se zásluhou šikovných řemeslníků brzy proměnila v reprezentativní rezidenci zámožného umělce. Byl zde ateliér, několik obytných místností a ze stodol vyrostly šálky pro Deranovy proslulé sbírky. Malíř si sem navezl vyřazené kazatelny ze starých kostelů, několik barokních zpovědníků, omšelá i honosná klekátká, polorozpadlé kostelní lavice a celou řadu podobných předmětů. Stěny byly pokryty křivými, řezbami a obrazy, které přes svou značnou historickou cenu nestály umělce většinou ani trůn. Deran měl pozoruhodný instinkt a jako zázrakem se vždy objevoval tam, kde ustaraní majitelé či správci museli likvidovat nějaké domnělé staré haraburdí.

Deran měl z takto nahromaděných sbírek téměř dětinskou radost a opatroval je s vášní Rudolfa II. Jenomže sběratel je jako pohádkový Bumbříček. Pocit nasycení se u něho nikdy nedostaví, a tak stále touží po dalších a dalších exponátech. Pachtí se za nimi a získává je se stále vzrůstající vášní a nikdy neopadávajícím úsilím. Nelze se tedy divit, že ani Ludvík Deran nepovažoval své soukromé muzeum za konečnou a výslednou metu svého snažení. Naopak. Stále doufal, že právě v zapomenutých koutech jižních Čech objeví předměty, které se stanou skutečnou perlou Hlásky a zdrojem zájmu pražských přátel.

Několikrát za měsíc vyjížděl malíř do blízkého i vzdálenějšího okolí nejen za prací, ale také za dalšími objevy. Záhy se jich dočkal. U Tulešova ho okouzil malý vesnický hřbitůvek, který okamžitě začal malovat. Byl to malebně zpustlý kout divoké přírody, obehnaný polorozpadlou kamennou zdí, porostlou býlím a křovinami. Svému původnímu účelu sloužil hřbitůvek už jen sporadicky. Řada hrobů, o které se nikdo nestaral, se zvolna propadala, pomníčky s kříži a kamennými anděly se klonily na stranu a kdysi vytvořené pěšinky zarostly tou nejrozmanitější vegetací.

Před troskami márnice ležely v trávě tři rezavé železné kříže, které upoutaly Deranovu pozornost. Nápis na nich už vyhlodal zub času, ale z výtvarného hlediska to byly skvosty. Ukázka perfektní uměleckokovářské práce. Několik podobných se tyčilo opodál u zarostlých hrobů, ale tyto tři už patrně kdosi definitivně vyřadil a chystal se je někam odvézt. Patrně do sběrný starých surovin. Něco takového ovšem Ludvík Deran nemohl připustit. Zpočátku uvažoval o tom, že kříže jednoduše naloží do auta a odveze, ale pak se rozhodl pro kulantnější řešení. Zajel do Tulešova, aby se zeptal, kdo má malebný, ale zanedbaný hřbitůvek na starosti. Tak se seznámil s hrobníkem Václavem Malcem.

"Teď se pohřbívá v Loučnici," informoval hrobník malíře, "což je naše středisková obec. Z Tulešova se většina původních obyvatel odstěhovala a o hroby se -jak jste viděl - málokdo stará. Tu a tam přijede někdo na Dušičky, ale to je tak asi všechno. A ty kříže? Popadaly, a tak jsem je odtáhl před márnici, aby neležely přes cestu. Jestli chcete, klidně si je můžete odvézt. Dávno už nikomu nepatří."

Tohle Deran velice rád slyšel. Vtiskl hrobníkovi do dlaně padesátku a vrátil se na hřbitůvek. Vědomí, že řádně zaplatil,

mu dodalo sebevědomí. Bez zbytečné nervozity odnosil kříže do auta, přidal k nim kamenného anděla, který až dosud bezprizorně seděl mezi dvěma hroby, a vydal se na zpáteční cestu. Cítil, že si domů veze základ zbrusu nové sbírky, a pokládal to za velice inspirující. Starých hřbitovů se zanedbanými hroby je jistě v okolí celá řada a těžké železné kříže prozatím nepatří k exponátům, které by sběratelé vyhledávali.

Odhad Ludvíka Derana byl naprosto správný. Počinek v Tulešově mu přinesl štěstí a další cesty do okolí přinášely vždy tučnou kořist. Deran si přivážel na Hlásku nejen železné kříže, ale i kamenné sošky, ba dokonce celé náhrobky. Brzy to vypadalo na malý soukromý hřbitov.

- No a proč vlastně ne? - řekl si, když ho ta poněkud morbidní myšlenka napadla. - Ve stodole tu nádheru nikdo pořádně nevychutná. Exponáty jsou tam namačkány ve stísněných prostorách a přírodní osvětlení, s nímž jejich tvůrci pochopitelně počítali, jim naprosto chybí. Přitom mám zahradu, která je jakoby stvořená pro podobný účel. Je to jinak zcela nevyužitá prostora, protože mne nikdo nikdy nedonutí, abych zde pěstoval rybíz nebo kedlubny! Deranovi se nápad se soukromým hřbitovem bez mrtvol tak zalíbil, že tento výstřední plán začal okamžitě realizovat. Najal dva zdatné důchodce, kteří mu na zahradě navršili několik desítek malých mohylek a mezi nimi upravili pískem vysypané cestičky. O to nejdůležitější se ovšem postaral sám umělec. S vážnou tváří přecházel od jednoho rohu k druhému a dumal, kam který kříž, náhrobek nebo sochu umístí. Přetahoval a přenášel těžké předměty s pílí až překvapivou a trvalo dlouho, než se počáteční chmury na jeho čele počaly vyjasňovat. Do naprosté spokojenosti však bylo ještě daleko. "Není to špatné," mručel, "ale k atmosféře skutečného hřbitova ještě ledaco schází. Jak si vzpomínám, ani na tom nejobyčejnějším a nejchudším hřbitůvku nejsou jen malé hrobečky. Vždycky zde vévodí alespoň jedna velká hrobka, ve které jsou ukryty pozůstatky nějakého bývalého místního potentáta. Takový kontrast je zřejmě nezbytný a zdá se, že se bez něho neobejdu ani já. Teprve pak budu moci klidně pozvat své pražské přátele na svérázný víkend mezi hroby!"

Deran se rozhodl získat nějakou výstavnou hrobku stůj co stůj, ale uskutečnit takový záměr nebude zřejmě snadné. Tuny mramoru se nezískají za padesátikorunu a také se lehce nepřevážejí. Malíř dlouho pátral po vhodném objektu, až objevil honosnou hrobku statkáře Kerbla. Bohatcovi potomci ji tam dopravili z hřbitova, který byl zatopen vodami přehradního jezera a likvidován. Potomkům už ovšem okázalá hrobka celkem nic neříkala ale nevěděli si s ní dost dobře rady. Jim byl mnohem bližší skromný obřad v krematoriu a uložení urny na nenápadném místě. Přesto si však uvědomovali, že velká mramorová hrobka není kolíček na prádlo, a má přece jen nějakou cenu. Handrkovali se proto s Deranem mnoho dlouhých hodin, a teprve když zjistili, že příliš peněz z něj nevyklepou, rozhodli se vsadit na jeho talent. Ludvík musel za hrobku vyportrétovat celou Kerblůvu rodinu. Tak získali statkářovi potomci hodnotné umělecké dílo a Deran si mohl přivést na Hlásku několik tun mramoru. Když se tak stalo, zmocnil se ho nádherný pocit, že právě dovršil znamenité dílo. Něco na tom také bylo!

Malý soukromý hřbitov, který vyrostl před Deranovou rezidencí, stál rozhodně za zhlédnutí. Na tom se shodly všechny návštěvy, které za umělcem přijížděly. Některé nechtěly věřit, že nejde o skutečný vesnický hřbitůvek, a nechápavě kroutily hlavami, když je Deran ujišťoval, že v okolí jeho usedlosti netlí jediná mrtvola. Bylo to také podivné, poněvadž hřbitůvek na rozdíl od těch skutečných pečlivě udržovaný - působil zcela přirozeně a dýchal tklivou atmosférou minulého století. Každý hrob byl osobitou výpovědí a svědectvím o výtvarné úrovni tehdejších řemeslníků, kovářů i kameníků. Les křížů tyčících se k nebi vyzýval návštěvníky k pokojnému a důstojnému chování a kamenní andělé na náhrobcích dbali, aby výzva byla přísně dodržována. Jinak by zřejmě volali na pomoc impozantní bustu statkáře Kerbla, který se na okolní svět mračil z výše dobrých čtyř a půl metru.

Deranova atrakce nepůsobila v žádném případě směšně, jak to její organizátor původně očekával. Hosté - i když nešlo o žádné svatoušky - se zdržovali jakýchkoli recesí. Chovali se lépe a umírněněji, než kdyby se procházeli na Olšanech. Atrapy hrobů na ně působily daleko silněji než hroby skutečné. Pánové byli poněkud rozpačití a dámy jen s obtížemi potlačovaly stísněnost.

V Praze však stísněnost z návštěvníků spadla a zkazky o Ludvíku Deranovi, kterých už tak panoval v hlavním městě bezpočet, dostávaly další vzpružující injekce. Hovořilo se o bezbřehé fantazii nezkrotného podivína a nejednou byl Deran srovnáván se Salvadorem Dalím. A tato srovnání nedopadala pro něho právě nejhůř.

"Vy jste ještě nebyl na Deranově hřbitově?" žasli mnozí. "To si tedy necháváte ujít největší senzaci posledního desetiletí!"

V tomto směru dosáhl tedy Ludvík Deran svého cíle. Dal vale metropoli, ale mluvilo se o něm víc, než kdyby se každé odpoledne procházel po Národní třídě. Nebylo možné ho odepsat. Pověst je však třeba neustále živit. Další návštěvníci chtěli také referovat o nějakých nových Mistrových výstřednostech a Deran věděl, co je jeho povinností. Dal si tedy zhotovit bohatě zdobenou dubovou rakev a umístil ji na velkolepém katafalku v hlavní místnosti.

"Tady spím," vykládal sugestivně návštěvám, "protože mě nebožtíci, které jsem oloupil o kříže a pomníky z jejich hrobů, chodili každou noc strašit. Soustavně jsem padal z postele, a jednou jsem si dokonce vymkl ruku. Takhle je to mnohem bezpečnější. Z rakeve prostě nemohu vypadnout a sebesilnější nájezdy ukrivděných nebožtíků se tak obejdou bez nepříjemných následků!"

Tato story měla úspěch a Deranova popularita v Praze narůstala do hvězdných výšin. Zapůsobila tak silně, že se na Hlásku vydali i bývalí Ludvíkovi kumpáni Honza Rorýs a Jakub Jehněda. Jeden herec a druhý pianista. Oba shodně dosud Deranovi jeho útěk z Prahy zazlívali a nyní se rozhodli k cestě do jižních Čech přesto, že se v posledních dvaceti letech nedostali dál než do Jevan.

Oba patřili do četné rodiny talentovaných alkoholiků, o kterých se s bolestí šeptá: "Ten kdyby nepil, ten by..." Snad to byla i pravda. Honza Rorýs prošel snad všemi pražskými kabarety a odevšad byl nakonec pro nějakou zbytečnou výtržnost vyhozen. Jakub Jehněda to zase dotáhl z koncertního pianisty s nadějnou budoucností až na korepetitora v operetě, kde si půjčoval pětikorunu od baletek. Oba často něžně vzpomínali na Ludvíka Derana, který v běžném životě

nepatřil sice k nejštědřejším, ale u dobrého moku dovedl kamarády podržet. Škoda ho!

S bolestí v srdci ho při jeho odchodu z Prahy odepsali, ale nyní zapřeli své přesvědčení a vydali se za Deranem téměř na samý konec světa. Věřili, že zešílel, a na setkání s ním se upřímně těšili. A nebyli zklamáni!

Malíř byl jejich příjezdem přímo nadšen. Věděl, že právě teď se dostavili ti skuteční fajnšmekři, kteří jeho dílo nejen po zásluze patřičně ocení, ale také se na něm s nepředstíranou rozkoší popasou. Proto se také s nimi po povinné uvítací skleničce vypravil na svůj malý soukromý hřbitov.

Rorýs i Jehněda řičeli nadšením. Ačkoli byli ještě poměrně střízliví, pobíhali mezi hroby, jako by jim přeskočilo, znalecky zkoumali pevnost a stabilitu tepaných křížů, nestydatě popleskávali zakaboněné andílky na náhrobcích a každý nový poznatek komentovali drsným jazykem pražských pivnic. Pak se jako u vytržení zastavili před Kerblovou hrobkou.

"Doufám, že si tu alespoň chladiš pivo," hádal Rorýs, "nebo snad chceš tvrdit, že necháváš takovou velkolepou prostoru zcela nevyužitou?"

Deran se poněkud zastyděl.

"No vidíte!" zamumlal. "Tak jednoduchá věc - a já na ni nepřišel. I když chodit pro každou láhev do hrobky by nebylo právě pohodlné!"

"Tak si tu udělej rovnou sklípek!" radil Jehněda. "Mám dojem, že by se tam vešlo i pianino!"

"To určitě," souhlasil malíř. "Pomozte mi odsunout desku a podíváme se dovnitř."

Podívali se, ale žádné velké překvapení je tu nečekalo. Představa budoucího vinného sklípku však dostávala stále pevnější obrysy. Našli místo pro bar, dva stolky se stylovými sedačkami a umístili i pianino. Deranovi se to moc zamlouvalo.

"Původně jsem uvažoval zřídit si tu ložnici," přiznával, "a spát tu ve své oblíbené rakvi. Bylo by ale dost nákladné zřizovat tady celé příslušenství a celkový efekt by sotva stál za to!"

V té chvíli dostal Rorýs nápad, který si ale prozatím nechal pro sebe. Teprve když vyšli nahoru, svěřil se s ním nenápadně Jehnědovi, který radostí div neposkočil. Jedno typické darebáctví povedené dvojice bylo opět na obzoru. Mezitím co Deran hlaholil, nabízel pohoštění a všemožně se snažil imponovat, byli hosté ve střehu a připravovali se k akci. Čekali na okamžik, kdy se malíř vzdálí od svého poháru a dovolí jim malé intermezzo. A když Deran nuceně vyhledal ústraní, vyskočil Rorýs ze svého křesla a překotně zalovil v náprsní kapse. Vytáhl odtud krabičku barbiturátů a zazubil se na dychtivě přihlížejícího kolegu.

"Kolik?" zeptal se. "Čtyři?"

"Raději šest," navrhl Jehněda. "Ludva je koňská nátura a bylo by škoda, kdyby to nevyšlo!"

"Dobrá, tedy sedm," culil se Rorýs a odpočítal prášky do Deranova poháru. Hned nato ho až po okraj dolil vínem.

"Nepozná to?" strachoval se.

"Sotva," řekl Jehněda. "Před deseti lety by to poznal určitě. Tehdy pil ještě z rozkoše, ale teď už spíš z potřeby."

"Jako my," zašklebil se herec, "ale na rozdíl od nás mu to tu a tam pálí!"

Deran se vrátil na poněkud vratkých nohou, zato ve výtečné náladě.

"Nezmeškal jsem něco?" zahlaholil. "Jestli ano, tak to rychle doženu!"

Vypil pohár na ex, a aniž dal najevo sebemenší náznak nespokojenosti, nalil si z láhve znovu.

"Pijme, chlapi," vybízel přátele, "a s ničím si nedělejme starosti! Když se upijeme k smrti, mám tu k dispozici celý hřbitov. Něco takového vám jinde nenabídnou!"

Což byla naprostá pravda. Jenže po chvíli začal hostitel povážlivě vadnout. Oči se mu klížily, hlava klesala a pohyby byly stále nejistější.

"Moc už toho nesneseš, kamaráde," posmíval se Jehněda. "Odstěhoval ses z Prahy a odvykl jsi chlapáckému životu!"

Deran se však už nemohl ani na odpověď. Usnul.

"Vyšlo to!" zaradoval se Rorýs. "Teď sundáme z katafalku rakev a přichystáme géniovi překvapení, jaké ještě nezažil!"

Položili rakev na podlahu a zkoumali její vnitřek.

"Paráda!" řekl uznale Jehněda. "Bude se mu spinkat líp než v dětské postýlce!"

"Doufám, že ho ten fór nepřivede z míry!" trochu se strachoval Rorýs. "Nerad bych ho doopravdy naštvál!"

"Neboj se," chlácholil ho Jehněda. "Kdyby to napadlo jeho, určitě by nezaváhal a vyřádl se na někom jiném!"

Popadli spícího Derana a bez větších problémů ho uložili do rakve. Poté zaklapli víko.

"Zatlučeme ho?" zeptal se Rorýs.

"Ovšem," přikývl pianista. "Chlapec to nesmí mít moc jednoduché!"

"Jen aby se neprobudil," obával se herec. "Hluk je nepřitelem spáčů!"

Byly to však zbytečné obavy. Sedm silných prášků uspalo Derana tak dokonale, že by ho neprobudily ani rány z těžkých armádních pistolí. Rorýs s Jehnědou pokračovali v akci. Zmobilizovali veškeré své síly a s fortem zkušených funebráků vynesli rakev na malý soukromý hřbitov. Zamířili k hrobce statkáře Kerbla, a ačkoliv se zdálo, že busta na ně shlíží s naprostým odporem, zdárně naplánovanou akci dokončili.

"To bude probuzeníčko!" radoval se Rorýs. "Vyspíná se do růžová, ale pak začne s největší pravděpodobností řádit!"

"Kdy to asi bude?" dumal Jehněda. "V žádném případě bych to nechtěl propást!"

"Času dost!" konejšil ho herec. "Myslím, že se můžeme klidně vrátit ke svým sklenicím!"

Vrátili se, ale pouhé pití je už neuspokojovalo. Toužili vyvíjet ještě nějakou další činnost.

"Takhle přece neprošvihneme celý večer!" řekl Jehněda po třetí láhvi. "Opodál je pěkná vesnice. Ve vesnici hospoda. V hospodě rázovitě venkované. A s těmi to pořádně roztočíme!"

"Ukážeme jim, co je to zábava na úrovni!" těšil se Rorýs. "Budou na to vzpomínat hodně dlouho!"

A tak se vrávoravým krokem vydali za rozptýlením. Nedošli ovšem příliš daleko. Několik set metrů od Deranovy

samoty byl nechráněný vlakový přejezd a motorový vlak jel na minutu přesně. Halekající opilci, držící se okolo ramen, neměli šanci. Zemřeli rychle a v dobré náladě. Denní tisk, který jim jinak už léta nevěnoval pozornost, se o jejich skonu zmínil alespoň v Černé kronice. Přátelé se shodovali v názoru, že přece jen nedopadli nejhůř.

Totéž nelze ovšem bohužel říci o Ludvíku Beranovi. Jeho umírání nepatřilo k těm, které je možno závidět. Ačkoliv neexistují přímí svědkové jeho smrti, lze se oprávněně domnívat, že jeho odchod z tohoto světa byl pravým opakem toho, co nazýváme lehkou smrtí.

Shánka po něm nastala totiž až po několika dnech. Když kdosi upozornil na záhadné zmizení Mistrovy oblíbené rakve, došlo při pátrání po výstředním malíři i k otevření Kerblovy hrobky. Víko na rakvi bylo na první pohled značně poškozeno, a Beranovi se podařilo dokonce převrátit truhlu na bok. To ale bylo taky všechno.

Odstranění víka přineslo očekávané zjištění, ale neočekávaný pohled. Ještě před několika dny se malíř pyšnil krásnými havraními kadeřemi a tmavým plnovousem. Nyní byly vlasy úplně bílé a šedivý vous rámoval děsem pokřivenou tvář. Ruce měl Deran zkrvavené až k loktům. Nebyl to hezký pohled!

Do Černé kroniky se však tato událost nedostala. O skonu nadaného malíře se psalo v kulturních rubrikách a autoři článků se podrobnostmi nezabývali. Řadový čtenář tak nabyl dojmu, že malíř zemřel na infarkt následkem přepracování. Další osud malého soukromého hřbitova zůstává nyní zcela otevřen. Zdědilo jej totiž pět nezletilých nemanželských Deranových dětí.

MILENKA MRTVÉHO

Začalo to ve čtvrtek o půl osmé ráno. Pešat jel ve svém novém embéčku z Krče ke Kačerovu, když se od stanice autobusu odpoutala mladá dáma a rozpačitým způsobem se pokusila ho stopnout. Pešat nebyl sentimentální a pocity stopařů postávajících u silnice ho obvykle nezajímaly, ale tentokrát zastavil. Pohlédl na rozkošnou plavovlásku cupitající k jeho vozu a snažil se učinit na neznámou nejlepší dojem.

"Nezlobte se," pípala plavovláska. "Nemám ve zvyku stopovat cizí vozy, ale opravdu spěchám a autobusu se nemohu dočkat. Velice vás prosím, zavezte mě někam, kde seženu taxík."

"Jedete do zaměstnání?" otázal se Pešat, ačkoli to bylo málo pravděpodobné. Ustrojení mladé "dámy" nesvědčilo o podobných úmyslech.

"Na pohřeb," řekla plavovláska. "Do strašnického krematoria. A obřad začíná v osm!"

Za chvíli věděl Pešat všechno. Že dívka se jmenuje Zuzana Ronská, je sekretářkou u velké exportní společnosti a jede na pohřeb svému šéfovi. Byl to prý velice hodný člověk a zemřel na srdeční mrtvici.

"Vezmu vás ke krematoriu," rozhodl se náhle Pešat a sklidil za to dlouhý děkovný pohled plavovlasé krasavice. "Kde byste teď šáhla taxíka?"

Krátko před osmou hodinou dorazili ke krematoriu.

"Děkuji vám," špitla Zuzana a podala Pešatovi ruku. "Bylo to od vás neobyčejně laskavé. Na shledanou!"

"Na shledanou, slečno," řekl Pešat, ale na rozdíl od Zuzany to myslel smrtelně vážně. Vypnul motor a vystoupil z vozu. Spatřil smuteční hosty vstupující do budovy a Zuzanu, jak se s některými z nich letmo zdraví. Chvilí stál a uvažoval, ale pak se vydal směrem k velké obřadní síni. Koneckonců, účast na cizím pohřbu není zločinem, ba ani přestupkem. Proč by se nemohl poklonit památce šéfa velké exportní firmy?

Obřad právě začal. Síň byla plná lidí dojatých nejen smrtí pana Jiřího Toufara, ale i tklivými tóny Larga z Dvořákovy Novosvětské. Pešat se postavil dozadu za lavice a rozhlížel se. Chvilí setrval zrakem u věnců a kytic ležících před katafalkem a prohlédl si tři smuteční řečníky připravené pronést své projevy. Šéf velké exportní firmy pochopitelně neměl církevní obřad.

- No vida, Jiří Toufar už to má za sebou - pomyslel si Pešat a hledal zrakem Zuzanu. Objevil ji v okamžiku, kdy hovořil plešatý mužík jménem závodního výboru. Tvrdil, že Jiří Toufar byl svědomitým pracovníkem, vzorným manželem a poctivým člověkem. Velká exportní firma se bez jeho služeb těžko obejde.

Zuzana stála na straně u třetí řady sedadel. Neplakala, patrně proto, aby si nesesetřela líčidla. Ve chvíli, kdy předsedu závodního výboru vystřídal u rakve předseda mykologického sdružení, jehož byl zesnulý dlouholetým, ale zasloužilým členem, Zuzana pootočila hlavu a její zrak se setkal s Pešatovým. Bylo v něm překvapení, ale ani stín nevole, což Pešata uspokojilo. - Jiří Toufare - oslovil v duchu znovu nebožtíka - kdo by si pomyslel, že tvůj funus bude počátkem mého nového dobrodružství! Jestli to vyjde, a já jsem přesvědčen, že ano, slibuji ti, že se napiji na spásu tvé duše! - Pešat se na Zuzanu slabě usmál, ale ona odvrátila hlavu. Zřejmě nepovažovala místo ani atmosféru za vhodnou pro koketování. Po krátkém projevu třetího řečníka, který mluvil tak potichu, že bylo nezjistitelné, za kterou organizaci hovoří, zapěl mužský sbor a obřad pomalu končil. Rakev zajela za hlasitého vzlykání pozůstalých kamsi dozadu, opona se zatáhla a lidé se hrnuli k předním lavicím, aby projevili členům rodiny hlubokou soustrast.

Pešat spatřil Zuzanu, jak se řadí do fronty kondolujících, a vykročil k autu. Přešel kolem pozůstalých, připravených absolvovat pohřeb stanovený na půl devátou a čekajících, až zřizenci vymění věnce a cedulku. Zvolna došel k vozu, ale nenastoupil. Čekal na Zuzanu a pevně věřil v úspěch.

Minulo sotva pět minut a plavovláska se objevila. Vůbec se nepokoušela nevšímavě minout Pešatovo auto, ale naopak, zamířila přímo k němu.

"Čekám tu na vás," řekl zbytečně.

Hbitě nastoupila a vyslovila názor, že jeho ochota je zcela mimořádná.

"Jsem z venkova," pravil Pešat, "a tam bývá zvykem po každém pohřbu zapíjet nebožtíka. Kam vás mohu pozvat?"

Pokrčila rameny. "Nechám to na vás," usmála se, "ale o nebožtíkovi bychom neměli mluvit. Nedělá mi to dobře."

Pešat spustil motor.

"Co jsme tu na tom světě...", filozofovala za několik minut slečna nad skleničkou cinzana. "Ještě před týdnem Jiří zvedal činky, pil kubánský rum a řídil podnik. Tohle nikoho nemohlo napadnout."

"Ne, nemohlo," souhlasil Pešat, "ale tak mě napadá, že bez neštěstí, které postihlo vašeho ctihodného pana šéfa, bychom se spolu nikdy neseznámili. A to by bylo rozhodně škoda. Nemyslíte?"

Slečna neřekla tak ani tak, pouze se mnohoslibně usmála. Pešata napadlo, že by nemuselo být tak obtížné dostat Zuzanu do svého bytu. A opravdu to obtížné nebylo.

Zuzana byla báječná a Pešat blahorečil okamžiku, kdy jednal proti svému zvyku nezastavovat stopařům.

"Poslyš," řekl jí náhle, "nebylas náhodou milenkou toho nebožtíka?"

"Vadilo by ti to?" zeptala se.

Pešat se zasmál. "Spíš mě to vzrušuje. Ještě nikdy jsem nepřebral nebožtíkovi slečnu v den jeho pohřbu."

"Tentokrát se ti to podařilo," pravila Zuzana.

Večer plavovlasá slečna odešla a nanejvýš spokojený Pešat osaměl ve svém bytě. Dopil láhev vína, která zůstala na stole, a pohvizduje si vítěznou píseň, naložil kamna vrchovatě uhlím. Vždycky si potrpěl na pořádné teplo a pohled na rozžhavené roury mu dělal náramně dobře. Když vyprázdnil truhlík, osprchoval se, převlékl do pyžama, ale rozkošnický se protáhnul lehl si na gauč, kde před chvílí objímal Zuzanu. Zhasl stojací lampu a během několika minut usnul. Nespál dlouho. Probudilo ho obrovské vedro. Překvapeně otevřel oči a zjistil, že v osvětlené místnosti není sám. Přímě před jeho postelí stál muž, jehož tvář nikdy předtím neviděl.

"Jak jste se sem dostal?" zeptal se Pešat a nervózně si olizoval okoralé rty těžkým jazykem.

Muž se zašklebil. "Snad bych se měl nejdříve představit," řekl. "Jmenuji se, vlastně jmenoval jsem se Jiří Toufar.

Domnívám se, že vám mé jméno není neznámé."

Pešat sebou poděšeně trhl. "Ale to... to přece není možné," zblekotal. "Vy jste přece..."

"Mrtev," přikývl muž a rezavě se usmál. "Viděl jste mou rakev zájždět do zákulisí krematoria a domníval jste se, že tím všechno skončilo. Jenže patrně nevíte, že skutečná kremace se odbývá později. Zesnulí bývají zpopelněni, teprve když skončí všechny pohřby, a často po několika dnech. Mně je souzeno, abych byl spálen za několik minut. Už jste byl něčemu takovému přítomen?"

"Ne, nikdy!" vyrazil ze sebe Pešat. "A také to nemám v úmyslu."

"Přišel jsem vás pozvat," řekl Toufar, "za to, že jste se tak báječně postaral o Zuzanu. Víte, byl jsem na ni strašně žárlivý! Mnohem více než na vlastní ženu. Nikdy bych nedokázal přenést přes srdce, kdyby se stala milenkou jiného. Myslím, že jste se neměl mezi nás míchat, vážený pane!"

"Ale to je přece nesmysl!" vykřikl Pešat. "Jako mrtvý nemáte na živou žádná práva! Ostatně podle mého náboru jste ho neměl nikdy."

"Nepřišel jsem se s vámi přít," řekl Toufar. "Na to máme příliš málo času. Zvu vás na jedinečnou podívanou!"

"Nemám zájem!" protestoval Pešat. "Nikam s vámi nepůjdu! Nic mi po vás není a nezajímá mě, zda už jste byl, nebo teprve budete spálen!"

Noční návštěvník pokrčil rameny. "Jsou věci," pravil, "které nijak nemůžete ovlivnit. Není daleko doba, kdy to sám pochopíte! Chybí vám k tomu dvě, v nejlepším případě tři minuty." Pešat zašermoval rukama proti muži, který se před jeho zraky počal náhle rozplývat. Jiří Toufar zmizel, ale Pešat stále cítil jeho přítomnost. A pak spatřil, kterak se zvolna rozestupuje stěna jeho pokoje. Vytřeštil oči na velikánskou pec, ze které zběsile šlehaly plameny. Viděl rakev, o jejímž obsahu ani v nejmenším nepochyboval, kterak vjíždí do středu výhně. Plameny se jí zmocnily a v krátkém okamžiku strávily dřevo. Uprostřed ohně se vztyčil nebožtík, ale vzápětí se zkroutil jako ve strašlivých bolestech. Přesto Pešat bezpečně poznal jeho tvář. Byl to Jiří Toufar.

Tehdy se Pešat probudil doopravdy. V místnosti bylo nesnesitelné vedro a pokoj byl plný štiplavého kouře. Pešat pohlédl na kamna a spatřil rozžhavenou rouru, která vypadla na podlahu. Prkna již byla v jednom ohni a plameny začínaly olizovat nábytek. Pešat chtěl vyskočit z lůžka a pustit se do hašení požáru. S hrůzou však zjistil, že není mocen pohybu. Podivná křeč mu projela všemi údy a zbavila ho možnosti zasáhnout. Pokoušel se křičet, avšak ústa se otvírala, aniž by ze sebe vydala jedinou hlásku. Nezbyvalo než strnule hledět na stále se blížící plameny, v nichž jako by zahlédl strašlivý škleb Jiřího Tofara.

MODRA VODA

Doktorka Eva Hůrková si to nechtěla přiznat, ale přece jen měla poněkud pokaženou náladu. Vlastně kvůli naprosté hlouposti. Účinkovala v zábavném pořadu Československé televize Výlety do budoucnosti, kde působila v málo náročné roli odborného poradce a o přestávce mezi natáčením jednotlivých dílů se seznámila s herečkou Vlastou Dálkovou. Jenomže při jaké příležitosti! Vlasta bavila své kolegy a kolegyně již řadu let tím, že jim v televizním bufetu vykládala o blízké i vzdálené budoucnosti z kávové sedliny. Téměř každý umělec, když vypil a vychutnal svou kávu, přišel s hrníčkem za Vlastou a požádal ji o jasnovidecký výkon. Nikdy neodmítla. Tvářila se při věštění jako stará kartářka, ale její výrazivo bylo daleko rozvinutější a vzletnější. Díky tomu - a také s přihlédnutím k velmi rozšířené pověrčivosti herců a umělců vůbec - mnozí nebrali vyřčené prognózy na lehkou váhu. Zejména herečky tvrdily, že Vlasta Dálková dovede z kávové sedliny vyčíst pozoruhodné věci.

Tohle se doktorka Hůrková dozvěděla až při natáčení pořadu a navzdory premiérové trémě nedovedla potlačit svou vrozenou zvědavost. Tím spíše, že Vlastu Dálkovou nebylo třeba přemlouvat. Jako každá úspěšná amatérka se ráda předváděla, a tak uvítala i svou novou klientku velmi ochotně a přátelsky.

"Co vím, to povím," ujistila doktorku, "a nic nesmím. Odhalím vám nedalekou, ba i vzdálenější budoucnost, aniž bych prahla po odměně. Bude vás to stát jenom jedno kafičko, které si nadto sama vypijete!"

Což se vzápětí stalo. Doktorka Hůrková předala hrníček proslulé vědmě.

"Nevím, jestli vám to bude stačit," usmála se. "Silnou kávu tady rozhodně nedělají a z této sedliny toho zřejmě mnoho ne-vyčtete."

"Jsem na ztížené podmínky zvyklá," řekla Vlasta, "a určitě si s tím poradím!"

Potom se dlouho dívala na dno hrníčku. Nezačala však švitořit, jak bývalo jejím zvykem. Mlčela a zřejmě úporně uvažovala.

"Paní doktorko," vysoukala ze sebe posléze, "jestli můžete, nevzdalujte se v příštích dnech z Prahy!"

"To rozhodně nepřichází v úvahu," zavrtěla hlavou Eva Hůrková. "Mám naléhavou práci v jižních Čechách. Přesněji řečeno na zámku Modrá Voda."

"A nedalo by se to - alespoň o čtrnáct dní - nějak odložit?" "Jak bych to zdůvodnila?" "Člověk s fantazií, jakou máte vy, si vždycky dovede něco vymyslet!"

"Ale proč?"

"Protože vám hrozí veliké nebezpečí."

"Nehoda?"

"Neřekla bych. Je v tom muž."

"To zní zajímavě."

"Jenom zdánlivě. Ten člověk, který je schopen vám ublížit a s nímž byste se ve svém zájmu neměla setkat, je surové, úchylné individuum."

"Sadista?"

"Zřejmě. A právě vy jste schopna ho vzrušit natolik, že se odhodlá ke své první vraždě."

Doktorka Hůrková se rozesmála.

"Paní Dálková," nutila se do bezstarostného tónu, "takhle děsíte každou ženu, která před vámi vypije kávu?"

"Dosud jsem k tomu neměla příležitost," zavrtěla hlavou Vlasta, "ale ve vašem případě to považuji za nezbytné."

Zůstanete-li v Praze, jste v naprostém bezpečí."

"Jenomže to právě nemohu," řekla Eva. "Představte si, že byste měla na venkově natáčet film a někdo vás předtím varoval podobným způsobem, jako jste to udělala vy mně. Poslechla byste?"

"Pravděpodobně ne."

"Tak vidíte!"

"Přesto vás prosím, abyste to ještě uvážila. Strašně nerada bych vám šla na pohřeb."

Řekla to tak vážným hlasem, že doktorku poněkud zamrazilo v zádech. Jenomže mrazení v zádech není žádným přesvědčivým důvodem k odložení pracovních povinností. A o cestě doktorky na zámek Modrá Voda bylo již rozhodnuto. Ani předpověď Vlasty Dálkové na tom nemohla nic změnit.

Jen příprava ke služební a studijní cestě byla nyní méně radostná. Doktorka Hůrková se nedovedla zbavit určité nervozity a mrzutosti, které se jí zmocňovaly zcela proti její vůli. Křehká, subtilní a velice hezká žena nerada slyší povídání o sadistech, byť byli jen vyčtení z kávové sedliny.

- Já husa - spílala si Eva - jsem se musela spustit a dát se do tak hloupé a pošetilé hry! Samozřejmě že na té předpovědi není ani zbla pravdy, ale přece jen... Teď se budu na Modré Vodě bát vyjít i do zámeckého parku!

Podobné vyhlídky ji vůbec netěšily už proto, že předtím viděla svůj týdenní pobyt na Modré Vodě zcela jinak.

Představovala si, že jen letmo nahlédne do zámeckých kronik, ověří v nich některé zajímavé hypotézy profesora Suchánka a většinu času pak stráví v nádherné přírodě, s jakou se jinde lze jen těžko shledat. Plánovala si vycházky a výlety. Ale cožpak by nyní měla z něčeho takového skutečnou radost? Za každým kmenem stromu by tušila zavlitého sadistu, který se jí chystá uškrtit. Nebo snad utlouct? Zastřelit? Vida, tohle Vlasta Dálková nijak neupřesnila.

Nakonec doktorku Hůrkovou napadlo, že by snad přece jen mohla zůstat v Praze. Vymluvit se na náhlou nevolnost nebo nějakou chorobu. Ta mladička Žitnarová by určitě ráda jela do Modré Vody místo ní. Už proto, aby si u profesora Suchánka náležitě šplhla. Chvíli o této možnosti docela vážně uvažovala, pak ji však jednoznačně zamítla. Což by si mohla ještě sama sebe vážit, kdyby brala takovou hloupost vážně? A jak by se asi bavili ti, kteří v televizním bufetu slyšeli předpověď Vlasty Dálkové! I herečka sama by se jistě potrhala smíchy, až by se jí doneslo, že Eva zůstala ze zdravotních důvodů v Praze!

Bylo tedy třeba odejet a doktorka Hůrková v pondělí plánovanou cestu opravdu uskutečnila. Krásný, slunečný den jí nakonec přece jenom vrátil dobrou náladu a obavy, plynoucí z věštby herečky Dálkové, se rozplývaly jako malé bílé obláčky na modré obloze. Doktorka nasedla do emběčka a vyrazila směrem k Modré Vodě. Jela opatrně a bez povšimnutí mýjela naléhavě mávající stopaře. Což kdyby se z některého škemrajícího vousáče u silnice vyklubalo nebezpečné individuum? Ta předpověď je samozřejmě nesmysl - ale proč zbytečně riskovat?

Do městečka dorazila Eva Hůrková před polednem. Zašla do jediného hotelu, který se jmenoval Bílá růže, na oběd, protože se jí nezdálo vhodné navštívit kastelána Starku, překypujícího pohostinností, právě před obědem. Kuchař v Bílé růži ostatně nepatřil k nejhorším a také se nesnažil na účet zákazníků co nejrychleji zbohatnout. Eva si pochutnala na pravých jihočeských bosácích a uvažovala, jak má dále postupovat. Rozhodla se nezamlouvat si prozatím pokoj v hotelu a zkusit to s noclehem na zámku. Tam se vydala kolem druhé hodiny odpolední.

I když o Stárkových dříve hodně slyšela, jejich přivítání předčilo všechno její očekávání. Kastelán se ženou hýřil srdečností a okamžitě Evě nabídl pokoj, a to nikoliv nějaký zastrčený kamrlík. Doktorka se mohla nastěhovat do místnosti, v níž občas spávali vzácní hosté včetně několika ministrů, kteří sem jezdili na lov jelenů. Za takové situace pochopitelně ztratil skromný a konfekční pokoj v hotelu Bílá růže jakoukoliv přitažlivost.

Stárkovi byli očividně rádi, že mají hosta z Prahy, a věnovali se jí s péčí takřka dojemnou. Za chvíli byla Eva na zámku jako doma a veškeré její obavy se rozplynuly. V tak příjemné a poklidné atmosféře se přece nemůže přihodit nic, co by ji mohlo vyděsit nebo dokonce ublížit.

Kastelán Starka provedl doktorku Hůrkovou zámkem a pochlubil se mnoha pozoruhodnými uměleckými díly. Nakonec ji zavedl do prostorné zámecké knihovny.

"Tady můžete pracovat tak dlouho, jak vám bude libo," řekl, "a nikdo vás nebude rušit."

Evu okamžitě upoutala několikadílná kronika Modré Vody, kterou sem vlastně přijela studovat. Měla profesoru Suchánkovi přivést pokud možno nejvíce informací o Hubertovi z Modré Vody, v jehož pohnutém životě bylo prý nemálo temných míst. Když se se svým úkolem svěřila Stárkovi, ukázal kastelán na stěnu, kde visel obraz, nepůsobící právě příjemným dojmem. Šlo o podobiznu podmračeného, zavile hledícího muže, zjevně drsné až surové povahy. Jeho pyšný pohled jako by vystupoval z obrazu a snažil se ujařit své okolí.

"Tady ho máte v plné kráse," řekl Starka, "a v kronice se dočtete o něm hodně zajímavých věcí. Bohužel si však asi sotva získá vaše sympatie. Proslul jako krutý, bezohledný člověk, kterému nic nebylo tak vzdáleno jako ušlechtilost a rytířské chování. Olupoval své sousedy, vyzýval k soubojům starce, kteří proti němu neměli šance, a vždycky se zcela bez zábran spojoval s těmi silnějšími. Své dvě manželky utýral k smrti a jedinou dceru probodl mečem. Hovoří se i o vraždách několika dívek, které zde na zámku sloužily."

"Hezký životopis," konstatovala doktorka. "Profesor z něho jistě bude mít radost!"

"Škoda že ten obraz má tak značnou uměleckou hodnotu," hleděl na podobiznu násilníka Starka, "a musí zde být vystaven. S rozkoší bych jej odklidil do sklepa!"

Ani Evě se pan Hubert příliš nezamlouval, ale rozhodovat o umístění obrazů nepatřilo k jejím pravomocem.

"Chvilí tady nyní zůstanu," rozhodla se Eva, "a alespoň informativně si zalistuji v kronikách. Jsem už zvědavostí zcela bez sebe!"

"Jak myslíte," řekl kastelán, "ale příliš to nepřehánějte! Na studium máte přece několik dní a po cestě jste jistě unavena. Rozhodně ale nesmíte zmeškat večeři! Manželka si dá na vaši počest jistě zvláště záležet a byla by zklamaná."

Eva milé pozvání s vděkem přijala, ale nicméně, jakmile Starka odešel, se vrhla nedočkavě na kroniku. Hubert z Modré Vody ji hluboce zajímal. Kronikář také tuto osobnost ve svém díle rozhodně neodbyl. Ačkoliv se snažil o mírný a uctivý tón, příliš se mu to nedařilo. Bylo zřejmé, že Hubert z Modré Vody patřil k ničemům, kteří se nerodí každý den. Šířil kolem sebe zlobu a nenávisť, liboval si v násilí a všude se o něm hovořilo jako o černé ovci starého a úctyhodného rodu.

Doktorka si počala dělat výpisky, když pojednou zaslechla pod stolem šramot. Vzápětí se jí cosi otřelo o nohy. Téměř se polekala, ale jediný pohled k zemi ji stačil naprosto uklidnit. U nohou jí seděl a vrtěl ocáskem rozkošný malý bílý psiček. Vymydlený, načesaný a jakoby přichystaný k účasti na výstavě. Podíval se na Evu a přátelsky zaštekal.

"No ne," pohladila ho. "Kde ses tady vzal?"

Pejsek zakňučel a vyskočil jí na klín. Zřejmě se rád mazlil a doktorka mu byla sympatická.

"Co jsi vlastně za rasu?" drbala ho Eva za ušima. "Vypadáš trochu jako pudlík a trochu jako..."

Nedořekla, protože si na tu druhou rasu nemohla vzpomenout. Marně tápala v paměti.

"V každém případě jsi ale psisko velice vznešené," řekla, "přítulné a roztomilé. Umíš dávat pac?"

Psíček dovedl vše, na co si vzpomněla. Skotačil, olizoval ji, válel sudy i vyskakoval s bujarým štěkotem do výšky. Za chvíli se však unavil. Přiběhl ke dveřím a zaškrábal na ně.

"Chceš ven?" pochopila Eva. "Už jsem tě začala nudit?"

Trochu se jí to dotklo, ale pustila psíčka na chodbu. Pak se vrátila do knihovny a znovu se pohroužila do stránek kroniky. Musela ovšem připustit, že intermezzo se psíčkem jí bylo příjemné. Malý bílý pejsek ji pobavil a rozptýlil. Rozhodně se do tohoto půvabného zámku hodil více než nějaký nevycválaný mordýř.

- Ten Hubert patřil na popraviště - rozhodla doktorka po několika dalších stránkách četby. - Může si gratulovat, že zemřel v Itálii na choleru!

Ale to už klepal na dveře knihovny kastelán, aby upozornil hosta, že je načase jít k večeři. Když Starka mluvil o kuchařském umění své ženy, ani trochu nenadsazoval. Večeře byla opravdu znamenitá. Doktorka Kůrková nepatřila sice k vyhlášeným pražským gurmánům, ale tentokrát si na jídle vskutku pochutnávala a mezi jednotlivými sousty vykřikovala nadšením.

"Zapadlí géniové dosud existují," tvrdila, "a vy, paní Stárková, jste toho jedinečným dokladem. Vaříte lépe než většina šéfkuchařů v interhotelích!"

Paní Stárková byla v sedmém nebi a Eva si její speciality stále pochvalovala, až zbyla na jejím talířku jen hromádka kostiček. A tehdy si vzpomněla na bílého psíčka.

"Kdepak ho máte?" zeptala se. "Snad není venku?"

Manželé se na sebe významně podívali.

"Ale ne, paní doktorko," řekl kastelán rozpačitě. "My pejška opravdu nemáme."

"To není možné," polemizovala Eva. "Viděla jsem ho přece na vlastní oči, a dokonce jsem ho chovala na klíně. Byl velice milý. Přece nechcete tvrdit, že sem zaběhl zvenčí!"

"Tohle nám nemá dělat!" zamračila se paní Stárková. "Jednou z toho mohou být pěkné mrzutosti!"

"Nakonec kvůli němu přijdeme o místo," řekl sklesle Starka. "Proč se produkuje před cizími lidmi?"

"Tak vidíte, že je váš!" vykřikla doktorka. "A proč si kvůli němu děláte takové starosti? Jak by vám takové sladké stvoření mohlo způsobit nějakou nepříjemnost?"

Starka chvíli váhal s odpovědí, ale pak se rozhodl.

"Pojďte, paní doktorko, se mnou," vyzval Evu. "Něco vám ukážu. Ale snažně vás prosím, abyste si to nechala pro sebe!"

Nechápala, ale souhlasila. Kastelán ji vedl chodbou ke knihovně. Otevřel však dveře do sousední místnosti, vstoupil a rozsvítil světlo.

"Podívejte se na ten obraz," řekl, "ale důkladně!"

Doktorka uposlechla a málem vykřikla překvapením. Zírala na portrét jakési šlechtičny, která hladila malého bílého psíčka, ležícího jí na klíně.

"Je to on?" zeptal se Starka.

Doktorka němě přikývla.

"Předpokládám jsem to," vzdychl kastelán, "ačkoliv až dosud byl poměrně rozumný. Vzdaloval se sice někdy z obrazu, ale jen ve chvílích, kdy jsme byli sami. I tak jsme vždy trnuli hrůzou. Co kdyby se mu něco stalo a on se nemohl vrátit? Obraz by byl znehodnocen a vina by padla na naše hlavy. Jak bychom se mohli bránit? Kdo by nám věřil?"

Doktorka Kůrková se snažila pochopit podstatu věci. Příliš se jí to však nedařilo.

"Přece nechcete tvrdit," koktala, "že ten psík může opustit své místo v obraze a toulat se zámek? To odporuje všem přírodním zákonům!"

"To jistě," souhlasil Starka. "Jenomže ten pes se zřejmě v přírodních zákonech nevyzná. Ať mu domlouvám sebevíc, neposlouchá nás a dělá si, co chce!"

"A nejde o dva podobné psy?" zeptala se.

"Ten obraz byl namalován téměř před třemi sty lety," vysvětloval kastelán, "a tahle rasa zámeckých psíků už dávno přestala existovat. Ať chceme, nebo ne, musíme si přiznat, že to zvíře utíká z obrazu a hledá si rozptýlení v jiném prostředí."

"Nemáte skleničku koňaku?" zaúpěla doktorka.

"Vrátíme se k nám," navrhl Starka, "a něco ostřejšího určitě najdeme."

Doktorka pohlédla ještě jednou na obraz a zdálo se jí, že psíček na hraběnině klíně přátelsky zavrtěl ocáskem.

"Pane Starko, pojďte!" vyhrkla. "Podruhé bych to už nesnesla!"

Vrátili se do bytu Stárkových a napili se. Měli to zapotřebí. Pak si ale doktorka vzpomněla na pana Huberta z Modré Vody. Jeho sugestivní podobizna visí přece v knihovně. A když na tomto podivném zámku může z obrazu vystupovat malý bílý psíček, proč by nemohl učinit totéž i surovec a mnohonásobný vrah? Ten by si ale sotva počínal tak nevinně! Choval by se dle své přirozenosti. Hledal by obět a vraždil by!

Eva cítila najednou nepříjemné mrazení po celém těle. Věštba Vlasty Dálkové začala znovu působit. Dokonce mnohem intenzivněji než předtím. Potenciální vrah dostával náhle konkrétní rysy. Měl i své jméno, z něhož číselna hrůza. Hubert z Modré Vody. Chce se snad Evě pomstít za to, že přijela šťourat v jeho odsouzeníhodné minulosti?

Manželům Stárkovým neušla náhlá změna v Evině chování. Vyptávali se na důvod a rozpačitá Eva se posléze přiznala.

"To nemůže být náhoda," mínila, "i kdybych mávla rukou nad předpovědi té herečky, cožpak mohu pominout varování malého bílého psíka?"

"Jaké varování?" podivil se Starka. "Prostě si jen odskočil z obrazu, jak to mívá ve zvyku!"

"Tentokrát to má svůj význam," trvala na svém Eva. "Já věřím, že mi psík naznačil, co se může stát. Tak jako opustil obraz on, může to udělat i Hubert z Modré Vody."

"Dosud to nikdy neudělal."

"To není argument! Nemůžete popřít, že se u vás takové věci dějí!"

"Zcela výjimečně. A vždycky je to jenom psík."

Doktorku Kůrkovou to ale ani trochu neuklidnilo. Trvala na svém a vyvodila z toho důsledek.

"Nebudu tady spát," rozhodla se, "protože bych umřela do rána strachy. Půjdu dolů do hotelu."

Ani jí to příliš nerozmlouvali. Věděli, že by pro ni nocleh na zámku byl vším možným, jenom ne příjemným odpočinkem.

"Doprovodíme vás alespoň k hotelu," navrhl Starka. "Pro nás to bude příjemná procházka a vy nebudete stále myslet na tu ošklivou shodu okolností. Pokusíme se vás s manželkou trochu rozptýlit."

Přijala návrh s povděkem. Nebyla ve své kůži, a tak by pro ni mohla být cesta neznámými místy skutečným utrpením. Stárkovi se upřímně snažili, aby se zbavila nepěkných myšlenek. Doprovodili ji až do hotelu a odešli, když teprve byla ubytována.

"Je velice rozrušena," konstatoval kastelán, "ale teď už je v naprostém bezpečí."

"A u nás by nebyla?" podivila se manželka.

Starka pokrčil rameny.

"Zase by ji mohl vyděsit psík," soudil, "a ona má nejen labilní nervy, ale i značnou fantazii. Takhle je to rozhodně lepší!"

Kolem půlnoci se Stárkovi odebrali na lůžko a záhy hluboce usnuli. Nespali však dlouho. Asi za půldruhé hodiny je probudilo pronikavé a zoufalé psí vytí. Vycházelo nepochybně z knihovny. Starka přes sebe přehodil župan a vyšel na chodbu. Rozsvítil všechna světla, ale vytí neustávalo. Otevřel tedy dveře do knihovny. Spatřil malého bílého psíka, jak sedí uprostřed místnosti a usedavě naříká. Příchozího kastelána si vůbec nevšímal a rozhodně nebyl nakloněn nějakým hrám nebo škádlení. Vyl bez přestání několik minut a teprve potom vstoupil s ohonem staženým mezi běhy zpět do obrazu.

Právě v té době doktorka Kůrková vydechla naposledy. V hotelovém pokoji ji uškrtil násilník, který pochopitelně neměl s panem Hubertem nic společného.

EXPERIMENT V MYSLIVNĚ

Jirkův otec nám opět půjčil svou proslulou myslivnu. Vlastně to myslivna ani nikdy nebyla, ale pro její vzhled a úpravu ji každý tak nazýval. Stála hluboko v lese a vypovídala o majitelově vášni. Byla zde spousta trofejí, parůžků i vycpaných šelem. Na stěně visely lovecké pušky a tesáky. Historické zbraně vypadaly parádně, ale nechyběly ani takové, které mohly k lovu posloužit i nyní.

Pan Radimský se o svůj majetek dost bál, avšak v paneláku by se svými sbírkami nepochodil. Před zloději se chránil bytelnými zámky a pravidelnými pobyty na chatě. Byl zde častěji než v Praze. A když mu to z pracovních důvodů nevycházelo, půjčoval myslivnu Jirkovi, svému synovi. Věděl, že na víkend pojede s celou partou, ale toleroval to. Především v zájmu ochrany svých sbírek.

Tentokrát nás přijelo osm, což byl téměř rekordní počet. Čtyři kluci a čtyři dívky. Chata byla prostorná, a tak jsme se necítili nijak stísněni. Předpokládali jsme, že se budeme dobře bavit, protože s námi přijel veliký mág Ludvík. Studoval architekturu, ale patrně jen proto, že něco studovat musel. Magie se u nás bohužel nevyučuje.

Ludvíkovi jsme se na oko posmívali. Říkali jsme mu černokněžník, mág, kouzelník nebo mistr temných záhad. Přitom jsme ho ovšem obdivovali. Když na nás vybalil, co nás čeká a nemine, tetelili jsme se vzrušením. Byl velice přesvědčivý a nikdy se při svých předpovědích neusmál. Věštil z karet, z ruky i z kávové sedliny. Vždy úspěšně. Až nás zarazelo, jak se jeho předpovědi shodovaly s následující životní realitou. Byl to náš Cagliostro a jeho popularita mezi dívkami stoupala až na neúnosnou míru. Robertovi to očividně vadilo. Když Ludvík začal věštit, projevoval až okatý nezájem a začal si vždy prohlížet sbírky pana Radimského.

Tak tomu bylo i tentokrát. Ludvík avizoval zbrusu nové čáry a pohovořil o magické škole, která vznikla před čtyřmi staletími v Itálii. Všichni kromě Roberta se shlukli kolem stolu, u něhož se měly dít neobvyklé věci. Robert otevřel dveře do vedlejší místnosti a věnoval pozornost puškám zdobícím stěny. Jakkoliv nám dával najevo své hluboké pohrdání metafyzikou, bylo nutno přiznat, že ho lovecké zbraně opravdu zajímaly: My jsme jeho úchytku tolerovali a bavili se po svém. Teď jsme byli zvědaví, jak veliký mág pochodí se svými experimenty. Podrobit se jim chtěli pochopitelně všichni, ale nejvíc křičela Věra. Ludvík nebyl proti.

"Trochu ti ublížím," oznámil jí, "protože ti vytrhnu vlas. Pokud možno ten nejdelší. A také si na chvíli půjčím tvůj prsten. Ano, ten s červeným kamínkem mi bude vyhovovat."

"To je všecko?" zeptala se Věra, "klidně ti půjčím ještě kapesník nebo levou botu."

Ludvík se ani neusmál. Bral své umění náramně vážně.

"Ještě mi něco napiš na tuhle tabulku," vyjmul arch papíru, "vůbec neuvažuj o obsahu a piš, co tě napadne. Třeba nějaké nesmysly."

Věra se snažila a sepsala cosi mezi povídkou a dopisem. Byla za to pochválena a náš černokněžník za pozornosti ostatních mohl zahájit akci. Upevnil prstýnek na vytržený vlas a ten podržel nad právě vzniklou písemností. Následující okamžiky nás všechny vzrušily. Prstýnek se choval jako sedačka na řetízkovém kolotoči. Pak se rozkmital, že jej bylo těžké sledovat. To nedělalo potíže jedině Ludvíkovi.

"Věra se nám zamilovala," sdělil nám, "a je to láska na první pohled. Jde o vysokého blondýna s akademickým titulem."

Dívali jsme se na Věru dost překvapeně, ale ta jen zrudla a přikývla. Ludvík se opět trefil.

"Tento vztah není beznadějný," pokračoval čaroděj, "a patrně skončí svatbou. Ano, docela určitě. I když dojde k nějakým různicím. Zdá se, že je vyvolají rodiče."

"To je docela možné," připustila Věra, "protože Imrich je Žid, a to se tátovi nebude líbit. Jeho evangelická duše bude raněna. Ale já se Imricha nevzdám!"

Ludvík souhlasně přikývl.

"Máš velikou naději v tom konfliktu obstát," pozoroval nadále tančící prsten, "zejména když se objeví náznaky radostné události."

"Tím chceš říct, že otěhotním?" vypískla Věra, "to je teda pěkné nadělení. S něčím takovým nepočítáme."

Ale pak se i se svými kamarádkami rozesmála. Vyhledky do budoucnosti se jí v podstatě zamlouvaly.

Proto také nebylo Ludvíkovi dopřáno sebekratší vydechnutí. Všichni žadonili o předpověď, zejména černovlasá Dana. Ta už také psala dílo, nad nímž měl tančit její prstýnek. Naštěstí k hádkám nedošlo. Všichni uznali, že je Dana předběhla regulérně. Její chtivost ale překvapovala. Tvářila se dychtivě a sama si vytrhla celý chomáč vlasů.

"Musíš být klidnější," smál se Ludvík, "jinak kvůli věštbě zplešatíš."

Takové nebezpečí samozřejmě nehrozilo. Danina hustá kštice mohla dodat podstatně více materiálu. Také na její vlas připevnil mág prstýnek, dost podobný kroužku Věřinu. Všichni přihlízející napjatě zírali, co se stane. Jestli se prsten opět tak divoce roztančí, nebo se zachová přece jen umírněněji.

A zejména pak čekali, co z toho Ludvík vyčte. Danin příběh bude jistě velice zajímavý.

Černokněžník sevřel vlas mezi palcem a ukazovákem a zatvářil se, jako by rozuměl celému vesmíru a zvládl veškeré záhady. Prstýnek klesl na Daninu písemnost a podle všech předpokladů se měl rozkmitat. Měl, ale nerozkmital se. Zůstal bezmocně viset jako těžké závaží.

"Co se děje," žasly dívky a Ludvík se zatvářil starostlivě. Pokusil se vlasu pomoci prsty, ale úspěchu nedosáhl.

"No tohle," vyhrkla znepokojeně Dana, "to jsem zvědavá, jak mi tohle vysvětlíš! Doufám, že to neznamená nic hrozného. Cítím se totiž náramně dobře a ten prstýnek by si měl pořádně poskočit!"

Prstýnek však bezmocně visel na konci vlasu, aniž se pohnul. Přihlízející na to hleděli s obavami.

"To jsem ještě neviděl," zašeptal Ludvík, "taková reakce je zcela neobvyklá. Neumím si to vysvětlit. To vypadá, jako bys byla mrtvá!"

V tu chvíli třeskl výstřel. Dana vykřikla, zavravorala a vzápětí klesla k zemi. Uprostřed čela měla díрку po náboji.

"Proboha!" ozvalo se ze sousední místnosti, "ta kulovnice byla nabitá?"

Ve vyděšeném Robertově hlase nechyběla špetka naděje, že se nic vážného nestalo. Ale ta se rozptýlila ve chvíli, kdy vstoupil mezi nás a spatřil mrtvou kamarádku. Okamžitě omdlel, ale napravit už nic nemohl. Byl hlavním viníkem tragédie, stejně jako pan Radimský, který nešťastnou kulku zapomněl v hlavni. Ale my jsme ze všeho nejvíc museli myslet na nehybný prstýnek, visící nad Daniným písmem.

KULTURNÍ PRACOVNÍK

Zbyněk Plachý se vybíravě Lence Zoulové rozhodně zamlouval. Byl hezký, ale i milý a bystrý. Vkusně se oblékal a dovedl se i neodolatelně smát. Lenka začínala tušit, že potkala toho pravého. Ale svou náruč překotně neotevřela. Stále se jí zdálo, že Zbyňka dostatečně nezná. Když se ho zeptala, co dělá a kde je zaměstnán, odbýval ji vtipem. Stále cosi tajil, a to Lenku nutilo, aby byla ve střehu.

Ale nebylo možno se jí divit. Její sestra si namluvila podnikatele, který skončil v kriminále, a ani nejlepší kamarádka neskončila o mnoho lépe. Lenka byla navíc zasypávána dobře míněnými radami uvážlivých rodičů, a tak se těžko smířovala se Zdeňkovou tajuplností. Ten se označoval za pracovníka v kultuře, ale nic bližšího nehodlal sdělit. Jako by kultura byla tajemná oblast, o které se nesluší mluvit.

Ale to bylo jediné, co mohla Lenka Zbyňkovi vytknout. I když ho pozorně zkoumala ze všech stran, nemohla na něm najít chybu. Byl společenský, taktní, pozorný a také velkorysý. K Lence se choval jako ke skutečné dámě a každá dotěrnost mu byla cizí. Proto také neodmítla, když ji pozval na víkend do svého rekreačního domku.

Zbyněk ji v sobotu odvezl do kouzelné, dosud nezdevastované krajiny v jižních Čechách. Malý domek stál na okraji vesničky, která se jmenovala Malšany. Bylo to líbezné, poetické zákoutí, které se Lence rázem zalíbilo. Jediné, co ji trochu vadilo, Zbyňkovi vůbec neřekla. Bylo to těsné sousedství se starým hřbitovem. I ten byl ale malebný a pohledný. Jenže Lenka nepatřila zrovna k nejstatečnějším osůbkám, které taková místa dokonce vyhledávají a milují příjemné mrazení v zádech. Trochu znervózňela, když si ověřila blízkost hřbitovní zdi, navíc značně rozpadlé. Dokonce se jí zdálo, že by se dokázala z okna svého pokoje dotknout stěny márnice. To ovšem bylo velmi přehnané.

Ale nemělo smysl to rozebírat nebo si tím zbytečně kazit náladu. Tím spíš, že Zbyňkovi sousedství hřbitova vůbec nevadilo. Jinak by domek nekupoval a nejezdil by sem tak často. Byl také určen k rekreaci, a ne ke kritickému posuzování jeho polohy. Lenka také na tento titěrný pseudoproblém rychle zapomněla. Tím spíše, že ji k tomu Zbyněk vydatně inspiroval. Předvedl jí řadu krás, které byly mnohem atraktivnější, například pohádkový Zlatý les nebo rybník Hastrmánek. Lenka se netajila uznáním a doufala, že tato místa nevidí naposledy.

Prožila se Zbyňkem krásné odpoledne a doufala, že úspěšný bude i celý víkend. Snad se jí tajuplný přítel svěří se svým tajemstvím a přestane napínat její zvědavost. Přece nepracuje na nějakém utajovaném projektu? Večer začal v naprosté pohodě. Za zvuků příjemné hudby vypili spolu Zbyněk s Lenkou láhev vychlazeného bílého vína a dokonce si spolu i zatančili. Jenomže pak Lenku rozbolela hlava. Vypadalo to na migrénu a dobrá nálada dostávala zabrat. Lenku strašně mrzelo, že k takové situaci došlo v tu nejméně vhodnou dobu. Ale nedalo se nic dělat. Zbyněk byl naštěstí velmi ohleduplný a utěšoval Lenku, jak nejlépe dovedl. Nakonec jí doporučil, aby si šla lehnout. Určitě se probudí do krásného jitra zdravá a svěží. Lenka vděčně přijala. Vzala si několik prášků a odešla do svého pokoje. Byla jako v mátohách. Ani si nemusela rozsvěcovat, protože úplněk nahradil svítidlo bez nejmenších problémů. Lenka se letmo podívala z ona, ale nic ji tam neděsilo. Hřbitov teď vnímala jen jako zajímavou, ale neskutečnou kulisu. Vlastně šlo o součást jejího usínání. Jako by se propadala do bílé mlhy s tisíci kříží. Lehla si do postele a za chvíli o ničem nevěděla. Když se probudila, po bolesti hlavy už nebylo ani památky. Byla jen omámena prášky a snad i intenzívním světlem měsíce.

Chtěla se podívat na hodinky, ale nebylo toho třeba. Na věži kostela začala právě odbíjet půlnoc. Trochu ji zamrazilo, protože jisté předsudky v sobě přece jen měla. Pak trochu bázně poodhrnula pokrývku a rozpačitě vstala. Učinila po pokoji několik nejistých kroků. Cítila, že slabě vrávorá, což přičítala kombinaci požitých prášků s vínem. Snažila se sto procentně přijít k sobě, ale stále byla jakoby v jiném světě. Zvenčí slyšela zvuky, které nedovedla přesně identifikovat. Snad šlo o houkání sov ve větvích stromů na hřbitově. Lenka se s nevolí otřásla a přistoupila k oknu. Zadívala se před sebe a stěží zadržela výkřik.

Márnice na hřbitově byla osvětlena zevnitř. V domečku plápolalo živé světlo, patrně petrolejová lampa. Také se tam míhaly jakési stíny, které svědčily o přítomnosti člověka. Nebo snad šlo o jinou bytost? O takovou, o které Lenka dosud jen četla? Dívka hleděla na oživlou márnici a roztrásla se jako v horečce. Takové překvapení rozhodně nečekala. Očekávalo ji však něco daleko horšího. Postava, kterou až dosud v márnici spíš tušila, než viděla, se najednou objevila u okna tak, že ji viděla přímo do obličeje. Nemohla se mýlit. Byl to Zbyněk.

Lenka neměla daleko k mdlobám. Přesto neodstoupila od okna a jako fascinována zírala na svého přítele, který si v této podivné roli zřejmě liboval. Zbyněk se neuvěřitelným způsobem zakabonil a vytáhl odkudsi meč. Zamával jím jako před bitvou nebo před soubojem, ale imaginárního soupeře jím neudeřil. Naopak. Otevřel ústa, meč vklouzl do hltanu a zvolna v něm zmizel. Lenka byla svědkem, jak Zbyněk do sebe souká historickou zbraň a ve chvíli, kdy už byla vidět pouze rukojeť, odvrátila oči od strašného divadla. Pochopila, že není živým člověkem. Patří kamsi mezi upíry, nemrtvoly a jiné podivné existence. Udržovat s ním nadále styk by bylo šílenství.

Lenka se znovu podívala na místo hrůzy a spatřila, jak Zbyněk konzumuje další bodnou zbraň. Tlumeně vykřikla a aniž se oblékla, opustila domek. Pádila pryč, ač nevěděla kudy. Doběhla k silnici, tam omdlela a projíždějící auto ji odvezlo do nemocnice. Ještě tentýž den skončila na psychiatrii. Tam ji posléze objevil zdrcený Zbyněk.

"Všechno jsem zavinil já," svěřoval se nešťastně primáři, "protože jsem ji neprozradil, co je podstatou mého povolání. Ale měl jsem k tomu důvod. Před Lenkou jsem měl známost s dcerou sekčního šéfa na ministerstvu. Když doma řekla, že jsem polykačem mečů, narazila u rodičů na rozhodný odpor.

Zejména otec trpěl značnými předsudky proti artistům. Křičel, že dcera chce přivést do vážené rodiny komedianta, kejklře a světoběžníka. Naše láska skončila díky nepochopení rodičů debaklem. Milena se jim nedokázala vzepřít a dala přednost klidu. Proto se nikdo nemůže divit, že jsem byl před Lenkou tak opatrný. Chtěl jsem se jí svěřit později, až si budu zcela jist její láskou. Když byla ochotná jet se mnou na víkend, měl jsem to už na jazyku. Večer bych se určitě přiznal a věřím, že by to přijala s pochopením. Jenže pak ji rozbolela hlava a ona si šla lehnout. Protože jsem byl přesvědčen, že tvrdě spí, rozhodl jsem se večera využít k tréninku. Polykat meče totiž není to samé jako polykat cezené nudle. Bez tréninku bych si do manéže netroufl, jelikož bych se obával zranění. Šel jsem tedy do márnice, kterou se svolením hrobníka často využívám. Už dávno neslouží účelům, pro které byla postavena, a mně naprosto vyhovuje. Je to téměř dvacet čtverečních metrů plochy bez nábytku a jiných předmětů, které by mi mohly trénink ztížit. Aniž bych cokoliv tušil, rozsvítil jsem petrolejovou lampu a připravil si meč, kord a dva kuchyňské nože. Pak jsem začal s intenzívním tréninkem. Vůbec mi nedošlo, k jakému malému může dojít. Nevím, jestli se to dá napravit."

Jeho pesimismus byl zcela na místě. Lenka se nezotavovala, ba právě naopak. Její stav se horšil a nikoho nepoznávala. Zbyněk byl zdrcen, ale život šel dál.

Zhruba po roce navštívil Lenku v psychiatrické léčebně a přivedl s sebou manželku, kterou se stala Arabella, prvotřídní hadí žena.

TURKMENSKÝ VLKODAV

Chtěl jsem si pořídit velkého čistokrevného psa, a protože jsem tak trochu snob, obrátil jsem se na odborníky. Ti mi doporučili středoasiata, kterému se dříve říkalo turkmenský vlkodav. Je to přírodní plemeno a o jeho povaze lze říci jen to nejlepší. Znameníť hliďač a obranář, ale také přítulný kamarád, který je svému pánovi bezvýhradně oddán. Je odolný a pro větší zahradu, jakou vlastním já, bude skutečnou ozdobou.

Jakožto úspěšný podnikatel jsem těm doporučením naslouchal s porozuměním. Není špatné, když člověku konkurenti závidí nejen parkovou zahradu, ale i vznošeného psa nevšední rasy. Navíc inteligentního zabijáka, který ví, komu podat packu a komu se zakousnout do hrdla.

Dlouho jsem se nerozmýšlel a jak to šlo, vypravil jsem se za chovatelem středoasiatů Vratislavem Holoubkem. Tak jsem se po dlouhé době opět dostal na Valašsko.

Vratislav Holoubek bydlí šest kilometrů od Vsetína a vypadá spíše jako Hanák. Zřejmě proto, že se narodil v Olomouci. Přesto mi nenabídl tvarůžky, ale brynzu, načež mě seznámil s Bertou, překrásnou turkmenskou vlkodavkou.

Nejskvostnějším psem, jakého jsem kdy viděl. Určitě by zadával i mohutnější zvíře, než je vlk. Ostatně pan Holub to rád potvrdil.

"Má to v genech," zamlaskal, "a nedovede se tomu vzepřít. Po tisíciletí chránil stáda ovcí a majetek svého pána. Neustoupil by ani před tygrem. Jeho odvaha nezná mezí. Jestli si ho pořídíte, budete nejen spokojen, ale přímo nadšen."

Berta se mi opravdu líbila. Tím spíš, že se nepokoušela vnořit své nádherné tesáky do mého hrdla. Hleděla na mne přivětivě a přátelsky mi olízla nos. Z jejího pohledu číselo добрota a laskavost. Pes, po jakém jsem toužil. Milý, vlídný, ale také oddaný a nebojácný.

"Když se rozhodnete pro turkmenského vlkodava," usmíval se Vratislav Holoubek, "bude to největší terno vašeho života. Jako kdybyste toužil po autě a vyhrál mercedes."

Vůbec jsem o tom nepochyboval. Ani cena nebyla pro mne rozhodující.

"A kdy budou štěňata?" zeptal jsem se, "byl bych rád, kdyby byla od Berty."

Holoubek chápavě přikývl.

"Budou od Berty," slíbil, "a také od Arlanda, nejskvostnějšího vlkodava všech dob. Vyhrál veškeré soutěže, kterých se zúčastnil, a okouzluje všechny, kteří se s ním dostali do styku. Samozřejmě kromě vlků."

"Pochopitelně," přikývl jsem, "ale k tomu pravděpodobně moc příležitostí asi měl."

Holoubek se zachmuřil jako pirát, který se rozhodl vyprávět mimořádně krvavý příběh.

"Arlando byl nekompromisní," řekl, "a na své vlastnosti bohužel dopltil. Dnes již není mezi námi a vy si za pár týdnů vyberete mezi posledními z jeho potomků."

"Prohrál v boji s vlkem?" hádal jsem, "dal se do rvačky s celou smečkou a podlehl přesile?"

"To je směšné!" odmítl mou domněnku Holoubek. "Arlando by se nelek l stáda slonů, natož pak smečky obyčejných vlků. Všechno se odehrálo úplně jinak. A vy máte konečně právo to vědět."

Učinil dramatickou pauzu a pokračoval. "Arlando byl psí génius. To, že nenáviděl vlky, bylo samozřejmé. To měl v genech a u vlkodava se tomu nikdo nepodiví. Ale Arlando dovedl rozpoznat vlka i v lidské podobě - neboli vlkodlaka."

"Počkat," vykřikl jsem, "teď mi tu vyprávíte pohádku! Nebo chcete vážně tvrdit, že mezi námi žijí vlkodlaci?"

"Samozřejmě!" řekl chovatel, "sám Arlando zlikvidoval tři. Proto také již není mezi námi."

"On zakousl tři lidi?" žasl jsem.

"Tři vlkodlaky," opravil mě, "jen nedopatřením za lidi považované. Kdyby je vyřídil v jejich vlčí podobě, nikdo by z toho nic nevymozoval."

Musel jsem se dovědět víc.

"Arlando byl nejmilejší pes, jakého jsem kdy měl," vzpomínal Holoubek, "a je otcem patnácti vlkodavů, které jsem prodal většinou do ciziny. Ti, kteří se narodí Bertě, budou poslední, a je to obrovská škoda. Musel byste, příteli, Arlanda znát! Nedal jsem bez něho ránu a jezdil s ním po celé střední Evropě. Mou vášní jsou atypické závody dřevařů nebo chovatelů ovcí. Tam se lze totiž nejčastěji setkat se zakuklenými vlkodlaky. Píši o těchto tvorech knihu a Arlando byl mým jediným pomocníkem. Na prvního vlkodlaka jsme narazili na východním Slovensku. Jmenoval se Jano Kožár a umístil se na druhém místě ve stříhání ovcí. Shodli jsme se okamžitě s Arlandem na jeho utajované identitě, a tak jsme byli nuceni zasáhnout. Vlkodlaky je třeba vyhubit. V tom se mnou doufám souhlasíte. Jsou to zrůdy, i když tak mnohdy nevypadají. Ten Kožár měl tak znamenitou masku, že ho nikdo z účastníků závodu neodhalil. Jedině já a Arlando jsme nebyli ani vteřinu na pochybách. Uvědomil jsem si, že musíme jednat a mou povinností je dát Arlandovi příležitost k rychlé akci. Vymyslel jsem to znamenitě a z místa činu jsme včas uprchli. Druhým vlkodlakem, kterého jsme zlikvidovali, byl Polák z Jelení Gory, dřevorubec Zenon Swiecko. Soutěžil v porážení stromů a překonal i favorizované Kanadany. Byl to bodrý chlapík, který zpočátku unikl mé pozornosti. Teprve když Arlando významně zavrčel, pochopil jsem a omluvil jsem se za svou zpozdilost. Pak jsme Swiecka vyřídili stejně rychle jako předtím Kožára. Zmizeli jsme velice rychle a ještě v téže měsíci našemu útoku neodolal bača Harazim, údajně Valach z Kotár. Mohli jsme být spokojeni, protože tři zabiti vlkodlaci - to byl velice slušný výsledek. Naprosto jsem nepočítal s tím, že si ty tři likvidace dá někdo dohromady a vydá se po naší stopě. Ale stalo se. Soukromý detektiv Skulina, obdivovatel turkmenských vlkodavů, odhalil pravdu a přišel za mnou s návrhem, který jsem byl nakonec nucen přijmout. Musel jsem trojnásobného vítěze nad vlkodlaky Arlanda utratit, aby nedošlo k rozuzlení daleko horšímu. Detektiv Skulina nakonec přijal úplatek a vybral

si Arlandova syna Archibalda s tím, že náš případ odloží k ledu. Byla to pro mě krutá rána tím spíše, že Archibald má mnoho znamenitých vlastností po otci. Obávám se, že je nyní nevyužije a detektiv mu neumožní zakusovat vlkodlaky." "Ono je to moc riskantní," upozornil jsem ho, "zvláště v zemi, kde není uplatňován trest smrti." "To se týká jen lidí," namítl Holoubek, "a vlkodlaci jsou pouhá monstra. I když mají někdy občanské průkazy. Jestli si přejete, ukážu vám Arlandův hrob."

Odešli jsme do zahrady a Berta nás pochopitelně následovala. Hrob byl vzorně upravený a osázený květinami. Nechyběla ani barevná Arlandova fotografie.

"Byl to velikán," zaslzel Holoubek, "a doufám, že jeho nadané děti půjdou v jeho stopách. V Turkménii byli vlkodlaci vyhubeni již koncem osmého století a díky vlkodavům se tam již nikdy neobjevili. U nás to bude obtížnější, ale pravda a láska nakonec stejně zvítězí nad lží a nenávistí!"

Nyní již zcela nepokrytě plakal. Slzy dojetí padaly na Arlandův hrob jako životodárný déšť.

"Za tři měsíce dostanete Arlandova syna," slíbil Holoubek, "a již nyní vím, že to bude opravdový bohatýr."

Věřil jsem tomu naprosto a ve skrytu duše jsem doufal, že kromě vlkodlaků bude likvidovat i upíry, kterých je mezi mými konkurenty více než dost.

Staré číslo

Bylo před Vánoci a Doležal měl v kanceláři spoustu práce, která ho ani trochu nebavila. Vlastně ho nebavila ani během roku, zejména od té doby, co zemřela Veronika. Všechno dělal nerad a bez zaujetí. Nic nepovažoval za důležité a stále jen vzpomínal na chvíle, které nebylo možné vrátit. Zdálo se mu, že všechno podstatné se z jeho života vytratilo a jemu zbylo jen únavné, nudné živoření bez špetky smyslu. To, co dělal, činil z pouhé setrvačnosti a nenacházel nic, co by rozumného člověka opravňovalo v tom pokračovat. Mohl jen závidět těm, pro něž je práce drogou, pomáhající zapomínat. To rozhodně nefungovalo.

Doležal bolestně vzdychl a zvedl sluchátko telefonu. Nevěděl proč. Chtěl se s kýmisi spojit, ale záhy zapomněl s kým. To se mu stávalo poměrně často. Chvilí bezduše civěl do prázdna se sluchátkem v ruce a poslouchal dotěrný, vybízivý tón dobře fungujícího přístroje. Pravidelně se střídající dlouhý a krátký zvuk, znějící jak startérův povel. Doležal začal mechanicky vytáčet číslo, aniž v té chvíli tušil, koho vlastně volá. Teprve když skončil, uvědomil si, že jde o staré číslo, které bylo zrušeno po Verončině smrti a nahrazeno novým. Volával na ně tak často, že je nyní zcela podvědomě vytočil opět. Dlouhý tón ho bodal do uší a křísil staré rány.

V tu chvíli na druhé straně kdosi zvedl sluchátko a vzápětí se ozval dobře známý hlas. Doležalovi se roztřáslly ruce, takže jen s velkými obtížemi udržel přístroj u ucha.

"Veronika Doležalová," uslyšel zcela zřetelně, "to jsi ty, Jaroslave?"

Nedokázal odpovědět. Hlasivky mu vypověděly poslušnost.

"Přijď brzy, miláčku," slyšel naléhavý hlas, "a pokus se cestou sehnat františky. Představ si, tady nikde nejsou. A nezapomeň, že musíš zabít kapra. Pan Vopálka odjel k dceři, takže to zůstane na tobě. Tak pá. Už se na tebe těším."

Následovalo klapnutí sluchátka a pak už bylo slyšet jen dlouhé pípání, pravidelně se střídající s krátkým.

Doležal stále nebyl schopen slova, natožpak činu. Cítil, že se upne zpotil, a rozhodně se ocitl na pokraji kolapsu. Těžce dýchal a jako fascinován hleděl na telefonní přístroj. Co se to, proboha, stalo? Dělá si z něj někdo legraci? Ale ne, to přece není možné. Hlas, který právě slyšel, zná tak důvěrně, že není možné si jej s jiným splést. Nemůže být pochyb o tom, že právě mluvil se svojí zesnulou ženou.

Doležal váhavě zvedl sluchátko. Chvilí čekal a hledal odvahu k vytočení čísla. Pak se k tomu přece jen odhodlal. Ale zázraky se neopakují. Z telefonu se ozval chladný, lhostejný, ženský hlas: "Číslo, které voláte, bylo zrušeno."

Přesto Doležal svůj pokus opakoval. Samozřejmě naprosto zbytečně. Věděl, že jeho číslo bylo zrušeno před více než šesti měsíci, krátce poté, co Veronika zemřela.

Nezvyklý zážitek však Doležalem otřásl natolik, že nemohl déle zůstat v kanceláři. Za nic na světě by tu nedokázal sedět do konce pracovní doby. Sbalil se a šel. Chodbou prošel jako v mátohách a na ulici na něj doslova vyjekla stará koleda o Valaších pasoucích ovce. Na náměstí právě vztyčovali vánoční strom. Za pár hodin se na něm rozsvítí světlo.

"Musím sehnat ty františky," vzpomněl si Doležal, "nesmím Veroniku zklamat. Na takové maličkosti si nesmím potrpět. Přitom sám františky téměř nesnášel. Byl na jejich těžkou vůni dosti alergický a často se při ní na dlouhé minuty rozkýchal. Zapaloval je pouze kvůli ní.

Ale františky jako by zmizely ze světa. Doležal koupil alespoň purpuru a zamířil k domovu. V posledním stánku byl přece jen úspěšný. Málem políbil prodavače a s pytlíkem františek se vracel do míst, kde mu v poslední době bylo neskonalé smutno.

Když otevřel dveře, dychtivě se rozhlédl, ale nic povzbuzujícího se nepříhodilo. Byt byl zoufale prázdný a žádnou radost nesliboval. Jen Veronika na fotografii se přívětivě usmívala. Tak jako vždycky předtím.

Doležal si svlékl kožich a zapálil františka. Samozřejmě se okamžitě rozkýchal. Muselo to být slyšet až k sousedům. Ještěže Vopálka odjel k dceři. S kaprem si Doležal poradí sám, pokud ovšem nějakého koupí. Jako kuchař za mnoho nestojí. Zato si může vybrat, kde stráví Štědrý večer. Pozvalo ho hned několik kolegů a dvě kolegyně. Jedna z nich se nedávno rozvedla.

Jenomže Doležal neměl chuť brečet pod cizím vánočním stromkem. Zůstane doma nebo si na kapra zajde do restaurace v sousední ulici. O víc není třeba se starat. Všechno totiž začínalo být jasné. Vánoční program nabíral pevné obrysy. Po večeři se Doležal vypraví na dlouhou bezcílnou cestu nočním městem. Bude poslouchat koledy a zastaví se ve všech telefonních budkách, které cestou objeví. A v každé z nich vytočí staré, známé číslo. I když ví, že uslyší jen to nepřívětivé oznámení, sdělující, že toto telefonní číslo bylo zrušeno.

HRA NA PRAVDU

Může se přihodit, že i mladí manželé se začnou večer nudit. Sex již nezaplňuje tolik času, v televizi nic pořádného

nedávají, a tak dojde na společenské hry. Tady je dobré být nenáročný a zahrát si člověče nezlob se, halmu nebo domino. Jinak může dojít ke komplikacím.

Zdeněk Soldát navrhl dost nerozumně hru "Na pravdu". Tahle hra bývá dost záluďná a pokud člověk přísně dodržuje její pravidla, může se ošklivě spálit. Zvláště když se dozví věci, které by rozhodně vědět neměl.

Irena Soldátová zpočátku nesouhlasila. Věděla, že může dojít k nežádoucímu konfliktu, a rozhodně nemínila zasadit ránu harmonickému manželství. Zdeněk občas bezdůvodně žárlil, ale jinak to byl hodný a spolehlivý partner. Leč také tvrdohlavý. Když se k něčemu rozhodl, tak to také provedl. Nyní toužil po hře na pravdu a Irena posléze souhlasila.

"Nesmí se švindlovat," upozornil ji manžel, "žádné vyhýbání se přímým a jednoznačným odpovědím nepřipadá v úvahu. Musíme mluvit pravdu a nic než pravdu! I kdyby nám za to hrozilo upálení!"

Přímo se na společenské klání těšil a nevnímal starostlivé mráčky na Irenině čele. Ta by zřejmě dala přednost špatnému televiznímu seriálu. Už však souhlasila s hrou na pravdu a nedalo se to vzít zpátky.

Zdeněk otevřel láhev bílého vína a vyzval manželku, aby se zeptala první. Irena se zamračila, ale pak šla rovnou na věc.

"Kolikrát jsi mi byl nevěrný?" zeptala se, "doufám, že to nezaplní celý večer!"

Byl to tvrdý začátek a Zdeněk zřetelně zaskočil. Ale hru na pravdu je třeba hrát férově!

"Celkem třikrát," přiznal se, "ale jen se dvěma ženami. Ve všech případech se to stalo na služební cestě. Věř mi, že toho lituji a nehodlám množství svých poklesků rozmnožit."

Irena nebyla odpovědí nijak zvláště nadšena. Dokonce vypadala dost našťavaně a zdálo se, že vybuchne. Ovládla se jen s největšími obtížemi.

"A jak jsi na tom ty, miláčku?" zeptal se Zdeněk, "kolikrát jsem byl za naše poměrně krátké manželství paroháčem?"

Byl přesvědčen o naprosté Irenině věrnosti a s ulehčením přijal, když mu to potvrdila. Vzápětí však dokonale smečovala.

"Ale vynahradila jsem si to před svatbou," zavzpomínala s gustem, "když jsem si tě brala, byla jsem dokonale vybouřená."

Zdeněk po ní hněvivě blýskl očima. Příliš tomu přiznání nevěřil. Když si s Irenou začal, bylo jí šestnáct a žila alespoň na oko velice mravným životem. Rodiče, a zejména pak přísný otčí, dbali na její dobrou pověst. O Ireně nic pohoršlivého nekolovalo, ačkoliv na malém městě žila jako pod drobnohledem.

"A kolik jsi měla milenců?" zeptal se Zdeněk, "bylo jich hodně?"

"Jenom jeden," odvětila klidně, "ale stál za to! Žila jsem s ním plně čtyři roky."

"Nesmysl!" zafuněl, "hrajeme si na pravdu, tak si nevymýšlej! Něčemu takovému nikdy neuvěřím!"

"Protože jsi zahleděn sám do sebe," vysvětlila mu, "a ani sis nevšiml, že jsem v sexu zaučovala já tebe. Na spoustu fint bys vůbec nepřišel. K výstřednostem jsi moc talentu neměl, fantazií neoplyváš, a tak jsem musela hrát roli svědomité, trpělivé učitelky!"

"Prosím tě, nedělej ze sebe děvku!" napomenul ji zlostně, "nelži, protože nemáš nejmenší šanci. Kdyby ses s někým milovala čtyři roky, nemohla bys to tajit. Něco takového by mi rozhodně neušlo!"

"Vůbec tě to nenapadlo," řekla, "my s Olinem jsme byli krajně opatrní."

"S jakým Olinem?" vybuchl, "žádného Olina neznám!"

"Ale znáš!" tvrdila, "jen si vzpomeň! Přišel jsi k nám s kyticí a žádal jsi o mou ruku!"

"Cože!" zařval, "tvůj táta?!"

"Otčí!"

Zdeněk nebyl mocen slova. Pouze bublal a přecházel po pokoji. Teprve po chvíli zaburácel.

"Ireno, nezahrávej si se mnou. Nedělej ze sebe perverzní děvku, nebo se neovládnu a něco provedu!"

"Zabiješ sebe, nebo mne?"

"To se uvidí! Ale odvolej ten nesmysl, kterým jsi mě chtěla ranit."

"Takže na pravdu už si nehrajeme? V tom případě odvolávám!"

"Hrajeme, sakra. To s tím otčím je pravda?"

"Pochopitelně, miláčku," přikývla, "proč se tak divíš? Včera ses mohl uchechtat nad definicí, že panna je ošklivá dvanáctiletá holčička. Když mě Olin zneužil, bylo mi téměř čtrnáct." "Proč jsi to neohlásila?"

"Protože se mi to líbilo. Olin je báječný milenec a oba jsme byli dlouho spokojeni."

O Zdeněka se pokoušely mdloby. Zuřivě koulel očima a několikrát kopl do nábytku. Hra na pravdu ho přestala bavit.

"Ten zločinec patří do kriminálu!" mínil, "zneužil holku pod zákonem..."

"Asi tak třistakrát," napověděla mu, "on je na své roky neuvěřitelně potentní."

"Je to hnusný kanec!" rozhodl Zdeněk, "o kterém by měli pro výstrahu psát v novinách!"

Po dobré pohodě už nezbylo ani zbla. Láhev vína zůstala nedopita a manželé spali každý v jiném pokoji. Vlastně spala pouze vítězná Irena. Zdeněk se zlostně převaloval v posteli a vztekle hryzal do polštáře.

"Ten mizera mi przní ženu," skřípal zuby, "a přitom se tvářil jako přísný otec. Byl jsem přesvědčen, že Irena žije ve vzorné rodině, a takhle jsem dopadl. Ale tohle si nemohu nechat líbit! Mám právo, a dokonce povinnost krutě se pomstít! Nebudu s ním mít nejmenší slitování a příkladně s ním zatočím. Zadupu ho, lumpa, do bláta! Provedu mu něco příšerného! Bude litovat chvíle, kdy po Ireně vztáhl svůj hnusný, špinavý pařát! Už nyní je odepsán a žije pouze ze setrvačnosti. Zničím ho, znáčku ho jako veš!"

Věděl, že se otčímovi strašlivě pomstí, ale ještě nevěděl jak. Bude však jednat rychle, tvrdě a nekompromisně.

Koneckonců, mstivost patřila k stěžejním rysům jeho povahy. Už jako dítě si nenechal nic líbit. Každou ránu pěstí nebo kamenem okamžitě oplatil. Nepatřil k těm, kteří se schoulili do kouta a žalostně plakali. Každému vrátil to, oč si svými činy koledoval. A teď se k té málem již zapomenuté praxi vrátí. Oko za oko, zub za zub! Otčí zasel vítr, nesmí se tudíž divit, když teď sklídí bouři. Vše je rozhodnuto, krutá pomsta je neodvratná. Už se to nedá zastavit!

K ránu už Zdeněk věděl, jak to provede. Pro pomstu si vybral sobotu odpoledne. Tehdy také mohl svůj rafinovaný plán bez obav uskutečnit. Irena odešla ke kamarádce a Zdeněk v tu dobu obvykle navštěvoval místní restauraci. Tentokrát ale nešel nikam. Čekal na Ireninu matku. Matka totiž měla přinést vyprané prádlo. Nebyla úplně vytížena, a tak Ireně ráda pomáhala s úklidem. Měla klíče od bytu a vyluxovat nebo umýt okna pro ni nebyl problém. Přišla před třetí hodinou, jak bylo jejím zvykem. Tentokrát ji však čekalo překvapení. Zeť se na ní vrhl a povalil ji na podlahu. Vyjekla, ale pak už jen valila oči. Zdeněk ji zbavoval šatů a vášnivě funěl. "Pomsta je sladká! Když ten mizera znásilnil mou ženu, tak já znásilním tu jeho!"

Což také učinil. Tchyni to vůbec nevadilo a slastně sténala. "Zdenoušku, tohle by mě nikdy ani nenapadlo! Toho bych se nenadálá!"

"Ale to není všechno," supěl vítězně Zdeněk, "on to udělal třistakrát, já prozatím jen jednou! Mám tedy co dohánět!" Tím pádem bylo zřejmé, že se v sobotu do hospody hned tak nedostane.

HŘBITOVNÍ ZLODĚJ

Salínek nestál ve společenském žebříčku nijak zvlášť vysoko. Byl to obyčejný hřbitovní zloděj, který nevzrušoval ani příslušné policisty. Ti ho nepovažovali za skutečného zločince. V jejich očích se dopouštěl pouhých přestupků, neboť zcizoval předměty nevalné hodnoty. Květiny, vázičky nebo drobné sošky. Jen tak tak, že se tím uživil.

Ale svůj půvab to pro Salínka mělo. Hřbitovy svým způsobem miloval a zdálo se mu, že pracuje v příjemném životním prostředí. Bylo tam ticho, voňavo a tajemno. Dalo se tam pracovat takřka bez konfliktů. Salínek nikdy nepřekračoval meze, které si sám určil. Nepokoušel se ukrást kabelku, kterou si vzdychající babička položila na hrob, a nesnažil se kohokoliv přepadnout. Líně se vlekl mezi hroby a sledoval, čeho by se mohl bez potíží zmocnit. Nikdy neriskoval a nespěchal. Klidně hodnotil předměty na opuštěných hrobech a k činu přistupoval po zralé úvaze.

V pravé ruce nesl velkou černou tašku, prostornou a velice skladnou. Do ní ukládal svůj lup. Nikdy nezapomněl zajistit ji zipem a nepropadal hamižnosti. Věděl, že i hřbitovní zloděj se může dostat do potíží.

Například Bambula. Ten se snažil rychle zbohatnout a už dvakrát skončil ve vězeňské cele. To proto, že ho lákaly předměty vyšší hodnoty. Tu upiloval z pomníku bronzovou sošku, tam se zmocnil velké vázy, se kterou si nevěděl rady. Byl přistižen a po právu potrestán. Kdo se chce vecpat mezi honoraci, má přepadat banky, a ne krást na hřbitovech. Člověk nesmí mít moc velké oči.

Špatně dopadl i hřbitovní zloděj Kladívko. Dlouho se držel docela slušně nad vodou, ale pak se zpronevěřil svému poslání. Na odlehlé cestičce ve vzdálené části hřbitova potkal vyfintěnou slečinku, která pohupovala v ruce krokodýlí kabelkou. Kladívkovi se nad tou světskou marností protočily panenky. Vyškubl holce kabelku, strhl jí z ramen krátký, leč luxusní kožíšek a pokoušel se přelézt zeď na ulici. Byl vzápětí lapen a postaven před soud za loupežné přepadení. Salínek to svému konkurentovi z celé duše přál. Švec se má držet svého kopyta a hřbitovní zloděj nemá myslet příliš vysoko. A nemá na sebe zbytečně upozorňovat. Jsou tací, kteří odnášejí čerstvě nakladené věnce a kytice značné hodnoty. Jsou smluveni se zřizenci pohřebních ústavů a přinášejí jim je zpět za zlomek původní ceny. Je to ale nápadné, a tak musí spoléhat na malou aktivitu policie. Nicméně se často dostávají do zbytečných konfliktů s pozůstalými, kteří v hlubokém bolu setrvávají na svatém poli déle, než by bylo možno očekávat.

Salínek postupoval mírně a dalo by se říci citlivě. Nekradl na frekventovaných místech a pečlivě si vybíral. Ale nic mu neušlo. Jeho zkušený zrak šmejdil po hrobech a přikře hodnotil počiny pozůstalých. Hluboce ho uráželo, když viděl květiny ve sklenicích od okurek nebo od zavařenin.

"Taková neúcta k zesnulým!" děsil se v duchu. "Cožpak pro ně ti mrtví málo udělali? Nezasluhují si špetky úcty? Celý život se dřeli, starali a šklidili, aby se nakonec dočkali takové potupy! A co estetika? Cožpak může ušlechtilá květina vyniknout ve sklenici od okurek? Jsme barbarský, nekulturní národ, který si ani nezaslouží, aby sídlil ve střední Evropě! Ještě že se toho nedožil Mistr Jan Hus nebo Jan Neruda!"

Salínek býval opravdu pobouřen. Rád se procházel mezi upravenými hroby, na jejichž vzhledu si majitelé dávali záležet. "Hle, rodina Hornychových!" zamlaskal zálibně, "to jsou úctyhodní lidé! Již třikrát jsem jim zcizil půvabnou porcelánovou vázičku, a přesto se nesnížili k tomu, aby na hrob svých drahých položili nějaký pól! Jsou to vzdělanci, pro které ušlechtilost není prázdným pojmem. Týmž vlastnostmi se mohou honosit i rodiny Slavatova, Fibivrova a Matlochova! Ale takoví Horancovi - to je učiněná hanba! Vůbec jim nedochází, jak se prohřešují proti dobrému vkusu! Hanba jim!"

Pak se Salínek obvykle roztesknil: "Já nebudu mít na hrobě ani tu láhev od okurek," vzdychl, "protože Andula se jenom válí a pije pivo. Až natáhnu bačkory, nechá mě spálit a ani si nevyzvedne urnu! Nechá mě povalovat někde ve skladišti a nastěhuje k sobě nevzdělaného vagabunda Voráčka. Beztak to s ním kouli za mými zády a užívá si, zatímco já se pachtím po hřbitovech. Vůbec si mě neváží a je jí zatěžko dojít k vetešníkovi s vázičkami. Můj soukromý život nestojí za nic! Ještě že pracuji v hezkém prostředí, kde zpívá ptactvo ve větvích stromů a po cestách skotačí veverka! Ale jinak to nestojí za nic!"

Salínek měl svým způsobem pravdu. Až do této chvíle šel velice pomalu po pískem vysypané cestě, ale nyní ještě zpomalil. Doslova se vlekl. Jeho zavhlý zrak klouzal po okolních hrobech a stále nenacházel důvod ke zlepšení nálady. Lahve od okurek a marmelád jako by přicházely do módy a stávaly se výtvarným hitem.

Ale pak se přece jen dočkal změny. U pomníku s nápisem Rodina Knopova stála velká kameninová váza s čerstvou kyticí růží. Projev úcty k zesnulým byl téměř okázalý. Přece jen se ještě najdou lidé, kteří vědí, co se sluší a patří.

Salínek se zastavil a pečlivě se rozhlédl. Rád pracoval beze svědků a nestál o konflikty. Růže se mu zalíbily, a proto se přitočil k hrobu. Vytáhl květiny a vhodil je do připravené tašky. Normálně by okamžitě odkvačil, ale tentokrát ho cosi zdrželo. Překvapeně zamrkal očima. Růže totiž byly úplně suché. Ten, kdo je vložil do vázy, neopatřil květy vodou.

"Co je tohle za barbarství?" napadlo Salínka, "vždyť by ty růže za pár hodin dočista zvadly!"

Zvědavě nahlédl do vázy a udiveně hvízdal. Na dně spatřil poměrně velký, dobře zapečetěný balíček. Dobrý důvod pro

to, nepoškodit obsah vodou. Růže byly pouhopouhou clonou neznámého listonoše.

Salínek nezaváhal. Vnořil ruku do vázy a vytáhl balíček, který pohotově vhodil do tašky, aniž zkoumal jeho obsah. Zvědavost jím nijak necloumala. Věřil, že když někomu stál za tak důmyslnou operaci, bude mít i jistou hodnotu. O tom se Salínek přesvědčí, až bude v naprostém bezpečí.

Tam se však nikdy nedostal. Ještě na hřbitově byl zatčen a policisté u něho objevili balíček s kilogramem čistého heroinu. Odvezli ho jako významného dealera narkotik a oznámili mu, že může počítat s několikaletým žalářem. Těžko se z toho vymotá. Hřbitovní zloděj se úplně zhroutil, plně si vědom, že si všechno zavinil sám. Neměl měnit styl. Švec, který se nedrží svého kopyta, bývá plným právem potrestán.

ČERNÁ SLEPICE

Byl to pouhý okamžik. Pod auto mi vběhla černá kočka a já jsem se jí snažil vyhnout. Trochu jsem odřel pravý blatník a povalil popelnici. Žádná velká škoda.

Pak se objevila baba. Skřehotavým hlasem mi děkovala. Po tvářích se jí valily slzy. Opakovala slova díky, ze kterých jsem pochopil, že je unesena mým řidičským uměním. Ta černá kočka, která vypadala nadmíru čile, byla totiž její. Babizna ji milovala a její ztrátu by patrně nepřežila. Chtěla se mi za mou dobrotu a lásku ke zvířatům odměnit.

Tehdy jsem měl mávnout ruku, nasednout do auta a odjet. Jenomže mě pojala zvědavost. Baba totiž zmizela v domě a skřehotavým hlasem mě ujistila, že se za minutku vrátí. Napadlo mě, že mi přinese nějaký starožitný hrníček nebo vázičku. Mám na takové nečekané dárky štěstí. Jedna vesnická stařena, které jsem na chalupě oklátil ořechy, mi věnovala hodiny s kukačkou.

No, tahle baba tak štedrá nebyla. Přinesla mi v pytlíku pět údajně čerstvých vajíček od své nejmilejší slepičky. Neskákal jsem nadšením, ale vajíčka jsem nezahodil. Neměl jsem doma nic kloudného k večeři, a tak jsem se rozhodl pro hemeneks. Žena totiž byla na lyžařském zájezdu v Krkonoších.

Všechno by bylo v naprostém pořádku, kdybych vzápětí neonemocněl žloutenkou. Jelikož jsem ji bez konzultace s lékařem léčil rumem, měla mimořádně vážný průběh. Málem jsem zemřel a moje kondice značně utrpěla. Musel jsem odjet do lázní Karlovy Vary.

Tady jsem bydlel s archivářem Pajkrtem, odborníkem na pověry. Když se dozvěděl, že jsem havaroval kvůli černé kočce, vůbec se nepodivil.

"Černá kočka je prevít," poučil mě, "a její přeběhnutí přes cestu může být osudné zejména pro Blížence, Panny a Kozorohy. Ale ani ostatním znamením to neprospěje, zejména je-li černá kočka hladová. Znáám celou řadu otřesných příkladů, kterými vás raději nebudu děsit!"

Nicméně mě děsil několik dní tak úspěšně, že mi hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Když mu došly historky s černými kočkami, přešel na černé slepice.

"Černá kočka hraje v magii velice negativní úlohu," vysvětloval Pajkrt, "ale je učiněným nevinátkem ve srovnání s černou slepicí. Ta dokáže věci nevídané. V análech se můžete dočíst třeba o tom, jak vyhořel náchodský zámek i s přilehlými budovami."

Nevím, jestli jsem se otázel na podrobnosti, ale v každém případě mi byly naservírovány.

"Zdánlivě to zavinila prudká bouře," pravil Pajkrt, "ale oficiálně byl zámek zasažen bleskem. Tak tomu ovšem nebylo. Proti takovým úderům se panstvo náležitě zabezpečilo a blesk sjel po jednom z mohutných stromů. Dřevo vzplálo jako pochodně, přičemž na jedné z větví seděl bůhví proč černý kohout. Před bouří se neukryl v kurníku, ale na stromě! Není to podezřelý? Není to hra temných sil? Jistě je, že hořící kohout zoufale poletoval od jedné budovy ke druhé a zapálil vše, co si můžete představit. Šlo o největší požár v kraji a škody byly obrovské. Tento smutný rekord dodnes nebyl překonán."

"Patrně došli černí kohouti," poznamenal jsem trochu posměšně, "sám jsem takto zbarveného kúra ještě neviděl. Tahle barva sluší spíš havranům nebo kosům."

"Máte pravdu," přikývl Pajkrt, "ale dříve nebyly černé slepice zvláštností. Na trhu o ně býval veliký zájem. Každá čarodějnice si na jejich dobrém chovu zakládala. Různí zlosynové, vrazi a zloději kalkulovali s pomocí černých slepic. Tak to alespoň stojí v celé řadě historických knih."

"Já jsem četl ty serióznější," řekl jsem, "a tam jsem se žádné zajímavé detaily nedozvěděl. Palackého černé slepice nezajímaly."

Pajkrt pokrčil rameny. Zřejmě usoudil, že není radno házet perly sviním, a začal se věnovat vědě z léčivých pramenů. Dokonce se tvářil, že mu mimořádně chutná.

Chtěl jsem se mu omluvit, ale vzápětí jsem to zavrhl. Třeba by se vrátil k přednášce, kterou se mi podařilo přerušit, a to jsem si rozhodně nepřál. Černých slepic i koček jsem měl až nad hlavu. A jestli se mi na silnici připlou pod auto, bez milosti a pocitu lítosti je přejedu!

Tím pro mne všechno tajemno skončilo, bohužel jen zdánlivě. Poslední den v lázních jsem si ošklivě zlomil nohu. Upadl jsem právě ve chvíli, kdy jsem se otáčel po tvorovi, který mi připomínal černou slepici. Přisahat na to nemohu, protože se jednalo o zlomek vteřiny, po kterém jsem cítil už jen bezmeznou bolest. Třeba šlo o pouhý prelud.

V nemocnici jsem si poležel několik týdnů a noha se nechtěla hojit. Znovu mi ji lámali a dávali do sádry. Skoro jsem z toho zešlel.

Když jsem se přece jen mohl o holi vrátit domů, čekalo mě další nepříjemné překvapení. Vstoupil jsem do čtyř holých stěn, na nichž zůstaly jen mé vlastní obrazy nevalné hodnoty. Záhy jsem se dozvěděl, že manželka zažádala o rozvod a přestěhovala se k panu Večerkovi. Jelikož je velkorysost sama, postupuje mi státní byt, i když samozřejmě prázdný. Zabavuje auto a chatu, předpokládajíc, že s touto spravedlivou dělbou budu souhlasit.

Nějak jsem to v té chvíli neunesl. Začal jsem se chovat agresivně a bezdůvodně napadl hodného řidiče, rozvážejícího mražené výrobky. Klakson jeho vozu mě rozrušoval odjakživa, a tentokrát míra trpělivosti přetekla. Skončil jsem na

záchytce, ačkoliv jsem nevypil ani slzu alkoholu. Pak mě přemístili do blázince, pochopitelně jen přechodně. Měl jsem pocit prohraného života. Propadal jsem trudnomyslnosti, ale pak nastal určitý zlom. Zamiloval jsem se do zdravotní sestry Bláhové, které sexuální maniak vyrazil přední zuby. Měla zohyzděný obličej, ale známý zubní chirurg profesor Toman ji ho dával dohromady. Sestra Bláhová byla něžná, křehká bytost, o jaké jsem léta snil. Protože právě vyhořela, nabídl jsem jí, aby se přestěhovala do mého bytu. Cítil jsem, že jsme spřízněné duše a budeme si rozumět. Nic na tom nemohlo změnit to, že vlastně nic nemáme. Domluvili jsme se a svůj cíl také uskutečnili. Oba jsme prahli po novém manželském štěstí. Těšili jsme se a věřili, že naše sny budou naplněny. Již jsem se, jak jsem pevně věřil, přehoupl přes kulminační bod, znamenající potíže a nepříjemnosti. Byl jsem optimista.

Jenomže pak přišla na návštěvu tetička Bláhová. Nešlo o ledajakou příbuznou. Bezpečně jsem poznal babu, kvůli jejíž černé kočce jsem havaroval. Tentokrát přišla bez kočky, ale s košíčkem, na jehož dně cosi kvokalo.

"Nevěděla jsem, co vám přinést," děla tetička, "a tak jsem se rozhodla darovat vám pro štěstí svou nejmilejší slepičku. Podívejte, jak je krásně černá."

Byla. Po polévce z ní jsme oba onemocněli záhadnou nemocí a koncem týdne jedeme k léčiteli až na severní Moravu. KAPLIČKA

Doktor Valenta mě nepotěšil. Změřil mi diabetes a tvářil se velice přísně. "Nelepši se to, pane Kováku," konstatoval ponuře. "Zdá se, že budeme muset najet na inzulin." Pochopitelně jsem ho začal přemlouvat. Ničeho se tak nebojím jako injekční jehly a svou cukrovku jsem neviděl zdaleka tak tragicky jako on. Zřejmě jsem ho nepřesvědčil. Hleděl na mne nespokojeně a pokyvoval hlavou, jako bych měl co nejdřív spočinout v rakvi.

"Váš diabetes je podporován značnou nadváhou," vysvětlil mi už kdoví pokolikáté, "a snad by vám pomohla přísná dieta spolu se zvýšeným pohybem. Obávám se však, že ani k jednomu vás nedonutím. Soustavně se přejídáte, konzumujete nevhodná jídla a pohybu se přímo štítíte. To je, přáteli, cesta do pekel!"

Nezbylo než to uznat a opětně se pokusit o nápravu. Věděl jsem, že to nebude snadné a mnoho nadějí na konečný úspěch nemám. Nepatřím mezi zarputilce, kteří dokáží, co si umanou. Mám slabou vůli a nesčíslněkrát jsem si to ověřil. Má mlsnost a pohodlnost vždycky slavily nebezpečná vítězství. Výsledkem byla stále se zhoršující choroba.

Také nyní jsem zahájil nový pokus o radikální změnu zdravotního stavu. Pojedl jsem jako indický asketa a vydal se na procházku, ne-li přímo na pochodové cvičení, do hlubokého, pohádkově krásného lesa. Ne že bych tam šel poprvé. Jen jsem si obvykle netroufl jít příliš daleko. Brzy jsem si začal namlouvat, že jsem smrtelně unaven, a zabočil jsem do útulného hostince V Závětrí. Tentokrát jsem se tomuto nebezpečnému lákadlu obloukem vyhnul.

Šel jsem úporně a se zaťatými zuby až tam, kam se dostávají jen sportovci a milovníci přírody. Kdysi jsem mezi ně patřival, a tudíž jsem se nemusel obávat, že v hlubokém lese zabloudím. Připadal jsem si v té chvíli jako pohádkový hrdina.

Sel jsem už hodně přes hodinu. Na čele mi perlil pot a svalstvo začínalo bolet, což pro zpáteční cestu nevěstilo nic dobrého. Ale stále jsem to nevzdával. Byl jsem až neuvěřitelně odhodlaný a vytrvalý. Neměl jsem daleko do buldoka. Dosud nepoznaná vitalita a odhodlanost mě hnaly stále kupředu. Samozřejmě že to netrvalo věčně. Došel jsem k mýtině, na kterou jsem se pamatoval z doby svého mládí. Když mi bylo něco přes dvacet, chodil jsem na tato místa s jistou modrookou dívenkou. Tehdy nám to nepůsobilo žádné potíže. Stála zde malá, poněkud pobořená kaplička a v té jsme se poměrně cudně líbávali. Na víc jsme si netroufli, protože jsme se ostýchali popustit uzdu vášni v prostředí takřka posvátném.

Nyní jsem vstoupil na mýtinu a sotva jsem se ubránil výkřiku překvapení. Kaplička stála na svém místě, ale vypadala docela jinak! Jako by ji právě postavili! Zářila novotou a nezaznamenal jsem na ní ani sebemenší známku poškození. Tak tohle jsem opravdu nečekal! Spíše bych předpokládal, že zub času ještě více zahlodá a já na místě našich schůzek najdu jen pár mechem obrostlých kamenů. Ohromeně jsem zíral na kapličku, která doslova povstala z trosek, a byl jsem upřímně dojat. Kdo asi to znamenité dílo provedl? Ministerstvo kultury? Okresní úřad? Nebo nějaké zanícené sdružení dobrovolníků? V každém případě šlo o příkladný a chvályhodný čin, se kterým by měla být veřejnost seznámena. Sám to samozřejmě nesmím a budu informovat každého, kdo bude ochoten naslouchat.

Samozřejmě jsem cítil nutkání nahlédnout také dovnitř. Otevřel jsem dveře a zjistil, že kaplička není prázdná. Uprostřed na lavičce seděl františkánský kněz v hnědém hábitu s kapuci. Byl ponořen do četby nějaké knihy. Okamžitě však můj příchod zaznamenal a přátelsky se na mne usmál. Rozpačitě jsem pozdravil, ale nechtěl jsem ho vyrušovat. Pokoušel jsem se vycouvat, avšak jeho gesto mě zastavilo. Ukázal na pramínek čiré vody, o níž se tradovalo, že má léčebné účinky. Kaplička vlastně kdysi vznikla obestavením tohoto vodního zdroje. V dobách, kdy jsme chodili do polozřícené kapličky my, pramen už takřka neexistoval. Byl zcela zasypan a o jeho existenci svědčila jen halda mokré suti. Nyní je tedy vše napraveno.

Samozřejmě jsem neodolal a napil se. Po usilovné procházce chutnal doušek studené vody nadmíru lahodně. Dalo by se dokonce říci, že opojně. Cítil jsem se daleko lépe a bylo mi takřka do zpěvu.

Zvedl jsem hlavu a střetl se s pohledem františkána. Byl vlídný a přívětivý. Čekal jsem chvíli, jestli promluví, ale pouze se přátelsky usmíval. Pak udělal ve vzduchu křížek a znovu se ponořil do četby své knížky.

Vyšel jsem ven a cítil jsem se znamenitě. Lehce a spokojeně. Dobře se mi dýchalo a nic mě nebolelo. Ani jsem se to nesnažil pochopit a bez potíží jsem upaloval k domovu. Což kdyby ta úleva byla jen přechodná?

Ale mé obavy se nesplnily. Můj stav se nehoršil, ba právě naopak. Únava z procházky byla minimální a nestála ani za řeč. Jako by to napití z pramínku v kapličce mělo opravdu léčebný efekt. Bylo těžké tomu věřit, protože se zázraky jsme si už dávno odvykli počítat. A tak jsem jenom kroutil hlavou, aniž bych se komukoliv svěčoval. Neměl jsem zapotřebí, aby mě ně okolí považovalo za hlupáka nebo dokonce za idealistického blouznivce.

Samozřejmě jsem pokračoval v procházkách. Lesy jsou u nás krásné a hluboké, takže není třeba se příliš přemáhat. Ale ke kapličce jsem už nezašel. Così ve mně se tomu vzpouzelo. Byl to nějaký divný ostych a stud. Ani jsem se to nesnažil

nějak vysvětlit. Cítil jsem se takřka naprosto zdrav, ačkoliv jsem s dietou byl občas pořádně na štíru. K doktoru Valentovi jsem zašel spíše ze slušnosti než z potřeby.

Lékaře zajímal především stav cukru v krvi. Obvykle na změření reagoval výkřiky "katastrofa" a vyhrožováním inzulinem. Tentokrát mě pro jistotu změřil dvakrát a očividně žasl. Nechtělo se mu věřit, že přístroje mluví pravdu. "Co jste s tím dělal?" vybafl na mne. "Tohle jsem u vás ještě nezažil! Máte 5,9, to je ten nejnórmálnější normál! Vy jste snad, člověče, čaroval!"

Nebyl důvod mu to vyvracet. Ochotně jsem sklízel pochvaly a sliboval, že v tvrdé, systematické léčbě budu pokračovat.

Ten den jsem se rozhodl jít znovu ke kapliče. Potřeboval jsem si ledacos ujasnit a především jsem doufal, že se opět střetnu s laskavým františkánem. Muselo se přece stát něco pozoruhodného a téměř nevysvětlitelného. Je třeba z toho vyvodit důsledky.

Je-li voda v kapliče léčivá, nemám právo si to nechat pro sebe a františkán rovněž ne. Musíme se dohodnout na rozumném řešení a neodstartovat hysterické scény, plné náboženského šilenství. Koneckonců, zásluhu, a to nemalou, mají i ti, kteří kapličku s pramenem zrenovovali. Bude to zřejmě obecní úřad nebo nějaký spolek. Teprve až zjistím veškeré podrobnosti, rozhodnu se, jakým způsobem seznámím veřejnost se zázračným děním. Možná že by bylo vhodné seznámit se vším televizi, ale to je prozatím předčasně.

Vyrazil jsem tedy ke kapliče. Šlo se mi znamenitě a značnou vzdálenost jsem překonával bez sebemenších potíží.

Připadal jsem si jako aktivní sportovec, pro kterého je pohyb rozkoší. Přímou jsem při chůzi mládl.

Naprosto svěží jsem došel až ke známé mýtině a dychtivě zamířil ke kapliče. Ta ale nezavítala novotou jako při mé poslední návštěvě. Nebyla tady totiž vůbec. Místo na báječně zrenovovanou stavbičku, která mě tak uchvátila, jsem zděšeně zíral na hromadu kamení, která sotva naznačovala, že tady stál jakýsi objekt.

Nevěřil jsem svým očím. Nejprve mě napadlo, že se na kapliče vyřádili nějakí vandalové, ale vzápětí jsem tuto myšlenku rezolutně zamítl. To prostě nebylo možné. Ruina, kterou jsem si nyní prohlížel, byla nade všechny pochybnosti poznamenána zubem času. Kameny obrostlé mechem svědčily o tom, že se jich dlouhé desetiletí nikdo ani nedotkl.

Váhavě a s pocitem úzkosti jsem postoupil kupředu. Hledal jsem pramínek, ze kterého jsem se při minulé návštěvě napil. Nebyl tam. Zázračná voda zmizela a úzké koryto odtud vytékajícího potůčku bylo zcela vyschlé. Ale něco přece jen potvrdilo, že jsem se nestal obětí pouhé halucinace. V místě, kde jsem se napil vody, byl rozprostřen hnědý františkánský hábit.

Loupež

Mát'a nepatřil k andálkům, ale důkladný zločin si naplánoval teprve na dnešní večer. Koneckonců měl už na to léta, plnoletost se kvapem blížila. Bylo třeba se trochu projevit.

Mát'a byl zdatný chlapík a na loupežné přepadení si troufl. Nesmí se ovšem ukvapit, svou oběť si musí náležitě vytipovat, aby nedopadl jako Romančík. Ten přizabil chlápka kvůli třiceti korunám a zapadané kravatě. Takový zločin se nevyplatí. To je lepší se potloukat po tržišti a krást pól, na který člověku padne oko.

Ale Máfa žádnou začátečnickou chybu neudělá. Nepropadne nervozitě a rozvážně vybere svou oběť. Musí to být někdo, koho zvládne, žádný hromotluk. A taky je důležité, aby vypadal trochu blahobytně. Musí z něho vypadnout balík, takový Sukera se vyzná. Vždycky klepne někoho, kdo u sebe má pár papouchů a na ruce prsteny. To už stojí za to trochu pokoušet paragrafy!

Nastal večer a Mát'a vyrazil na lov. Přes den si důkladně obhlédl terén a nyní se nemusel příliš rozhlížet. Věděl, kam si stoupnout. Znal přímo ideální místo. Byl to vlastně vjezd do dvora, kde zahajoval vstup do vyšší společnosti jakýsi autolakýrník. Narezavělé vraky čekaly na nový kabát a mladý podnikatel na úspěch. Ted' se tu potulovalo pouze několik nespokojených potkanů.

Mát'a využil nabízejícího se úkrytu a couvl z ulice do nenápadného a neosvětleného vjezdu. Tady si počká na svou oběť. Určitě bude mít štěstí! Dokáže, že se stal skutečným chlapem, který necouvne před žádným nebezpečím. Bude imponovat ženám a dost možná, že se jednoho dne k němu vrátí Alena Šotolová, která ho před dvěma měsíci opustila. Viděla v něm pouhého stydlivého holobrádka a nedokázala odhadnout jeho přednosti. Mát'a na to musel stále myslet. Nedovedl se se ztrátou atraktivní dívky smířit a věřil, že není všem dnům konec. Ví, co má a také musí udělat. Nesmí rozpačitě přešlapovat mezi neotrkanými pubertáky, ale musí se náležitě předvést. Zvednout si sebevědomí a ukázat se v tom nejlepším světle. Ted' se mu naskýtá životní příležitost.

Mát'a, opřený zády o zeď, trpělivě čekal. Věřil, že se objeví někdo, kdo způsobí trvalý obrat v jeho životě. Nejlepší by bylo, kdyby sem přivrávorál nějaký opilec. Pochopitelně ne takový, který veškerou hotovost prohrál v hracích automatech. Takový, který alespoň trochu myslí na zadní kolečka a nevydá se z poslední koruny. Nebo by to mohl být nějaký střizlík, spěchající na rande. Takoví lidé se chtějí vytáhnout před holkou a nikdy nemají prázdnou peněženku.

Mát'a rozhodně nehodlá vyjít naprázdno.

Pak konečně uslyšel kroky. Pomalé, plíživé a provázené těžkým oddychováním. Zřejmě se jednalo o staršího netrénovaného člověka. S tím nemusí mít mladý lupič příliš práce, což Mát'a kvitoval s potěšením.

Leč první dojem byl mylný. Nešlo o žádné podvyživené individuum, ale o člověka robustního a zřejmě i zdatného. Jestliže nekráčel dost rychle a trochu funěl, měl k tomu dost dobrý důvod. Vlekl totiž velký kufr, který rozhodně nebyl prázdný. To Mátu zaskočilo.

Usilovně přemýšlel, jak se má zachovat. Rozhodně se nechtěl s neznámým mužem poprat. Na druhé straně ho nehodlal nechat jen tak přejít. Jediné, co mu zbývalo, byl nečekaný, razantní útok, vylučující možnost odvety. A pak rychlý, bezpečný útek s neznámým nákladem.

Mát'a si na to troufl a také akci brilantně provedl. Muž, zasažený obuškem do temene hlavy, se svalil na dláždění, aniž

se zmohl na jediný obranný pohyb. Aniž vykřikl, pustil kufr a lupič se ho chtivě zmocnil. O svou oběť se už nestaral a s těžkým břemenem se vydal co nejrychleji do bezpečí.

Nešlo o žádnou procházku. Naopak. Byla to ta největší dřina, jakou Mát'a poslední dobou zažil. Připadal si jako námezdný nosič, který neuváženě přijal mimořádně těžké břímě a teď se s ním musí vláčet k tomu nejvzdálenějšímu cíli. Samozřejmě si to namířil k domovu. Zvědavost ho hnala, protože doufal, že právě zbohatl. V tak těžkém kufru musí být něco, co má nějakou cenu. Určitě nejde o šatstvo a osobní propriety. Vypadá to spíše na nějaké aparáty nebo něco podobného. Kámoš Bed'ar štípl na nádraží kuffík a dostal se ke kolekci vzácných stříbrných příborů.

Mát'a se těšil, až kufr doma otevře a potvrdí své předpoklady. Zrychlil krok a dýchal stejně urputně jako chlap, kterého před chvílí oloupil. Ani si to neuvědomoval. Navíc přestal být ostražitý.

Přímou na rohu ulice narazil na policejní hlídku. Těžko říci, jak se měl zachovat, ale to, co učinil, rozhodně nebylo taktické. Mát'a pustil kufr a začal bezhlavě utíkat. Bezvýsledně. Neměl formu a cesta s těžkým zavazadlem mu neprosplala. Nelze se divit, že skončil na policejní stanici.

Blekotal, že kufr našel a minil ho odevzdat. Jenomže zpanikařil. Byl předveden naprosto nevinně. Na otázku, co je v tom kufru, pochopitelně nedovedl odpovědět.

"Tak se na to podíváme," řekl policista a okamžitě svůj záměr provedl. Obsah kufru přestal být tajemstvím. Po kolekci stříbrných příborů nebylo ani památky.

Mát'a příšerně zaječel. Z kufru se vykutálela uříznutá dívčí hlava. Uvnitř byly i další části jejího těla. Mát'a poznal Alenu Šotolovou.

Také policisté okamžitě věděli, o koho jde. "Je to jeho holka!" řekl ten, který otevřel kufr. "Chodili spolu na diskotéky. Teď ji zabil a šel odklidit její mrtvolu. Z toho se jen tak nevyliže!"

Mát'a měl tentýž dojem.

ZRUŠENÝ VLAK

Jsou chvíle, kdy si vzpomenu na svou zdravější minulost a vyrazím do přírody. Většinou na stará dobrá místa, která se na můj vkus mění až nepřijatelným způsobem. Chodím pomalu a s nevolí zjišťuji, co zase podleho zubu času a kde došlo k vylepšení, které mne uráží. Jsem znechucen a stárnu.

Představte si, že z Trháněk do Prahy už člověk nemůže cestovat vlakem! Jediná možnost, jak se tam dostat, je sejít z kopce na Cvejřov a použít autobus. A to se mi zdá přímo skandální. V Trhánkách u trati zůstala jen dřevěná bouda s vybledlým nápisem a dlouhou špinavou lavicí, kde si občas houbaři čistí svůj úlovek. Koleje jsou rezavé a brzy zmizí stejně úplně, jako pražce. Doby, kdy po nich jezdil a houkal vláček, patří do historie.

A právě u bývalé zastávky jsem minulou středu potkal Vildu Zajíčka. Neviděl jsem ho téměř třicet let, ale poznal jsem ho okamžitě. On mne kupodivu taky. Zašklebil se, jak to měl ve zvyku, a oslovil mě, jako bychom se rozešli před týdnem.

Vzpomínali jsme na pár podařených čundrů a na jednu rvačku kvůli holce, která teď prodává cikánům pivo v zaplivané kantýně.

"A co děláš právě tady, na konci světa?" zeptal jsem se pak boдрým, strejdovským hlasem, "snad nečekáš na vlak?"

"Čekám, nic jiného se tady také dělat nedá."

"Tak to se nedočkáš," ujistil jsem ho, "zrušili ho před dvanácti lety. Tahle bouda je už k ničemu. Pošlapeme pěkně do Cvejřova na autobus."

Zavrtěl hlavou. "Když jsem řekl, že pojedu vlakem, tak pojedu vlakem," řekl, "a tvé informace jsou mylné. Jezdím z téhle zastávky nejméně jednou za měsíc." Což byl samozřejmě očividný nesmysl. Po tom, co zbylo z kolejí, by žádný dopravní prostředek jet nemohl. Začal jsem Vildu přesvědčovat, ale neuspěl jsem. Byl tvrdohlavý jako zamlada. Když si něco umanol, tak to za každou cenu prosadil.

"No jak chceš," řekl jsem posléze, "přece se, staří dědkové, nepopereme kvůli zrušenému vlaku. Ty si na něj čekej třeba do konce světa a já jdu na autobus do Cvejřova. Uvidíme, kdo bude v Praze dřív."

Přikývl a posadil se na špinavou lavici v čekárně. Jeho zájem o mne zřetelně pohasl. Frajersky zasalutoval a přehodil nohu přes nohu. Chtěl jsem ještě říci něco ostrého, ale pak jsem odevzdaně mávl rukou. Zamumlal jsem "Tak ahoj," a vydal se lesem k autobusové zastávce.

Ušel jsem sotva dvě stě metrů a ozvalo se houkání vlaku. Vzápětí se v zatáčce objevil náš starý, známý motoráček. Nevěřil jsem svým uším ani očím. Pořádně jsem se štípl do tváře a když zjevení nezmizelo, rozběhl jsem se zpátky na bývalou staničku. Vlak tam dorazil přede mnou. Viděl jsem Vildu, která nastupuje a zavírá za sebou dveře. Naše pohledy se střetly, ale ten jeho byl dost rozpačitý. Spíše odmítavý než vstřícný. Jako by po mě společnosti vůbec netoužil.

Zůstal jsem uraženě stát u kolejí a sledoval, jak vláček odjíždí. Za dvě či tři minuty mi zmizel z očí a já jsem si mohl ukroutit hlavu. Sedl jsem si na místo, kde ještě před chvílí seděl Vilda, a znovu o všem přemítal. Strašně jsem litoval toho, že u sebe nemám lahvičku rumu. Ale nedalo se nic dělat. Seděl jsem jako idiot a nebyl schopen kloudné myšlenky, natožpak akce. Po nějaké chvíli se kolem kolébaly dvě babky.

"Prosím vás," vyrazil jsem ze sebe, "jezdí tady vlak?"

Pištivě se rozesmály. "Ledaže by sem zabloudil Orient Expres," odpověděla tlustější z nich. "Jinak tu nejelo nic, co je podobné vlaku, plných dvanáct let. Budete se muset obtěžovat do Cvejřova na autobus."

Tak jsem se tedy obtěžoval a do Prahy skutečně dojel. Ale jen tak jsem tu záhadu nemohl nechat. To bych pak neměl klid kdovíkolik měsíců. Poslední dobou mám totiž dost špatné nervy.

Po probdělé noci jsem zašel za Tonkem Rabasem. Tonek se na stará kolena chytil a má hodinářství na Žižkově. Táhne mu šedesátka, ale oči má jako ostříž.

"Jestli potřebuješ opravit hodinky, tak sem s nimi!" uvítal mě poněkud nedůvěřivě, "ale pokud jsis přišel přátelsky

potlachat, tak raději vypadni. Jsem zaneprázdněný člověk."

"Něco mi musíš říct o Vildovi Zajíčkovi," šel jsem rovnou k věci, "včera jsem ho potkal a vypadal nějak divně."

"K čertu s Vildou Zajíčkem!" zaburácel hodinář, "poslední dobou ho kdekdo potkává. Sahula, Komárek i Putimský. A všichni tvrdí, že je láká, aby jeli také vlakem, který je už dvanáct let zrušený."

"To je můj případ!" vykřikl jsem, "málem jsem s ním nastoupil ve zrušené zastávce v Trhánkách."

"Měl jsi to udělat," zavrčel Tonek, "a ti ostatní taky. Bylo by zajímavé zjistit, kam byste dojeli. Vilda Zajíček je totiž dvacet let nebožtík a nedá se o tom pochybovat, protože jsem mu sám byl na funusu. A dokonce jsem mu koupil věnec. To proto, že jsem mu šest let nasazoval parohy a chtěl jsem se s ním takhle aspoň trochu vyrovnat."

"Ale Mary Zajíčkovou sis nevzal!" vyčetl jsem mu, "a byla to nejhezčí holka, jakou v našich končinách pamatuju."

"Uvažoval jsem o tom," připustil Tomek, "ale zmizela."

"Zmizela?"

"Jo," přikývl, "a představ si, že v Trhánkách nasedla do vlaku, který tenkrát už přes rok nejezdil. Od té doby ji nikdo nikdy neviděl. Vyšetřovalo se to a u mně ve sklepech hledali její mrtvolu. Měl jsem s tím tenkrát pěkné opletačky. Chtěl jsem jet do Trhánky a Vildovi pořádně vynadat, ale jaksi jsem se k tomu neodhodlal."

"To se ti ani nedivím," chápal jsem ho, "co kdyby tě taky vtáhl do toho vlaku? Kdoví kde má ta naše mašinka teď konečnou?"

"To se dá lehce uhodnout," mínil Tomek, "a už mi to potvrdila celá řada nezávislých biotroniku. Proto nechci o Vildovi Zajíčkovi ani slyšet! Žiju si teď klidným, spořádaným životem, mám prosperující firmu a chci v osmdesáti letech zemřít na infarkt myokardu. Ale kdo ví? Třeba mě v tom pokročilém věku přepadne zvědavost a já se přeci jen do těch Trhánky podívám. Na zastávce potkám Vildu Zajíčka, poplácám ho po rameni, on mi poděkuje za ten věnec a pak mi řekne, abych s ním jel tím zatraceným vlakem, že Mary už čeká a peče bábovku. Chvilí se budu možná rozmyšlet, ale nakonec kývnu, protože mě přemůže zvědavost. Třeba Mary za ty roky vůbec nezestárla a ten výlet bez možnosti návratu bude stát za to!"

Zdálo se mi, že při těch představách docela pookřál, a tak jsem si u něho nechal opravit hodinky.

AMANT

René Suldek byl svým způsobem pojem. Hezký, poměrně mladý muž sebejistého vystupování kráčel od úspěchu k úspěchu. Také s ženami to dovedl a nehodlal se na žádnou z nich trvale vázat. Jeho podezřivá povaha mu to nedovolovala. Předpokládal, že ženy jsou zistitelné, vypočítavé a každého, kdo jim to svou naivitou umožní, okamžitě oškubou. Měl se tudíž na pozoru, i když si potěšení v dívčí náruči neodpíral.

Také nyní prožíval mimořádně příjemný večer. V kavárně se seznámil s neobyčejně přitažlivou a vzrušující intelektuálkou. René ji okamžitě zaujal a ona se neobrněla zbytečnou stydlivostí. I když při hovoru předvedla mnoho ze svých rozsáhlých znalostí a oslňovala bystrými postřehy z umění i filozofie, zajímalo ji i to, jak bude tento večer pokračovat. Měla podobné představy jako René. Potěšilo ji také, že má nedaleko byt a vše proběhne bez komplikací. Dáma se jmenovala Kamila a přiznala se, že je rozvedená, rozhodně to však nebrala jako tragédii. Netrpěla mindráky a na večer se Suldekem se těšila. Odhadla ho na zdatného milence a jeho sebevědomí jí nebylo proti mysli. Odešla s ním z kavárny v dobrém rozmaru.

I u Reného všechno začalo v pohodě. Intelektuální úvahy přešly v milenecké tlachání a nic nestálo v cestě vášnivě prožitému večeru. Také sexuální sblížení se obešlo bez disharmonických tónů a oba milenci byli spokojeni. Dali si to najevo mnohokrát opakovanou rozkoší. Nikdy se neobjevil sebemenší mráček, z něhož by mohlo zapršet. Blížila se půlnoc. Hrátky se blížily ke konci a René začal významně zívát. Zřejmě už myslel na ranní vstávání, které z celé duše nenáviděl. Zejména po vysilujícím večeru.

Také Kamila usoudila, že společné zážitky byly dostačující.

"Víš co?" špitla spokojeně. "Zůstanu u tebe. Místa tu máš víc než dost a já spím tiše jako myška."

Ale René to nekviatoval s porozuměním. "Nepřipadá v úvahu," houkl, "jen se pěkně sbal a jdi domů! Můžeme si zase zavolat a sejít se."

Kamila překvapeně pootevřela ústa. Změněný tón jí nevyhovoval. "Můžeš mi vysvětlit," řekla nespokojeně, "proč se mám v noci trmácet na druhý konec města?"

"Protože mám s dámami své zkušenosti," odvětil příkře, "spím velice hluboce a hned tak něco mě neprobudí. Jedna děvka, která tady zůstala přes noc, mě okradla o marky a tři prstýnky."

Kamila zrudla, potom zbledla a neuvěřitelným způsobem vytřeštila oči.

"Ty mě srovnáváš s nějakou zlodějskou děvkou?" zachrčela. "Mne, absolventku Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Jestliže se mi okamžitě neomluvíš, zažiješ strašné věci!"

René nedocenil vážnost situace. Zabručel něco v tom smyslu, že slušná žena nevleze chlapovi do postele dvě hodiny po seznámení, ale to bylo poslední, co učinil.

Kamila se během několika vteřin proměnila v divokou dáblici. Rozječela se a rozvřeštěla na plné obrátky, přičemž na sobě trhala oděv, potom rozrazila dveře na chodbu a volala o pomoc. Několik lidí vyběhlo ze svých bytů, aby se dozvědělo, že to hnusné prase ji znásilnilo. Kamila se rezolutně dožadovala okamžitého příjezdu policie a viníkova odvedení do vazby.

René rázem ztratil svou suverenitu. Pokoušel se Kamilu uklidnit, ale pouze přiléval oleje do ohně. Ta už byla v takové ráži, že nebylo v lidských silách ji utlumit.

Policie se dostavila velice záhy a představitelům zákona bylo vše jasné. Právě tak jako nájemníkům, kteří málem Reného zlynčovali. Mladá, ztýraná a plačící žena vzbuzovala všeobecný soucit. Násilník byl odvezen na záchytku a Kamila nadiktovala svým ochráncům protokol. René začínal mít neblahé tušení, že to s ním nedopadne dobře.

Tušení bylo pravdivé, ba ještě příliš optimistické. Suverén René Suldek se stal obětí policejní zvůle a hříčkou ve

spárech nezávislého soudu. Byl obviněn z brutálního znásilnění, které bylo v plném rozsahu a nade všechny pochybnosti prokázáno. Oběť se všem jevila jako osoba důvěryhodná, těšící se nejlepší pověsti. Zato o Reném neřekl nikdo nic dobrého. Sousedé si o něm nikdy nemysleli, že má co dělat ve slušné společnosti, dívky z jeho okolí se stydlivě prohlašovaly za jeho dřívější oběti a konkurenti nesmlčeli jeho příslovečnou brutalitu. U soudu vlastně nebylo co řešit. Jednoznačný průběh skončil jednoznačným rozsudkem, proti kterému se René pro jistotu ani neodvolal. Jeho obhájce mu to ani nedoporučoval.

Tisk si na násilníkovi smlsnul a Kamila, tato nevinná politováníhodná oběť triumfovala. Výčitky svědomí rozhodně neměla.

"Zdálo se, že je to slušný, vzdělaný člověk," vzpomínala, "který se obstojně vyzná v moderním malířství. Ale vzápětí se v něm probudilo zvíře, kterému vězení s ostrahou jedině prospěje!" Což není úplně vyloučeno.

TRESTAJÍCÍ ANĎEL

Domov důchodců ve Vysokém Hradci rozhodně nepatří k těm luxusnějším. Stará budova bývalého hejtmanství byla vlhká a nevytopitelná, takže revmatictí stařečkové si přicházeli na své. Mohli si stěžovat, ale nejvýš jeden druhému. V čele domova byla uječená koule Farkašová, která se už těšila, až vypadne příštím rokem do důchodu. Bydlet bude ovšem u dcery v rodinném domku. Tady nezůstane ani o minutu déle, než musí. Ani ostatní ošetřovatelky za mnoho nestály. Byly neochotné, nabručené a s žádným problémem si nevěděly rady. Zavolat opraváře nebo doktora bylo pro ně tak obtížné, že se při projednávání úkolu div nepopřály.

Dědečkové a babičky žili po sedmi nebo osmi v rozlehlých ratejnách, kde většinou nic nefungovalo. Něco tak neútluného a nepřívětivého abys pohledal.

Osmdesátiletý důchodce Kořínek se kysele ušklíbl.

"Nejhorší je," řekl, "že v naší rodině se umíralo strašně pozdě. Táta se dožil pětadevadesáti a maminka ve dvaadevadesáti uklouzla na schodech do sklepa. Kdyby byla opatrnější, mohla mít na dortu sto svíček. A co si počnu já, budu-li po rodičích? V tomhle baráku je každý den života utrpením. Dožít se stovky v těchto zdech, to se snad nedá vydržet."

"Třeba nás někam přestěhují," těšil se stařec Bouzek, "a až baby ošetřovatelky odejdou do penze, budou se o nás starat mladé holky. Kdybych neměl věřit, že se to jednou zlepší, tak bych vyskočil z okna přímo pod autobus."

"Já bych si raději hodil mašli," ozval se revmatik Vavřečka, "ale asi bych to těmahle pazourama nesvedl. Už si ani sám nenavlíknu pyžamo. A to vám říkám, že to s námi lepší nebude!"

"Taky si myslím," usoudil Kořínek, "spíš se to ještě zhorší! Od nikoho nemůžeme nic očekávat. Nás nikdo sponzorovat nebude. A protože s vámi není žádná zábava, jdu se do společenské místnosti podívat na televizi. Strašně mě zajímá, kdo nás zase okradl o stamilióny a nic se mu nemůže stát, protože na to chybí paragraf."

"Nic se nedovíš," oznámil mu Bouzek, "protože televize je zase rozbitá."

"Sakra," ulevil si Kořínek, "ta je rozbitá skoro pořád! Asi se v ní zase vrtal ten cikán Baňa. Přišel z holobyty, kde jich jedenáct hrálo na jednu foukací harmoniku, a tady leze pořád do televizoru jako pes do boudy."

"Baňa to nezavinil," vysvětlil mu Vavřečka, "protože se nacucal rybízového vína a usnul na chodbě. Nemohl jsem se kvůli němu dostat na záchod."

"Tak to jdu udělat pořádněj rambajs," rozhodl se Kořínek, "a donutím některou ošetřovatelku, aby zavolala opraváře."

"To nepůjde jen tak," sýčkoval stařec Ulrych, "protože vždycky volají Pudlíka a tomu naše klientela nevoní. Farkaška se od něj nechce nechat natáhnout a místo dýška mu vyhrožuje starostou. To se potom soukromý podnikatel snadno zašprajcuje."

"Já se jdu bít za naše práva," zlobil se Kořínek, "a třeba za ně položím i život. Stejně už za nic nestojí."

Nasadil ponurý kukuč a šoural se do společenské místnosti. Byl připraven křičet, ale nebylo toho zapotřebí. Televizor už docela obstojně fungoval. Trochu prskal a objevovaly se na něm vodorovné černé čáry, ale co mohou požadovat lidé v domově důchodců. O televizi byl mimořádný zájem. Ve společenské místnosti sedělo kolem dvaceti babiček a dědečků, z jejichž tváří číselo napětí. Jen Poštolková naléhala, aby někdo přepnul z Novy na první program, a Zindulka dokonce huhlal, že nejlepší je Premiéra. Pak se na obrazovce objevily reklamy na dámské vložky, Fialková řekla "fuj" a zmáčkla knoflík, takže přehodila program a bylo po diskusích.

Všichni se teď mohli dívat na dokumentární pořad o humanizaci našeho vězení. To je samozřejmě zajímavé. Vzápětí je však poměry v nápravných zařízeních začaly pěkně vytáčet.

"Podívejte, jak se ti vyvrhelové mají!" křičel rozhořčeně Jelínek, "kradou, znásilňují a když je konečně chytnou, dají je do takového hotelu! Tmu říkají spravedlnost?"

"Neremcej," okřikl ho Doležal, "a pamatuj na lidská práva. Ta má v civilizované Evropě každý, s výjimkou důchodců."

"A to se smí?" zaječela Poštolková, "ať se někdo přijede podívat na ty blafy, které tady dostáváme! A pání vězňové si debužirují! Nelíbí se jim, když dostanou dvakrát za sebou kuře, já to snad někde napíšu!"

"Na to musí být vždycky dva," vysvětlil jí Doležal, "jeden to napíše a druhý to čte. Jenomže stížnosti od důchodců se nečtou. My jsme tady akorát na odepsání."

Důchodce to popudilo natolik, že překřikovali jeden druhého a ve společenské místnosti nebylo slyšet vlastního slova. Vězeňská problematika šla již zcela mimo ně.

Konec všemu udělala až tlustá Farkaška, která televizi vypnula a zaječela, že tady není perský trh ani židovská škola. Je prý smutné, když si staří a moudří lidé neváží dobrého bydla a řvou jako paviáni.

"Já mám jenom jedny nervy," křičela, "a už to dlouho nevydržím! Vyhodím tu zatracenou televizi z okna a bude po ptákách!"

Nikdo se jí neodvážil vzepřít, a tak se stařečkové vytráceli ze společenské místnosti. Někteří ukřivdění, jiní lhotejně a ostatní s dobrým pocitem, že se alespoň něco dělo. Pouze Kořínek byl plný dojmů z toho, co právě zhlédl.

"Tohle mi otevřelo oči," říkal si vzrušeně, "přeci jen mám naději, že dožiji důstojně svůj dlouhý život. Proč bych se nemohl dostat do humanizované věznice? Osmdesát let jsem žil bezúhonným životem pracujícího člověka, a co jsem tím získal? Trpím ve studeném vlhkém baráku s osmi dědky v jedné místnosti. Bez naděje na jakoukoliv změnu! Ale já se přeci mohu vzepřít. Nikdo mi nemůže zabránit ve spáchání ohavného zločinu. Když to svedu, nezávislý soud mě musí spravedlivě potrestat. Dostanu-li dvanáct nebo raději patnáct let natvrdo ve vězení s ostrahou, budu si žít jako v bavlince. Z ubohého, deklasovaného a všemi opovrhovaného duchodce se stane hrdý, zarpulitý vězeň. Jde jen o to, probudit v sobě to horší já!"

Kořínek byl rozhodnut. Teď zbývalo pouze opatřit si vhodnou zbraň, ale to nebyl pro vynalézavého starce neřešitelný problém. Zmocnil se kuchyňského nože, který ukryl pod plandavým, špinavým svetrem, a ozbrojen vstoupil do místnosti s hekajícími dědky. Zejména Vavřečka na tom byl mimořádně špatně. Revma ho zase pořádně bralo.

"Pane Bože," úpěl Vavřečka, "proč už si mě nevezmeš? Cožpak tohle je nějaký život?"

"Nerouhej se, Vavřečko," napomenul ho Kořínek, "a uvědom si, že Pán Bůh tě slyší. Jestli mu dojde trpělivost, pošle na tebe trestajícího anděla a bude šmytec!"

"Ať pošle," brečel stařec, "a vysvobodí mě z těch muk. Mě už život netěší a chci, aby to skončilo."

Kořínek chápavě přikývl a v zastoupení trestajícího anděla vytáhl nůž. Vavřečka na něj vytřeštil oči, vyrazil jakýsi podivný skřek, ale bylo už pozdě cokoliv na věci měnit. Kořínek bodl a dílo se mu zdařilo. Stal se vrahem, čímž zásadně změnil svůj život.

Jeho tužby se však nenaplnily. Výpovědi starců o tom, že se vydával za trestajícího anděla, způsobily, že byl dopraven do ústavu pro duševně choré. Marně se bránil a protestoval. Žádal zhumanizovanou věznici, ale místo toho se stal chovancem bláznince.

Nebylo to tu tak špatně. Proti domovu duchodců ve Vysokém Hradci žil jako v lázních. Ale spokojen nebyl.

"Nikdo z naší rodiny nebyl cvok," zlobil se, "a já jím taky nejsem. Po zralé úvaze jsem to dotáhl na úkladného vraha a mám právo na tvrdý trest. Nebude-li mně vyhověno, napíšu do Kanceláře prezidenta republiky!"

Napsal. A to hned několikrát. Spravedlnost je však slepá a o vraždícího kmeta nemá zájem. Vrah Kořínek se cítí potupen, ale neví si rady.

"Asi jsem měl spáchat vraždu z vilnosti," napadlo ho. "Kdybych ubodal uječenou kouli Farkašovou a nežvanil o trestajícím andělovi, mohlo mi to vyjít. Ačkoli duchodce se u nás spravedlnosti nedovolá!"

MONSTRUM

Aranka Deráková, úspěšná fotografka, měla trvalý problém. Nikoli profesní, ale zcela soukromý. Nevěděla si s ním rady. Problém se jmenoval Tony a byl to chlap jako hora. Kdysi také pracoval, ale to už je hodně dávno. Nejméně tři roky ho Aranka živila a samozřejmě také napájela. Teď byla úplně bezmocná.

Potíž byla zejména v tom, že žili v Tonyho bytě. Aranka ho sice perfektně zařídila a z provlhlých kumbálů vytvořila hotový zázrak století, ale představa, že by odtud Tony zmizel, se každému musela jevit jako zcela absurdní. Líný a mohutný chlap by o něčem takovém nejednal za žádné peníze. Navíc Aranku svým způsobem miloval.

To, jak si ji pověsil na krk, ani nevnímal. Když ji sem přivedl, byl ještě tu a tam výdělečně činný. Zápasil ve volném stylu a občas byl zaměstnán jako vyhazovač v ne právě exkluzivním podniku. Nepatřil k erotomanům, ale o ženské nikdy neměl nouzi. Slečny o něj projevovaly trvalý zájem, protože jeho svalstvo patřilo do první kategorie. Také Aranka se do Tonyho zamilovala, když ho fotografovala na stupních vítězů. Brzy ho také uhnala a nějakou dobu zářila štěstím.

Netrvalo to dlouho. Tony se projevil jako typický gigolo. Krom špetky fyzické rozkoše ve formě umírněných sexuálních hrátek nenabídl své partnerce nic, co by stálo za řeč. Aranka to zprvu přehlížela. Zařizovala byt, starala se úplně o vše a nezanedbávala ani manželovo kapesné. Jeho široký hodný úsměv jí byl odměnou. Házela do Tonyho honoráře jako do bezedné studny a on jen lenivě, tloustl a zival. Na nevěru ani nepomyslel. Věčně mírně podnapilý se placatil po bytě a stával se pro Aranku stále větší přítěží. Samozřejmě to vůbec nepozoroval. Byl přesvědčen, že fotografka je do něj stále beznadějně zamilovaná a nepřejde ji to do skonání světa.

Aranka v duchu zuřila. Na otevřený konflikt si netroufla, protože si dovedla představit, jak se dobrácký hromotluk může proměnit v rozzuřeného golema. Z bytu ho nevystřnadí a o agresivních vzteklounech už ledacos slyšela. Proto tiše trpěla a přemýšlela, jak by situaci změnila. Tím spíše, že se jí začal dvořit jistý mladý reportér.

A pak to vymyslela. V hlavě se jí zčistajasna zrodil plán, který neměl daleko ke genialitě. Tony vypadne z jejího života a ona začne úplně znova. Je ještě mladá a má na to právo. Nemůže přece žít na věky s monstrem, jako je Tony! Plán je sice drsný, ale účel světí prostředky!

"Tony," oslovila Aranka robustního přítele, "nakladatel Válek mi nabídl výborný kšeft. Chce u mne objednat sadu pohlednic s hororovými náměty. Měly by se na nich objevit všechny známé nestvůry z filmů i pohádek."

"Prima," zachrčel Tony, "ty to určitě uděláš prvotřídně!"

"To doufám," přikývla fotografka, "ale napadlo mě, že by ses na tom projektu mohl podílet i ty. Dost možná, že by tě to bavilo. Producoval ses v ringu a hrával jsi v ochotnickém divadle."

"Taky jsem dělal maškara o masopustě," vzpomínal pyšně hromotluk, "a v Krkonoších jsem málem získal první místo za nejlepší masku Krakonoše."

"No vidíš!" řekla spokojeně Aranka, "máš tu nejlepší průpravu. Proč bych měla platit model, když to hravě zvládneš ty! Možná lépe než kdo jiný!"

"Beru!" děl téměř nadšeně Tony. "Já ze sebe udělám takového kašpara, že se ten tvůj nakladatel bude divit!"

"Kašpara ne!" varovala ho přítelkyně, "to nebude kolecké pro zasmání, ale pro vyděšení. Musíš mít tak hrůzostrašné přestrojení, aby lidem lezly oči z důlků. Myslím, že bys mohl zvládnout Dracula i pekelného démona, požírajícího nevinné oběti!"

"To je hotovka!" liboval si Tony. "Já se obleču a zmaluju tak, že se mě budeš bát i ty! Pro tohle já mám talent a konečně ho uplatním!"

Aranka se pochybovačně usmála, ale Tony už byl v ráži. Do práce se obvykle nehrnul, ale tahle se mu zdála nejen přijatelná, nýbrž i atraktivní. Je to vlastně umělecká činnost. Když uspěje na fotografiích, nemusí být všemu konec. Nakladatel si může jeho výrazu všimnout a zaměstnat ho i při jiných příležitostech. Mnozí umělci začínali právě tak skromně a nenápadně, aby se pak vypracovali k mimořádným výkonům. Tony snil o velkých uměleckých úspěších celé odpoledne. Vypil několik piv a dumal, jaký mundúr na sebe navléknout. A když dostal Arančino svolení, začal na sobě tvrdě pracovat. Dá se říci, že se do svěřeného úkolu zahryzl jako klíště a věnoval mu celou vahou své nekomplikované osobnosti. Byl upoután a nadšen nečekanou šancí, k níž se upnul jako ke smyslu života.

Prohrabal se vším možným a vytahal ze skříní i různých zákoutí ty nejroztodivnější věci. Objevil staré pestrobarevné župany, v nichž kdysi pln sebevědomí vstupoval do ringu, klobouky, šály, vesty a dokonce hrůzně vypadající paruky. Bylo vskutku do čeho se šňořit a čím se olepit. Tony se báječně bavil a s rozkoší ze sebe dělal odporné strašidlo. Když objevil i různá líčidla a šminky, byl doslova v sedmém nebi. Už dlouho se tak pěkně neodvážal.

Ve skvělé euforii ze sebe vytvořil strašáka, za kterého by se nemusel stydět ani americký velkovýrobce hororů. Tony poskakoval před zrcadlem, šklebil se na sebe a vyražel z hrdla rádobu zvířecí zvuky.

"Pojď se pocívat, Aranko!" lákal přítelkyni na velkolepé divadlo, "nejsem světová jednička?"

Patrně byl. Jenomže Aranka neměla v úmyslu se nad ním rozplývat. Ani ho nepochválila, naprosto nečekaně vytáhla z kabelky revolver a vpálila do monstra tři kulky. Tony se ani nestačil podívat, jen vykulil oči a naposledy v tomto životě zachroptěl. Pak se svalil na podlahu a nejevil známky života.

Aranka se posadila k telefonu a rozvážně vytočila číslo. Pak se musela soustředit na solidní herecký výkon. Doufala, že obstojí.

Když se ze sluchátka ozvalo "Policie České republiky", bolestně vzdechla a plačtivým hlasem zaskomírala: "Stala se strašná věc. Právě jsem nešťastnou náhodou zastřelila svého druha."

Policie nemeškala a dorazila na místo neštěstí v rekordní době. Aranka se chvěla hrůzou a neměla daleko k mdlobám. "Nemohu tomu uvěřit," sténala bolestně, "ale neuvědomovala jsem si v té chvíli, co dělám. Vrátila jsem se domů a volala na Tonyho. Neozýval se a byt by zjevně prázdný, ale pak se zčistajasna přede mnou objevilo hrůzostrašné monstrum a zjevně mě chtělo napadnout. Aniž bych příliš uvažovala, sáhla jsem do kabelky pro revolver. Snažila jsem se zachránit si život!"

"Přišla jste zvenku," dumal policista, "a měla jste v kabelce zbraň. To je obvyklé?"

"Nosím ji," odvětila Aranka, "od té doby, co byla jedna má kolegyně přepadena. Jako fotografa pracuji v terénu, kde je občas nebezpečno."

"Takže jste vždy připravena použít střelnou zbraň?"

"To bych neřekla," mumlala dál Aranka, "myslím, že jsem celkem rozvážná. Rozhodně se dovedu v situaci orientovat. Nejsem zbrklá a ukvapená, ale tohle byla neobvyklá situace, kterou jsem nedovedla zvládnout." Policista pohlédl na nebožtíka a chápavě přikývl.

"Kdyby se na mne tohle vrhlo," konstatoval, "asi bych se neovládl rovněž. Je to příšerný pohled! Proč se, proboha, takhle vymustroval? Dovedla byste to nějak vysvětlit?"

Aranka tiše zavzlykala. "I když neznám přesnou odpověď," špitla, "domnívám se, že všechno zavinil jeho smysl pro humor. Velice rád žertoval a dělal si z lidí legraci. Pravidelně mě vyváděl aprílem a anekdoty si zapisoval do notýsku. Je možné, že i tohle zamýšlel jako podařený vtíp. Chtěl mě, chudák, rozesmát, a nepočítal s tím, že má reakce bude úplně opačná."

Policista se zamyslel. "Toto vysvětlení se mi jeví jako velice pravděpodobné a vyhovující," přikývl, "a zdá se mi, že i soud, bude-li vůbec, přijme toto stanovisko. Podle mne nejde ani o nedbalostní trestný čin, ale vyložené o nešťastnou náhodu."

Měl pravdu, i když bez komplikací se to neobešlo. Aranku řádně proklepali psychiatři a ani vyšetřovatelé to na první pokus

nevzdali. Ale důkazní materiál nevyvolal vážnější pochyby.

Stačilo si prohlédnout fotografie, na nichž se šklebil zavražděný Tony. Kdo na ně pohlédl, okamžitě souhlasil s Arančinou reakcí.

"Tohle by vyděsilo i otrlého, nebojácného chlapa," usoudil soudní znalec Baloun, "a mladá žena musela nutně propadnout panice. Její čin je logický a zcela přiměřený. Neznám nikoho, kdo by si zachoval chladnou hlavu a nepropadl by panice." Souhlasili s ním všichni. Tonyho příšerné fotografie vstoupily do dějin naší kriminalistiky. Byly zařazeny do učebnic a seznamují se s nimi i studenti medicíny. Chudák nebožtík je slavný

i po smrti.

Aranka všechno přežila ve zdraví a zdá se, že si polepšila. Nastěhoval se k ní mladý reportér, člověk činorodý a také úspěšný. Aranka ho fotografuje v choulostivých situacích a na horory prozatím nepomýšlí.

PARTE

Robert byl už několik dní mrzutý a zasmušilý. Nebylo možné si toho nevšimnout, a tak i laxní, tékavý Karel, spolumajitel firmy, zbystřil pozornost. Odhodil veškerou taktiku a přímo se Roberta zeptal. Ten se nějakou dobu ošíval, ale posléze to přece jen vyklopil.

"Nejspíš se budeš, chechtat," minil, "a řekneš si, že jsem úplný blázen. Dost možná, že je to pravda. Ale představ si, že se mi zdá stále tentýž sen. Každou noc se opakuje. Kdyby se mi zdálo o hezkých holkách, tak bych to snad i snesl.

Možná že by se mi to i líbilo. Jenže já vidím noc co noc své vlastní parte. Rozumíš?"

"Rozumím," přikývl Karel, "a je to vždycky totéž parte? Datum pohřbu se nemění? Můžeš se na něj spolehnout?"

"Nejde o tvůj funus," zahučel Robert, "a tak si nedělej šoufky. Já tomu ostatně taky nepřikládám nějakou mimořádnou důležitost. Jenomže tvůj dotaz je na místě. Ano, to parte je stále totéž. Stojí na něm, že Robert Kolbaba zemřel 4. listopadu a rozloučíme se s ním 11. listopadu v obřadní síni ve Strašnicích. Tahle informace se nikdy nemění."

"Dneska máme druhého srpna," podíval se do kalendáře Kare, "což znamená, že máš ještě spoustu času."

"To se mi nezdá nijak dlouho!" oponoval postižený, "kdybych začal flámovat, nestačím si ani propít játra. Víš, já v takové předpovědi nevěřím, ale co kdyby. Dá se nad takovou předpovědí vůbec mávnout rukou? To parte se mi ve snu zjevilo nejméně desetkrát. A nevěřím, že to bylo dnes v noci naposled."

"To z toho budeš stále vyplašenější," konstatoval Karel, "a za chvíli s tebou nebude k vydržení. Nakonec se z té blbosti zhroutíš."

"A co mi radiš?" zeptal se Robert, "víš snad, jak se dá takový sen zaplašit?"

"To nevím," připustil Karel, "ale vím, jak se informace, která tě znepokojuje, dá znehodnotit. Třeba tím, že v říjnu odjedeš za obchodem do Ameriky a vrátíš se až po svém pohřbu."

"Ale to se může stát i v Americe!" namítl Robert, "jestli mám umřít, tak umřu."

"Jestliže umřeš a budeš pochován někde na konci světa," usoudil Karel, "tak se to zlověstné parte pořádně spletlo! To, co v něm stojí, je nesmyslný blábol! Je to nedůvěryhodná listina, kterou nelze brát vážně. Ujed' před tou informací a zachráníš si život!"

Robert se zamyslel. Přítelovy vývody se mu zdály nejen logické, ale i akceptovatelné. Proč by si neudělal pracovní výlet do Ameriky?

"Máš pravdu," řekl téměř spokojeně, "vždyť v té Americe nebudu zahálet! Mohu sjednat spoustu zajímavých obchodů. A přitom se zbavím těch idiotských myšlenek!"

Opravdu se mu udělalo lépe. Parte pro něj pozbylo důležitosti. Byla to odbytá veličina. Teď jde o to, pořádně si naplánovat cestu do zámoří.

Robert odešel takřka v dobré náladě. Už dlouho se necítil v takové pohodě. Bylo mu jako člověku, který právě zaplašil vlastní smrt a mohl bezstarostně vstoupit do nového života.

Také Karel se spokojeně usmíval. Robertův příběh ho rozveselil, a navíc byl tak dobrý, že se hodí, aby jej dával ve společnosti k lepšímu. Nepohrdnou jím ani rozjeté dámy v útulné vinárně.

Jenomže tím to zdaleka nekončilo. Minuly sotva tři dny a stalo se neštěstí. Robert, který měl spoustu starostí s plánováním zámořské cesty, nedával pozor při řízení vozu a havaroval. Střetl se s dodávkou a byl těžce zraněn. Do nemocnice ho přivezli takřka v beznadějném stavu. Lékaři dělali, co mohli, ale tvářili se starostlivě. Nevěřili v pacientovo uzdravení.

"Je nám líto," krčili rameny, "ale stav je krajně kritický. Není pravděpodobné, že by zraněný ještě někdy nabyl vědomí."

Robert zřejmě prožíval poslední dny svého života. To, že dosud odolával, považovali lékaři za malý zázrak.

Situace se neměnila a byla stejná i 12. srpna, kdy se Karel chystal odletět na deset dnů do Španělska. Měl zaplacený hotel a těšil se na příjemně strávenou dovolenou. Byl klidný, na rozdíl od starostlivé sekretářky Marty. Ta znovu volala do nemocnice, a odpověď byla, jako už tolikrát, krajně pesimistická. Bylo třeba připravit se na nejhorší. Marta žasla, jak nevzrušeně připravuje Karel svou dovolenou. Chvilí chodila kolem problému jako kolem horké kaše, ale pak se rozhodla ho rozetnout. Cítila, že je to úkol, který z ní nikdo nesejme.

"S Robertem je to krajně vážné," řekla, "a jeho život visí doslova na vlásku. Doktoři očekávají konec každým okamžikem. Zvážil jste to?"

Karel klidně přikývl.

"A přesto chcete odjet do Španělska?" naléhala, "jak si představujete, že to tady bez vás zvládneme?"

Šéf ani nehnul brvou.

"Doktoři jsou panikáři," pravil, "a mýlí se, stejně jako už tolikrát předtím. Proč by měl Robert umírat v srpnu? Zemře až 4. listopadu a 11. listopadu bude mít pohřeb. Osobně se s ním jménem firmy rozloučím v obřadní síni ve Strašnicích."

A tak se také stalo.

STRADIVÁRKY

Jako malý chlapec jsem chodil "do houslí". Byla to tehdy móda, jejíž obětí se stala podstatná část mé generace. Také já jsem nevýslovně trpěl, ale mé povinné šmídlání mělo i dost pochopitelný důvod. Můj strýc byl totiž houslový virtuos Boleslav Rataj. Měli jsme v rodině mimořádný a všeobecně uznávaný talent, takže rodiče usoudili, že bych mohl jednou kráčet ve strýcových šlépějích. Nic tomu ovšem nenasvědčovalo a já jsem nelibě vrzal, stejně jako drtivá většina začínajících houslistů z naší školy. Strýček ze mne rozhodně nemohl mít radost, ale naštěstí mé pokusy o uměleckou činnost neměl čas vnímat. Byl stále někde na koncertě a sklízel ovoce své slávy.

V době, kdy jsem se dopachtil k pátému sešitu Malátovy školy, slavný houslista tragicky zemřel. Bylo to koncem války a on uhořel ve vlastní vile, zasažené zápalnou pumou. Tehdy došlo k velkému vzrušení v uměleckých kruzích, a to nejen kvůli smrti Boleslava Rataje. V ten den totiž došlo také k nenahraditelné ztrátě vzácného nástroje. Strýček měl od státu propůjčeny stradivárky, které mu dopomáhaly k útoku na jedno z předních míst ve světovém umění. Velice si té důvěry vážil a střežil jedinečné housle jako oko v hlavě. Ale po jeho smrti po nich specialisté marně pátrali. Nakonec s politováním konstatovali, že nástroj, oceněný na několik miliónů, zřejmě lehl popelem, podobně jako několikrát další housle, o které strýček pečoval nebo je testoval. Leckterý mistr houslař tehdy uronil slzu bolesti, ale nedalo se nic dělat.

Přišli jsme tedy o slavného příbuzného a já o motivaci naučit se hrát na housle. Zanechal jsem zbytečných pokusů zvládnout strunný nástroj a byl jsem mnohem spokojenější. Dá se říci, že jsem žil spokojeně bez houslí celá desetiletí. Až jednoho ponurého dne ke mně přikobrtal astmatický Karban. Chudák, který téměř při každém vydechnutí vypískne.

Tentokrát vypadal mimořádně špatně, ale zato šel rovnou k věci.

"Jsem na dně," oznámil mi a tragicky zasípal, "protože se mi zdají živé sny. Zjevuje se mi tvůj strýček - virtuos, bohužel k tomu má dost dobrý důvod."

Odmlčel se a patrně čekal na otázku. Když se jí nedočkal, pokračoval: "Teď, když už jsem na pokraji věčnosti," chrčel, "tě mohu seznámit s pravdou. Vlastně musím. Před padesáti roky jsem se dopustil těžkého zločinu. Obohatil jsem se na úkor tvé rodiny."

Myslel jsem, že se pomátli.

"Jde o ty vzácné stradivárky," informoval mě, "které jsem ukradl z hořícího domu, do něhož jsem nevníkl ve zlém úmyslu. Chtěl jsem z plamenů vynést tvého strýce, ale okolnosti to nedovolovaly. Tak jsem se zmocnil alespoň houslí a odnesl si je domů."

Zdálo se mi to všechno neskonale neskutečné. Nevěděl jsem, co k tomu mám říci, a tak jsem raději mlčel. Ne tak on.

"Od té doby jsem měl doma poklad závratné ceny," vyřázel ze sebe namáhavě, "ale nevěděl jsem, co si s ním mám počít. Pečlivě jsem ho schoval a občas se na něj chodil dívat. Dotkl jsem se ho prsty, a to bylo všechno, čeho jsem byl schopen. S nikým jsem o tom nemluvil a o nic se nepokoušel. Bylo mi jasné, jak bych dopadl, kdybych se pokusil housle prodat. Dostal bych se do kriminálu. A vrátit je? Vzdát se miliónového majetku, kvůli kterému jsem málem uhořel v cizím domě?" Učinil dramatickou pauzu a poté sípal dál: "Nakonec jsem se s tímto stavem celkem smířil. Nebylo to ideální, ale dalo se to vydržet. Až do chvíle, kdy se mi tvůj strýček začal v noci zjevovat. Byl celý popálený, ale o své rány se nestaral. Hrozil na mne pěsti a domáhal se svého majetku. Nebo spíš mě chtěl donutit, abych vzácný nástroj vrátil do umělecké sféry. Měl jsem přibližně sto šedesát živých snů, jeden hrůznější než druhý. Byl jsem dokonale na huntě a spolykal jsem za ta léta tisíce silných prásků. Jedině má hamižnost mě držela na vodou. Vědomí, že mám doma obrovský majetek, vítězilo nad vším ostatním. Ale teď je všemu konec."

Karban vyčerpaně klesl na židli a vypadal, jako by v příštích minutách mínil zemřít. Bylo to velice efektní.

"Jsem prolezlý chorobami," sdělil mi, "a mám smrt na jazyku. Je to otázka několika dní. Kdybych se bránil sebevíc, neubráním se. Mé viny a hříchy jsou sečteny, ale přesto nemám zapotřebí, aby se o mně mluvilo spoustu let po mé smrti jako

o hanebném zloději. V podstatě vlastně ani zločinec nejsem.

Jako mladý nerozumný člověk jsem využil nečekané příležitosti, následkem čehož jsem celý život přechovával doma vzácné housle. Nic kromě strachu jsem z toho neměl. Ani jsem si na ně nevrži a za ta desetiletí jsem je nikomu neukázal. Ale teď jsem pevně rozhodnut svou vinu napravit."

"Dojdi na úřad," poradil jsem mu, "a domluv se s kompetentními činiteli!"

"Nikdy!" vyrazil ze sebe. "To bych ten skvost raději hodil do studny! Před světem musím zůstat čistý a s houslemi mě nesmí nikdo spojovat. Nechci, aby se na hřbitově lidé zastavovali u mého pomníčku a říkali si: to je ten hanebný zloděj houslí."

"Tak je pošli poštou na Ministerstvo kultury," dumal jsem, "pokud by stradivárky na poště nerozmlátili, mohlo by všechno dobře dopadnout."

"To se mi ani trochu nelíbí," zavrtěl hlavou. "Jednak si opravdu myslím, že by místo houslí dorazila na ministerstvo hromada třísek, vhodných leda k rozdělení ohně, a za druhé by z toho vznikla kauza. Pátrala by policie, sdělovací prostředky

i kulturní činitelé. Nakonec by se zákonitě došlo ke mně.

I kdybych byl odhalen jako nebožtík, měl bych z ostudy kabát.

Nezapomínej, že jsem celkem bezúhonný člověk a tento můj zločin by určitě vstoupil do dějin. Psalo by se o mně vedle padělatelů obrazů a jiných ničitelů kultury. Ani nápad! Abych se

takovému osudu vyhnul, přivezl jsem ty stradivárky tobě."

Nervózně jsem poposkočil a zakabonil se.

"Proč mně?" vyhrkl jsem. "Co bych s nimi dělal?" "To nevím," připustil, "ale jsi jediný virtuosův příbuzný, kterého znám. Rozhodni sám, jak s nástrojem naložíš. Mně se nic rozumného nepodařilo vymyslet, ale třeba máš větší fantazii. Prodej je, nebo je dej někomu k Mikuláši, také je můžeš zazdíť do kozího chlívku. Nehodlám tě ovlivňovat, ale dříve, než vydechnu naposledy, musím se těch houslí zbavit. Za každou cenu!"

Ještě chvíli jsme se dohadovali a hledali případné další varianty, ale neuspěli jsme. Nakonec jsem musel stradivárky přijmout. Byl také nejvyšší čas, protože za dva dny Karban zemřel. Ani jsem mu nešel na pohřeb, protože ho převezli do rodinné hrobky do Olomouce.

Zůstal jsem tedy doma a usilovně jsem přemítal, jak naložit se stradivárkami. Samozřejmě by jsem je měl vrátit, aby mohly být využity ke kulturním účelům. Každý koncertní mistr by po nich nadšeně skočil, jenže vracet vzácný nástroj po padesáti letech není jednoduchá záležitost. Musel bych odpovídat na spoustu všetečných otázek. Zesnulého Karbana do toho zatahovat nemohu, a jak mám vysvětlovat, proč jsem přechovával drahocennost půl století. A kdoví jestli za tu dobu neutrpěly housle nějaké úhony?

Bylo to těžké, velice těžké rozhodování. Situace se mi jevila jako těžko udržitelná, ačkoliv majetek je majetek.

Dentista Udržálek má doma obraz od Alfonse Muchy a může se z toho zjevit. Stále na něj kouká a počítá, jak by si polepšil, kdyby mistrovské dílo střelil nějakému vznešenému cizinci. Jak by si koupil luxusní vůz a jel s celou rodinou do krásného hotelu ve Španělsku nebo Itálii.

Já jsem se dostal do podobné situace. Kdybych našel bohatého a diskrétního kupce na své stradivárky, mohl bych si

podzim života náležitě vylepšit. Není pochyb, že bych až do smrti žil v blahobytu. Jenomže s obchodováním jsem byl odjakživa na štíru, ani nevím, jak se se zájemcem o stradivárky seznámit. Určitě by došlo k nějakému průšvihů, nebetyčné ostudě, a kdoví jestli bych nakonec neskončil ve vězení. Na prodej starožitnosti, která mi vlastně nepatří, nemám dost fantazie ani odvahy.

Takže jsem neudělal nic. Vlastně něco přece. Když jsem si drahocenné housle prohlížel, vzpomněl jsem si na svá učednická léta, kdy jsem z donucení smýkal smyčcem o struny. Moc jsem se toho tenkrát nenaučil, ale možná to bylo tím, že jsem vrzal jen na obyčejné laciné housle. Co když stradivárky hrají samy? Byly vyrobeny pouze pro virtuosy a normální člověk se jich neměl ani dotknout. Já ale tu příležitost mám!

Chvilí jsem překonával ostych a zábrany. Odhodlával jsem se k něčemu, co se podobalo svatokrádeži. Potom ale mé horší já přesvědčivě zvítězilo.

Zmocnil jsem se stradivárek a začal jsem na ně hrát písně, které jsem si pamatoval z dávných dob. Zahájil jsem koncert Ovčáky čtveráky, přešel jsem na song Když jsem husy pásala a pak jsem si troufl na Nešťastný šafářův dvoreček.

Nechci se chlubit, ale koncert po padesáti letech hudební abstinence nedopadl tak špatně. Při písni U panského dvora to sice trochu zavržalo a při Tancuj, tancuj, vykrúcaj jsem se dvakrát přehmátl, ale celkový dojem byl takřka vynikající. Byl jsem sám sebou natolik okouzlen, že jsem se rozhodl ve hře pokračovat. Využiji stradivárek ke každodennímu hraní a budu trávit odpoledne ušlechtilým způsobem. Je to zdravější než vysedávat celé hodiny v hospodě.

Svůj ušlechtilý záměr jsem také splnil. Nemine jediný den bez hudební produkce. Hrají na stradivárky s nadšením a troufám si i na písně, které jsem pochytil ze sdělovacích prostředků. Ručičky, nebojte se, vy makat nebudete, hrají s obzvláštním citem a Nejhezčí holky jsou od Černého vola zvládám takřka s profesionální bravurou. Den ode dne se lepším a stradivárky neleží ladem. Jsou dokonale vytiženy a někdy zurčí jako horská bystřina. Byl bych úplně spokojen, kdyby se mi v noci nezačal zjevovat strýček Boleslav Rataj. Hrozí na mne pěstí a příšerně se šklebí. Někdy se mi zdá, že se mě odhodlává fyzicky napadnout. Naznačuje mi, že bych měl s hudebními produkcemi přestat a stradivárky odevzdat do povolaných rukou. Ale to už není možné, když pomínu všechna nebezpečí, která by mi hrozila, přes jednu překážku bych se patrně nedostal. Zamiloval jsem si své koncerty a zvykl si na libé zvuky stradivárek. Jejich sametový hlas mě opájí a já se ho za žádnou cenu nevzdám. To by měl strýček, jakožto hudebník, pochopit!

Nemůže na mě žádat, abych skladbu Už chcíply dobrý víly hrál na nějaké obyčejné housle!

SPLNĚNÝ SEN

Mít vilku přímo u lesa byl odjakživa Matoušův sen. Kdysi těžko splnitelný, ale nyní o něm mohl velice reálně uvažovat. Navštívil proto realitní kancelář, aby tam našel přesně to, po čem dlouhé roky toužil.

Vilka Jarmilka stála v překrásném místě za městečkem a její zahrada přecházela v majestátní borový les. Bylo jen trochu podivné, že se jí původní majitel Řehák chtěl za každou cenu zbavit. A co možná nejrychleji! Jeho jedinou podmínkou bylo dostat celý obnos hotově na dřevo.

Matouš si vilku pečlivě prohlédl. Prošel ji od sklepa až na půdu a neshledal sebemenší závadu. Načež usoudil, že tři sta tisíc je pakatel a že kdykoliv prodá tak atraktivní objekt za obnos mnohem vyšší. Takže si s panem Řehákem pláclí. Matouš by radostí bez sebe. Ideálnější rekreační objekt si ani nedovedl představit. Jako mírný neurotik zdevastovaný velkoměstským prostředím se přímo dětinsky těšil, až si v klidném a zdravotně nezávadném prostředí jaksepatrii odpočine. Rozhodl se strávit ve vilce celou dovolenou.

"Kam bych jezdil," říkal si, "když jsem získal takový jedinečný skvost? Co jsou přeplněné pláže nebo lidmi obležené památky proti klidu šumícího borového lesa? Už mám přece léta na to, abych patřičně vychutnal rozkoš samoty a opájel se velebným tichem!"

S těmito záměry vyrazil do své vilky a ještě dodatečně souhlasně přikyvoval k uskutečnění svého záměru. Večer se dlouho procházel po okraji lesa, labužnický vdechoval čistý vzduch a potom zasněně seděl na zahradě v altánku. Šel si lehnout teprve před půlnocí. Byl přesvědčen, že okamžitě a hluboce usne.

Dříve však, než se mu to podařilo, zaslechl stále silící zvuky. Znělo to jako zoufalé psí kňučení, které přecházelo v úpěnlivé vytí.

Matouš se překvapeně posadil na posteli a nastražil uši. Kňučení a vytí se stupňovalo. Navíc zaslechl mezi psími hlasy nářek koček. Mňoukání se mísilo s psím vytím a útočilo na Matoušovy přecitlivělé ušní bubínky.

Majitel vilky poprvé ucítil, že není něco v pořádku. Vstal z postele a šouřal se k oknu, aby zjistil zdroj těch nepříjemných zvuků. Ale zahrada byla prázdná. Svítal na ni měsíc a tráva měla téměř bílou barvu. Po psech a kočkách nebylo ani památky. Všude panoval klid, na větvi ořechu seděla majestátně sova a na louce za plotem zahrady se pásly srnky.

Matouš nedůvěřivě zakroutil hlavou, ale nijak si tím nepomohl. Kvílení znělo stále silněji a zdálo se, že vychází odněkud z domu, nejpravděpodobněji ze sklepa. Ale že by se tam vzala nějaká zvířata?

Matouš rozsvítil všechna světla v domě a ozbrojen turistickou holí se vydal do přízemí, odkud sem zřejmě zvuky doléhaly. Nebylo mu přitom nejlépe. Vilka se mu už nezdála tak milá, útulná a přívětivá. Nyní si připadal jako ve starém strašidelném domě plném nebezpečí.

Odemkl dveře do sklepa a nahlédl dovnitř. Samozřejmě tu nikdo nebyl. Čistý a vybičený sklep zel prázdnotou a neschovala by se tu ani myška. Kvílení však ustalo a Matoušovi nezbylo nic jiného než se vrátit zpátky do postele.

Lehl si, přetáhl příkrývkou přes oči, ale už to tady bylo znovu. Vytí psů a vriskání koček i prapodivné chroptění.

"To je k zešílení," zalkal Matouš. "Jak si mám tohle vysvětlit?" Znovu se vydal na obchůzku domem, ale na nic mimořádného nenarazil. Ve vilce byl jenom on a pár mŕ, které dovnitř vlétly otevřeným oknem.

Matouš se otáčel kolem své osy a bezradně se rozhlížel. Začínal mít pocit, že jsou kolem strašidla, která se pokoušejí znepříjemnit mu pobyt na krásném a atraktivním místě. Nebo že by za tím vším byl pan Řehák? Ale proč by tohle dělal? Matouš se do třetice vrátil na lůžko a opět v něm vydržel nanejvýš několik minut. Děsivé zvuky se změnily v

nesnesitelný, šílený randál, při kterém stydla krev v žilách. Matouš pochopil, že se spánkem je konec. Přehodil přes sebe župan, vzal si pokrývku a odešel do zahradního altánu. Sedl si tu do lehátka a pozorně poslouchal. Zvuky doléhaly i sem, ale přece jen už nezněly tak hrůzostrašně. Matouš civěl do korun stromů, v nichž se pomalu probouzeli ptáci, a pokoušel se nějak si srovnat myšlenky. Nešlo to! Nemohl si to záhadně vytí a vřís-kot nijak vysvětlit. Pak se rozednilo a zvuky definitivně ustaly. Matouš se cítil velice špatně, ale nechtělo se mu vrátit do domu. Těžce dýchal a zvolna se procházel po zahradě.

"Ranní ptáče dál doskáče," zaslechl za zády a když se otočil, spatřil babku s košíkem. Zřejmě právě vyrazila na houby. "Tady nikdo nemůže dospát," pokračovala, "a kdo ten dům koupí, brzy ho zase prodá. Jako by v něm strašilo!"

"Prosím vás," řekl nejistě Matouš. "Co by tady mohlo strašit? Tohle je téměř nová vilka, a ne nějaký starý zámek."

"Nová vila to je," připustila, "ale předtím to bylo strašné místo, kterému se každý v okolí vyhýbal. Na psím hřbitově se tu říkalo. Ona tady totiž stávala kdysi rasovna a v té žil moc divnej člověk. Týral zvířata. Chytil zatoulané psy a kočky, ale neutrácel je, jak to rasové obvykle dělají. Strašně je mučil a čím více zvířata trpěla, tím větší měl radost. Nakonec umřel v blázinci, kde alespoň roztrhával podušky a ložní prádlo."

Babka by ochotně vykládala dál, ale Matouš se už rozhodným krokem vracel do vilky. Věděl, že je tu naposledy. Vilka Jarmilka bude opět na prodej.

KONEC ČISTOTNÉHO PÁNA

Inženýr Karel Bejbl byl člověk upravený a čistotný. Ale i to je slabé slovo. Jeho načinčanost a vymydlenost byly až provokující. Měl patologickou zálibu v čistotě a normální drsňáci se při pohledu na tu chodící reklamu na mycí prostředky občas otřásli odporem. Ale Karel Bejbl na to nedbal. Koupal se při každé příležitosti, nejméně však dvakrát denně. Myl si hlavu, dřel vousy, stříhal si nehty a pečoval o svůj zevnějšek tak, že se výrazně lišil od většiny svých vrstevníků.

Nedá se říci, že tím něco získal. Dokonce i ženy se při styku s ním poněkud shovívavě usmívaly. Bejbl jim příliš voněl a jeho vymydlenost na mnohé působila příliš zženštilé. Někteřími byl pokládán za výstředníka, jinými dokonce za homosexuála. Ale jeho životní styl zůstával neměnný. To, co jiní muži prohýřili v cigaretách nebo alkoholu, utrácel za mýdla, rozličné krémy a luxusní voňavky. Nakonec si Bejblovo okolí na jeho extravagance zvyklo a začalo je tolerovat. Koneckonců nikomu neškodil a ke každému se choval slušně, ne-li přímo vybraně. Není divu, že nepřitahoval zášť ani nenávist. Ze všeho nejvíce byl považován za trochu komickou a všeobecně přijatelnou figurku, která své okolí obohacuje a zahání nudu všedních dnů.

Ale potom došlo k nečekané změně. Inženýr Karel Bejbl se zamiloval a jeho láska byla opětována. Nešlo však o schůdnou a jednoduchou záležitost. Vymydlený inženýr přebíral snoubenku Rudolfu Peckovi, muži velice atraktivnímu a sebevědomému. Dívka se jmenovala Gizela a její nečekané rozhodnutí bylo přijímáno se všeobecným údivem. Rudolf Pecka přijal svůj neúspěch sportovně, ale tajně skřípal zuby. Jeho ješitnost dostávala zabrat. Když viděl, jak se Gizela vedle namydleného manekýna spokojeně usmívá nebo dokonce natřásá, začal v duchu Bejblvi slibovat pomstu.

Pochopitelně pomstu na úrovni. Nechtěl se prát ani vyvolávat hádky. Dával si pozor, aby se nezesměšnil, a usilovně přemítal, jaké zbraně zvolit. Občas ho ledacos napadlo, ale vzápětí to zase zavrhl jako příliš přízemní a ne dost důstojné jeho všeobecně uznávanému intelektu.

Pak na to konečně přišel. Když zjistil, že jedna z jeho bývalých lásek si říká madame Luisa a úspěšně podniká v oboru jasnovidectví, přímo zajásal. Okamžitě ji navštívil a domluvil se s ní. Snadno ji získal pro žert, který považoval za mimořádně povedený. Šlo jen o to, přivést inženýra Bejbla k madame Luise. Bylo to snazší, než očekával. Bejbl byl nejen čistotný, ale i zvědavý. Možná také trochu pověřivý. O nadpřirozené jevy se zajímal dost intenzivně a kartářky rozhodně neřadil mezi pochybné nebo dokonce podezřelé existence.

A tak se čistotný inženýr ocitl tváří v tvář madame Luise. Pečlivě se na tu návštěvu vyfintil. Byl vykoupáný a navoněný, těžko by na něm někdo našel vadu. Také Luisa si na sobě dala záležet a vypadala jako skutečná vědma z amerických hororů. Bylo jasné, že její prorocká slova budou mít náležitou váhu. Bejbl se už nyní tvářil vnímavě a soustředěně. Jako by na slovech, která budou vyřknuta, kdovíjak záleželo. Madame Luisa dlouho, předlouho míchala karty. Pak je teatrálně rozhodila po stole a úporně dýchala. Bylo to nakažlivé a Bejbl cítil, jak se ho zmocňuje tajuplná síla. Atmosféra v místnosti pozbyla všednosti a madame Luisa, obestřena podivným kouzlem, brala do ruky jednu kartu za druhou. Pokyvovala hlavou, vraštila čelo a mračila se, jako by spatřila něco velice hrozivého a nebezpečného. Bejbl na ni zíral krajně znepokojeně, neboť se začala ozývat jeho hypochondrie. Začal se v duchu dohadovat, co vlastně vědma vidí. Nejvíce ze všech variant se obával rakoviny a leukémie už proto, že se v jeho rodině poměrně často vyskytovaly.

Konečně madame Luisa promluvila. Její hlas zněl nadpozemsky, vlídně, ale do toho se mísila jakási odhodlaná nemilosrdnost. Zřejmě nebyla zvyklá kličkovat, couvat a přikrášlovat pravdu. Věřila bez zábran jako pravá jasnovidecká osobnost.

"Jestliže jste slyšel metaforu o čemsi, co udeřilo jako blesk z čistého nebe," pravila, "jde právě o to, co vás ohrožuje. Ještě nevidím jasně přesnou podstatu hrozby. Není to však nemoc." Bejbl si poněkud oddychl, ale napjatě poslouchal dál.

"Ach ano," vydechla, "myslím, že jde o velice vážný úraz, který za jistých okolností může končit smrtí. Řítí se na vás jako dělová koule. Každé manévrování a uhýbání bude nesmírně složité. Nevím, co vám poradit. Nemáte příliš času. Osudový okamžik se dá jen těžko zastavit. Řeknu vám jen tolik: do chvíle střetu se stačíte třikrát vykoupat!"

Vědma sebrala karty ze stolku a těžce oddychujíc se postavila k oknu. Otírala si rozpálenou tvář o těžké fialové závěsy. Chvilí se dokonce zdálo, že omdlí. Hleděla nepřítomně a bylo těžké na ní ještě cokoliv požadovat. Bejbl to pochopil a vypotácel se z pokoje. Točila se mu hlava a do dobré nálady měl hodně daleko. S veškerou naléhavostí si uvědomoval,

že jeho život je vážně ohrožen. Ale čím? Přejede ho auto? Spadne mu na hlavu balkón? Nebo ho na ulici zastřelí nějaký pomatený bandita?

Inženýr Bejbl byl otřesen, a dokonce se mu zdálo, že se začal potit. To bylo něco, co absolutně nesnášel a pravidelně to řešil krátkým pobytem ve vaně. Nebo alespoň sprchou. Také nyní ho to samozřejmě napadlo. Vykoupe se a ... V té chvíli se zarazil. Uvědomil si nebezpečí, protože po třetím vykoupaní se dostaví pohroma! Nač to tedy uspišit? Nemusi se přece ustavičně cachtat ve vaně! Prokázeli zdrženlivost, může nebezpečí oddálit.

Trochu ho to uklidnilo. Vlastně bude záležet pouze na něm, jak se zbývajícím časem naloží. S pomocí pevné vůle může nebezpečí zadržet na dost dlouhou dobu!

V Bejblovi zrálo rozhodnutí. Jeho vztah k vaně se začal prudce měnit. Stával se z ní nepřítel číslo jedna. Agresor, se kterým je třeba skoncovat. Je třeba vyhlásit nové priority. Nelze pochybovat o tom, že záchrana života musí mít přednost před dodržováním hygienických pravidel. Nastal zásadní zlom v Bejblově životě. Muž, který až dosud všechny kolem sebe rozčiloval svou extrémní čistotností, se přestal koupat a voda se stala jeho úhlavním nepřítelem. Madame Luise zvítězila na celé čáře. Zpočátku to příliš nevadilo, ale jak mýjely dny, začalo být každému jasné, že se z inženýra Bejbla stává špindíra. O vymydlenosti se nedalo ani šeptnout. Bejbl byl upocený, usmolený a začínal páchnout. Krátce nato mu ukázala záda Gizela a vrátila se ke spolehlivějšímu Rudolfovi Peckovi. Nechala se slyšet, že s podnikavým smradlochem nechce mít nic společného.

Ale inženýrem Bejblem to neotřásl. Nekoupal se a pustl. Život mu byl milejší než sympatie spoluzaměstnanců. Pecka, který již dosáhl svého, se pokusil zachránit ho. Navrhl mu, aby znovu navštívil madame Luisu, jelikož postavení hvězd, jakož i jiné náležitosti se mohly zásadně změnit. Ukázalo se však, že madame Luisa změnila adresu a odstěhovala se do Holandska, což byl konec Bejblovy naděje.

Následoval definitivní pád. Zpuštělý a zdevastovaný inženýr Bejbl odešel z podniku a zmizel kdesi v nepřehledném davu. Jen občas ho někdo zahlédl a referoval soucitně nebo potměšile ostatním. Někdy čas pobýval na nádraží mezi bezdomovci a pak se odstěhoval do kanálu. Pomoc Armády spásy rozhodně odmítal, protože tam vydědencům kromě polévky nabízeli, ba přímo nutili, i koupel. Té se Bejbl bránil zuby, nehty. Dokonce nosí při sobě cedulku, kde zakazuje zdravotníkům, aby ho v případě svrabu či jiné kožní choroby vykoukali. Chce se dožít pozeňnaného věku, a jinou cestu nemá.

RYŠAVÝ KOVÁŘ

Rambasové byli kováři odjakživa, ale teprve ryšavý dvoumetrový Vojtěch na sebe náležitě upozornil. Bylo to v období mezi dvěma světovými válkami. V době krize si ani vesnický kovář nežil příliš na vysoké noze, a tak se nelze divit, že se ohlížel po nějakém vedlejším výdělku. Příležitost se naskytla dost nečekaně. V nedalekém městečku rozbila svůj stan zápasnická aréna a profesionální zápasníci zde předváděli nevidané produkce. Reklama o nich tvrdila, že patří ke světové špičce, a oni se podle toho také chovali. Každý měl nějaké cizokrajné jméno, které samo o sobě vzbuzovalo respekt. Byl tu Rus Groznyj, Angličan Randall, černoch lidojed Mňam-Mňam a Číňan Hu-bu-bu.

Každý z nich byl pořádně urostlý a v ringu se ani trochu nešetřili. Tloukli jeden druhým o podlahu, řvali jako raněný tur a přišerně kouleli očima. Šla z nich hrůza a v obecnstvu docházelo k četným mdlobám. Na závěr velkolepé podívané vyzval principál přítomné statečné muže, aby se pokusili dostat na lopatky některého zápasníka dle vlastního výběru. Pokud se to někomu podaří, bude odměněn částkou dvě stě korun československých. To byly pěkné peníze a leckomu by se hodily. Ale nikdo se neodhodlal si to s hrozivými vzteklostmi rozdat. Ovšem jen do chvíle, kdy přišel zhlédnout atrakci ryšavý kovář Rambas. Ten neváhal ani na chvíli. Jak slyšel, že může vyhrát dvě stovky, už se hrnul do ringu. Vybral si Číňana a během minuty ho položil na záda. Po něm následoval černoch, Rus a nakonec Angličan. Bylo to obrovské pozdvižení a principál musel Rambasovi vysolit celých osm stovek.

Nesmlouval, ale vzal si kováře stranou. "Pane Rambasi," řekl mu, "já vás okamžitě angažuju. Prohlásím vás mistrem světa a za rok si vyděláte víc než za deset let u řemesla."

To se špatně neposlouchalo a kovář si s principálem plácl, přestože byl ženatý a měl čtyřletého syna. Podepsal profesionální smlouvu na dva roky a začal jezdit se zápasnickou arénou po celé Evropě. Jen zakázal, aby ho principál představoval jako levobočka mistra Frišenského.

Když se po dvou letech vrátil do rodné vsi, neměl hluboko do kapsy. Postavil si krásnou kovárnu a vybavil ji tak, že se na ni kolegové z okolí chodili dívat. Začal zase provozovat staré dobré řemeslo svých otců a těšil se, že syn Václav půjde v jeho šlépějích. Václav se také u tatíka vyučil a když ryšavec krátce po válce zemřel, převzal zavedenou živnost. Těšil se dobré pověsti, ale osud mu nebyl příznivě nakloněn. Přišel Vítězný únor a rázně zamíchal jeho plány. Kovárnu převzalo JZD a Václava poslali do traktorové stanice. V Rambasově kovárně nastoupil kovář Jelínek ze sousední vsi. Ale vydržel tam jen tři dny. Pak ho našli ležet na podlaze a lékař konstatoval mozkovou příhodu.

Nezbylo nic jiného než ho nahradit mladým kovářem Hálou. Ale ani ten si dlouho nezakoval. Po dalších třech dnech dostal srdeční infarkt. Podobně se vedlo i kováři Kapustovi, a to byl pro družstvo malér. Dalšího kováře k dispozici neměli, a tak museli z traktorové stanice odvolat Václava Rambase. Ten netrucoval a ochotně se vrátil do rodné kovárny.

Ve vsi se samozřejmě vykládaly všelijaké věci. Tři úmrtí statných kovářů nikdo nepovažoval za náhodu. Jako viník byl označen ryšavý nebožtík Rambas, který prý nesnesl, aby v jeho kovárně vládl někdo jiný. Nelekl se profesionálních zápasníků a poradil si i s těmi, kteří se oháněli jeho kladivem. Někdo to schvaloval, někdo ne, ale žádné závěry z toho nemohly být vyvozeny.

Václav Rambas tedy pracoval v kovárně, která patřila družstvu, ale dožil se chvíle, kdy mu slavnostně byla navrácena. Zemřel opět jako zámožný a vážený kovář.

Jeho syn se jmenoval Vojtěch po dědečkovi. Nebyl ryšavý a i když se vyučil kovářem, vesnice si jeho srdce nezískala. To proto, že si vzal dceru uměleckého kováře Pexidera z Prahy. Ten ho přitáhl k fajnovější práci a Vojtěch se rád

přizpůsobil. Dělal ozdobná vrata, kliky i klíče pro zámky i hrady, vybavoval zbohatlická sídla krásnými rohožemi, kryty ke krbům i speciálním krbovým nářadím. Považoval se za umělce a do staré kovárny se nehodlal vrátit. Alespoň ne definitivně.

Do rodné vsi jezdil v naleštěném bouráku, aby zde se svou krásnou a trochu snobskou ženou odpočíval. Oběma se tu líbilo. Dům po dědečkovi byl pohodlný, prostorný a kovárna sloužila jako společenská místnost pro stále častější návštěvy. Vojtěch se jí rád chlubil a s gustem vyprávěl o legendárním dědečkovi, který zápasil ve všech evropských velkoměstech, a když mu sebrali kovárnu, zardousil postupně tři kováře, kteří se chtěli roztahovat v jeho hájemství. Návštěvy poslouchaly, nedůvěřivě se usmívaly a na revanš zvaly Rambasovy na exkurzi do svých chalup či mlýnů. To byla samozřejmě pastva pro oči. Nádherné krby, starožitný nábytek a spousta schváností nemohla nechat paní Rambasovou lhostejnou. Chválila, rozplývala se a taky záviděla. Posléze začala mít poněkud jedovaté poznámky. "Snad abychom přátele ani nezvali!" vzdychala. "Vždyť jim ani nemáme co ukázat. Světově proslulého sochaře uvedeme do zaprášené kovárny po dědečkovi a vyprávíme mu mordýřské historky! Připadám si před těmi lidmi jako ubožačka! Jsi přece výtvarník, umělec a vyděláváš dost peněz na to, abychom mohli mít rekreační objekt, odpovídající naší úrovni!"

To se Vojtěchovi moc nelíbilo. "Dědeček kvůli té kovárně vraždil!" řekl, "a dokonce třikrát! Kdyby JZD mělo po ruce víc kovářů, určitě by je ze světa sprovodil všechny. Můj táta si kovárny vážil víc než čokohokoliv jiného. Přece nehodím rodinnou tradici jen tak za hlavu!"

"Ty si nemáš co vyčítat," uklidňovala ho. "Vyučil ses kovářem a dotáhl jsi to v řemesle dál než všichni tví předkové dohromady. Jezdí za tebou lidé z ciziny a považují tě za velkého umělce. Máš v Praze krásnou kovárnu a není rozumný důvod, proč bys měl mít další na vesnici. Stejně v ní nikdy nepracuješ a používáme ji k úplně jiným účelům. Nebožtík dědeček by jistě souhlasil s tím, aby ses prezentoval jako jeden z nejlepších uměleckých kovářů v Čechách."

"Tvé představy jsou zcela naivní," vysvětloval jí Vojtěch.

"Dědeček byl divous a kovárnu si postavil jako svůj pomník. Nedovedu si představit, co by se stalo, kdybych ji chtěl zlikvidovat!"

"Co by se mohlo stát?" vypískla manželka. "Snad si nemyslíš, že by nás ten ryšavý lamželezo uškrtl! Mám ráda horory, ale tohle je na mne trochu moc! Dědeček si své odkoval, kovárna je opět ve vlastnictví jeho potomků, tak proč by měl po smrti vyvádět? Určitě je na tebe pyšný a je mu úplně jedno, co s tou velikou místností uděláme! Uznej, že na muzeum kovářského řemesla je jí škoda! Když budeš souhlasit, vybuduju tam salón, že z toho budou všechny návštěvy paf! A možná že se zalíbí i duchu tvého násilnického dědečka!"

"To sotva," pochyboval Vojtěch. "I tak k nám jezdí víc snobů, než je zdrávo!"

"Na snoby si musí dědeček zvyknout," rozhodla žena. "My jsme mu do jeho návštěv taky nemluvili!"

Vojtěch ještě nějakou dobu odolával a bránil rodinnou tradici, ale ženské výřečnosti neodolal. Navíc měl spoustu práce a nechtěl se kvůli staré kovárně rozptylovat.

"Dobře," přikývl nakonec, "ať je tedy po tvém. Nebudu ti do ničeho mluvit, ale nehodlám ani pomáhat. Všechno si musíš zařídit a zorganizovat sama!"

Životní družka nebyla proti. Měla v sobě spoustu energie a nápady přímo hýřila. Zнала řadu lidí, kteří rádi přijímali tak atraktivní zakázky. Samuel Vinš stavěl perfektní krby, Josef Bína vyráběl stylový nábytek a za nimi se řadili další na slovo vzatí odborníci.

"Je rozhodnuto," libovala si paní Rambasová, "a nová společenská místnost je na obzoru. Znáš obkladače Šustera?"

Ten dělal všechno důležité v hotelu Jasmin. Nemohli si ho vynachválit!"

"Mně už je všechno jedno," odpovídal manžel, "jen bych nerad viděl, kdyby to trvalo moc dlouho. Nemám rád bouračky a nedodělavky."

"Máš úplně zbytečné starosti," uklidňovala ho dáma, "protože v pátek vyjíždí na chalupu ta nejideálnější pracovní četa, jakou ze vůbec v Praze sehnat. Materiál už je na cestě a nejméně třikrát jsem kontrolovala, jestli něco nechybí. Všechno klapě perfektně a ze soboty na neděli přestane kovárna existovat. Nářadí složíme ve stodole, tam je místa dost. V neděli večer můžeme novou společenskou místnost slavnostně otevřít!"

Oči jí zářily štěstím a naprosto nevnímala manželovy žalostné vzdychy. Tomu se zdálo, že připustil, aby se stal zločin. Vůbec si nedovedl představit, že vstoupí do kovárny a místo výhně spatří parádní anglický krb. To je přece zvěrstvo, které volá po potrestání.

"Ještě že u toho nebudu," mumlal, "a přijedu, až když bude po všem!"

Časově mu manželčina akce cekem vyhovovala. Měl v Praze spoustu práce. Zákazníci z Pasová urgovali ozdobné mříže a další zájemci si u Rambasů podávali dveře. Znamenité obchody se jen hrnuly a nebyl čas diskutovat se ženou. Stejně by ji nedokázal ovlivnit, a tak raději nad vším mávl rukou. Bude mít v Praze svatý klid a v neděli se zajede podívat na zbrusu novou společenskou místnost. Také paní Rambasová se nesmírně těšila a slibovala manželovi nevšední zážitky.

"V neděli oceníš moji fantazii," tvrdila, "a taky jedinečný organizační talent. Za necelé tři dny změníme tvář celého stavení. Teprve potom tě bude hodno. Budeš se moci chlubit uměleckými hodnotami, a ne vraždícím dědečkem."

Umělecký kovář to nekomentoval, protože se mu zdálo, že už na toto téma prodiskutoval příliš mnoho času.

Výprava budovatelů odjela z Prahy už v pátek dopoledne. Vojtěch si oddychl a spokojeně začal pracovat na zahraničních zakázkách. Soustředil se na ně do té míry, že po aktivitě své manželky ani nevzdechl. Bral ji jako rozmar a pošetilost, jimiž není třeba si komplikovat život. Koneckonců je rozhodnut a společenská místnost bude co nevidět na světě. Zřejmě vyhoví snobským požadavkům přátel a stopy dědečkovy budou navždy smazány. Je to škoda, ale nikoli tragédie. Svět se kvůli tomu nezboří, žena bude mít radost a manžel si zvykne. Nakonec zvítězí rodinná idyla a sentimentální stesk po poetickém půvabu staré kovárny se rozplyne.

Jenomže v sobotu ráno probudil Vojtěcha Rambase telefon. To nebylo nic příjemného, protože umělecký kovář

pracoval dlouho do noci a předpokládal, že si přispí do pozdních dopoledních hodin. Ale nedalo se nic dělat, volala policie. Bylo jasné, že se okamžitě musí vydat na chalupu, kde prý došlo k brutálnímu nočnímu přepadení.

"Proboha, co se mohlo stát?" spěšně se oblékal Rambas. "S ženou tam přece jeli čtyři silní muži! Kdo by se mohl odvážit je přepadnout? Parta chuligánů? Uprchlí trestanci? Nebo nějaké asociální živý?"

Ale to byly jen dohady, které si mohl ověřit teprve na místě.

To, s čím se opravdu setkal, bylo pozoruhodné. V chalupě to vypadalo jako po nájezdu nějaké zdívočelé hordy vandalů. Vše, co sem dopravili zlepšovatelé z Prahy, kdosi rozmlátil, rozsekal a roztrhal na malé kousky. Zůstaly jen střepy a příšerný nepořádek.

Svědkové leželi do jednoho v nemocnici. Muži s frakturami na chirurgii a paní Rambasová v péči psychiatrů. Tam se pochopitelně Vojtěch rozjel napřed a to, co se od dosud vydešené choti dozvěděl, stojí za zaznamenání.

V pátek odpoledne zahájili řemeslníci přípravné práce a v sobotu časně ráno hodlali rozjet rekonstrukci objektu. Šli poměrně brzy spát, ale kolem půlnoci je probudil příšerný rachot. Vyskočili z postelí, aby zjistili původ, a spatřili obrovského ryšavého chlapa, který kovářským kladivem roztlučká vše, co minili příštího dne použít. Nábytek, nádobí, dlaždičky i závěsy. Muži mu chtěli v řádění zabránit, ale vyřídil je během několika vteřin. Pak pokračoval v díle zkázy a nedbal ani toho, že paní Rambasová dostala hysterický záchvat. Díky němu ani neví, kdy a kam noční host zmizel.

Policii se nepodařilo najít žádné závažné stopy a nepomohlo ani nasazení služebních psů. Ranění řemeslníci sestavili pravděpodobný portrét brutálního násilníka a prohlédli si fotografie ve zločineckém archívu. Marně. Pachatel po sobě nezanechal ani otisky prstů. Z hlediska vyšetřovatele šlo o nerozluštitelnou záhadu.

Zato paní Rambasová věděla své. "Udělal to tvůj dědeček," sdělila svému manželovi, "a už věřím tomu, že tenkrát oddělal i ty tři kováře. Je to agresivní strašidlo, které z chalupy jen tak nezmizí."

Zamyslela se a pak dodala: "Co nemožno změnit, je nutno snášeti. Když dědečkovi na té kovárně tak záleží, podrobíme se jeho diktátu. Teď, když máme věrohodné svědky, bude návštěva naší společenské místnosti mimořádně atraktivní.

Vsadím se, že to uspokojí i ty největší snoby!"

ZJEVENÍ U BOTIČE

Všichni víme, že se mezi nebem a zemí dějí věci, na něž náš rozum nestačí a kterých se tu a tam, často pouhou náhodou, dotkneme. Málokdo těm náhodám sám od sebe napomáhá. S lidmi, kteří z vlastní vůle lezou o půlnoci do márnice nebo vyvolávají na hřbitově duchy, se nechceme srovnávat. Naše zvědavost, i když mnohdy značná, nebývá přece jen silnější než obava z nepředvídatelných následků.

Rádi podivným a těžko vysvětlitelným příhodám nasloucháme, ale většinou o nich pochybujeme. Bedlivě zkoumáme hodnověrnost svědků a strachujeme se, abychom nebyli napáleni. Často není důležitá pravděpodobnost příběhu, ale serióznost a důvěryhodnost vypravěče.

Jestliže se v prázdném kostele setká s duchem důstojný pan farář nebo dokonce děkan, určitě mu to uvěříme nebo se o to alespoň pokusíme. Pokud se s tímž duchem střetne pouhý kostelník, zavrtíme nedůvěřivě hlavou, necháme si výpověď podrobně zopakovat a sotva se při ní zbavíme pochyb. Bude-li posléze duch obtěžovat svíčkovou bábu, která je navíc vyhlášenou drbnou, mávneme nad jejím žvaněním rukou. I kdyby se tisíckrát zapřísahala, že ducha opravdu viděla.

Věříme zkrátka lidem úctyhodným, důležitým, pravdomluvným a všeobecně váženým. Nevěříme naopak opilcům, hysterikům, sedmilhářům, lovcům senzací a jiným podobným žvlům. Přestože i učený podmračený profesor může blufovat nebo se mýlit a osoba zcela důvěryhodná se nečekaně stane svědkem, kterému není radno se posmívat.

Spisovatel - humorista docela určitě patří k lidem, kteří v případech nadpřirozených nejsou bráni vážně. To jistě každý z vás uzná. Spatří-li humorista kupříkladu bezhlavého rytíře, musí si to nutně nechat pro sebe, i kdyby se s ním srazil na schodišti a bezhlavec ho za to přetáhl mečem. Pokud by humorista své setkání sebestřízlivěji popsal, stal by se terčem posměchu.

Z vlastní zkušenosti vím, že humoristovi často není věřeno vůbec nic. Ani to, že zakopl neb že připálil oběd. Každému se zdá, že humorista existuje pouze jako nepřetržitý vypravěč skopičin a gagů, které se nikdy nepříhody a zrodily se v jeho pomatené hlavě.

Proto je také pro mne nesmírně těžké popsat, jak jsem se střetl se svým zemřelým tatínkem. Přestože nejsem první ani poslední, komu se taková věc přihodila. Ale nést kůži na trh je přesto myslím zcela na místě. Takže vřete - nevěřte!

S duchem svého tatínka se střetl například Hamlet, králevic dánský. I na divadle je to setkání velice vzrušující. Půlnoc, rozbourané moře a staré kamenné hradby. Tatínek vystoupí z mlhy a obecnost se zachvěje. Lidem naskočí na zádech husí kůže a všichni obdivují Hamleta, že takové setkání podstoupil.

Něco tak velkolepého se mi pochopitelně nepřihodilo. O půlnoci by mne nikdo ke starým hradbám neodstál ani násilím. Mám vysoký krevní tlak a haprující srdce. Krom toho mi věstec nepředpověděl dlouhý život. Nikdo se mi nemůže divit, že se šetřím a nevyhledávám stresové situace.

Žiji tak, abych se s duchy nesetkával, ani když záhrobní bytosti jsou slušně vychované a patří do rodiny. Přesto jsem se tomu nevyhnul.

Nestalo se tak, jak bývá obvyklé, o půlnoci za svitu luny, ale v klidném nedělním odpoledni. Bez sebemenšího varování.

Šel jsem na fotbal. Na Bohemians. Jel jsem devatenáctkou k bývalému Michelskému nádraží a silnicí mezi bohdaleckými kopci jsem se vydal do Vršovic. Poprvé mě tudy vedl přibližně před třiceti lety otec, který fotbalu velice holdoval a pro sport mne získával už od prvních krůčků. Sám trávil sobotní a nedělní odpoledne takřka výhradně na hřištích pražských klubů. Na Spartě, Slavii, Bohemce, Viktorii Žižkov, ale i na Bělce, Vyšehradu nebo na Čápe. Někdy mě vláčel s sebou i na libeňský Koráb nebo do Hloubětína na Slavoj IX. Ale nejčastěji jsme chodili na Bohemku. Od Michelského nádraží k Botiči a podél potoka na Dannerův stadión.

Ted' už jsem bohužel chodil přes dva roky sám. Tatínek zemřel na infarkt a ležel na chodovském hřbitově, kde nemohl mít na sport ani pomyslení. To jsem si alespoň myslel.

Šel jsem k Bohemce, kopal do drobných kamínků na silnici a myslel na všechno možné. Ale najednou ve mně doslova hrklo. Několik desítek metrů přede mnou jsem spatřil důvěrně známou postavu. Tatínka! Malý, obtloustlý muž v šedivých šatech a s výraznou nezaměnitelnou pleší se pomalu kolébal ke sportovnímu stadionu. Dost to se mnou zacvičilo. Zastavil jsem se a vytřeštil oči.

"Tak tohle je klasická halucinace," řekl jsem si posléze. "Šli jsme spolu tudy snad tisíckrát a ted' se mi tatík vybavil jako živý! Zřejmě se za chvíli rozplyne a já zítra ani nebudu věřit, že jsem ho viděl!"

Ale tatínek se nerozplýval. Trochu zvolnil chůzi, jak si zvykl po druhém infarktu, cíl cesty však nezměnil.

"Vidím ho jenom zezadu," uvědomil jsem si, "a to je matoucí. Patrně se jedná o osobu, která mu je velice podobná. Musím se přesvědčit!"

Zrychlil jsem krok a brzy jsem kolébajícího se pána dostihl. S trochou bázně jsem mu pohlédl do obličeje. Byl to nade všechny pochyby můj tatínek. Těžce dýchal. Dech ho trápil už od prvního záchvatu, ale fotbal si kvůli tomu nikdy neodepřel. Jednou, když supěl do jinonického kopce na zápas Motorlet-Teplice, málem umřel. Ted' do toho zřejmě neměl daleko. V obličeji byl celý rudý a pokašlával, jak je tomu u kardiaků běžné.

Zastavil se a v té chvíli se na mě podíval. Bez zjevného překvapení. Ani nezaznamenal, že jsem celý nesvůj.

"Tati," vyrazil jsem ze sebe. "Kam jdeš?"

"To je otázka," zafuněl. "Přece na fotbal. Na Bohemku!"

Bylo to logické, ale nemohl jsem se s tím smířit. Ne že bych to tatínkovi nepřál, ale...

"To nemůžeš," vzal jsem ho za rukáv. "Jsi přece mrtvěj!"

Podíval se na mne, jako bych mu sdělil kdovíjakou novinu. Chvíli o tom sdělení uvažoval.

"Já jsem mrtvěj?" zahučel. "No to tedy na ten fotbal opravdu jít nemohu. To tedy ne."

A najednou tam nebyl.

"Tati..." koktal jsem, ale další slova již nebylo komu adresovat. Kolem mne přecházeli lidé a s údivem si mne prohlíželi. Pravděpodobně jsem jim připadal jako náměsíčník nebo šílenec.

Chvíli jsem přešlapoval na místě a nemohl se rozhodnout, co mám dělat. Nakonec ve mně zvítězila moje přirozenost a šel jsem na fotbal. Seděl jsem to odpoledne na tribuně, sledoval zápas Bohemky s Plzní, ale nemohl jsem se zbavit myšlenek na to, co se mi před chvílí přihodilo. Zážitky z utkání byly minimální, stále jsem se vracel k setkání s tatínkem. A začínal jsem mít sám na sebe vztek. Jako profesionální literát jsem stoprocentně zklamal.

Choval jsem se nemožně, zlobil jsem se sám na sebe. Byl jsem neuvěřitelně nepohotový, měl jsem se tatínka zeptat na něco podstatného. Kdoví oč jsem nyní mohl být chytřejší a především informovanější. Kdyby se tatínek trochu rozpovídal o onom světě...

Leč bylo pozdě bycha honit. O záhrobí jsem se nedozvěděl ani zbla a tatínkovo nečekané zjevení nebylo možno považovat ani za vážné varování. Snad proto jsem se rozhodl, že mu alespoň trochu domluvím.

Normálně bych se z takového zážitku vypovídal nebo o tom alespoň napsal. To nepřipadalo v úvahu. Uvědomoval jsem si svou naprostou nedůvěry hodnost. Dovedl jsem si představit, jak by reagovali ti, kterým bych vykládal, že jsem si po obědě popovídal se zesnulým otcem. Váleli by se smíchy a radili by mi, abych o tom vykládal na estrádách. Ani Jiří Winter, který je s duchy a strašidly jedna ruka, by mi nevěřil.

Tak jsem se alespoň vypravil na hřbitov. Byl už zavřený, ale vyvrácená vrata umožňovala snadný přístup i těm, kdo nerespektovali úřední hodiny. Mezi hroby jsem se dostal bez nesnází, protože se ještě úplně nesešelfilo. Dodatečně jsem si uvědomil, že by se slušelo vzít s sebou květiny. Při návštěvě drahých zesnulých se to obvykle dělá, takhle vypadám jako nějaký neotesanec.

Zastavil jsem se před tatínkovým hrobem a pozorně se rozhlédl kolem. Po zjištění, že jsem na hřbitově sám, jsem se sklonil k pomníčku, z něhož se na mne usmívala tatínkova silně vyretušovaná fotografie.

"Tati," řekl jsem naléhavě, "tohle nám nesmíš dělat! Nevím, jaké máš nyní podmínky k seberealizaci a nakolik se na onom světě nudíš. Chápu, že se ti po fotbale stýská. Byl jsi zvyklý chodit na každý zápas, který se v okolí hrál. Ale jednou jsi umřel, lidé se s tebou v krematoriu rozloučili a se světskými radovánkami je konec! Musíš být ukázněný. Nedělal jsi seky zaživa, proč bys je měl dělat po smrti?"

Tatínek neodpovídal. Buď si myslel, že ho nemám co kárat, nebo neměl chuť se s kýmkoliv bavit.

Pokrčil jsem rameny. "No, jak myslíš," zamumlal jsem, "ale ještě jednou tě upozorňuju, že rodina je proti jakémukoli zjevování ducha nebožtíků na veřejnosti!"

Odcházel jsem domů. Ne proto, že bych už tatínkovi neměl co říci, ale tma během mé návštěvy nepříjemně zhoustla a já se v noci na hřbitově bojím. Což je, doufám, zcela přirozené.

Doma jsem o zjevení pochopitelně mlčel. Obávám se, že by mi nevěřila ani maminka, která jinak této tematice takřka holduje. Vykládá sny a ovládá různá varovná znamení. Přesto se domnívám, že tohle by na ni bylo moc.

Musel jsem se s tím vypořádat sám. Nakonec to šlo lépe, než jsem očekával. Tatínek mne nestrašil ani ve snu a vůbec na svou posmrtnou existenci neupozorňoval. Situace byla zase zcela normální a já jsem si na zjevení u Botiče vzpomněl jen občas. Už mě ani trochu neděsilo, a dokonce jsem začínal pochybovat o tom, že k našemu setkání došlo.

Ale pak jsem potkal ve františkánské zahradě pana Pondělka. To byl starý tramvaják, tatínkův dlouholetý kamarád.

Často nás navštěvoval, ale pak se odstěhoval do Žalova až někam za Roztoky a už se nejméně pět let neukázal. Psal jen pohledy k Novému roku.

"Ahoj!" zahlaholil na mne bodře. "Jak se daří Rudlovi?" Udělal jsem zarmoucený obličej. "Tatínek před dvěma roky zemřel," řekl jsem smutně, "na infarkt myokardu."

"Prosím tě, co mi to věšíš na nos?" vyprskl smíchy Pondělek. "Rudla že umřel? Vždyť jsem ho viděl předevčírem na

Spartě! Chtěl jsem s ním poklábosit, ale ztratil se mi v davu. Ale určitě to byl on. Znam přece Rudlu!"

Nemohl jsem učinit nic jiného než zmizet v davu rovněž.

UPÍRŮV KRÁTKÝ ŽIVOT

Lebeda zemřel ve čtvrtek odpoledne. Po třetím infarktu se svalil na podlahu a doktor stačil pouze konstatovat smrt. Už se nedalo nic dělat.

Lebedová nařikala, lomila rukama, ale pak se zachovala celkem rozumně. Podpírána sousedkou se vydala do kanceláře Pohřební služby. Lebeda ležel v posteli, ale do nebe ani do pekla nespíchal. Cítil se náramně dobře. Nesužovala ho bolest ani cokoliv jiného. Jako by se mu najednou vrátilo mládí a zdraví.

Pokusil se vstát - a šlo to! Div se v pokoji samým nadšením neroztančil! Nedalo se to nazvat jinak než zázrak!

"Musím se podívat, jak vypadám!" napadlo Lebedu. "Poslední dobou jsem bejval zelený nebo popelavý. Teď bych se vsadil, že se mi do tváře vrátila i zdravá barva. Připadám si jako mlíčňák!"

Došel až k zrcadlu, ale tam jen překvapeně vykulil oči. Ať koukal, jak koukal, neviděl vůbec nic. Zrcadlo jeho obraz neodráželo. Jako by před ním nikdo nestál.

No to je nadělení!" zamumlal nebožtík. "Jak to vypadá, čeká na mne dobrodružný život!"

Lebeda si okamžitě uvědomil pravý stav věcí. Přečetl spoustu hororů, a dobře tedy věděl, že zrcadlo neodráží jenom ty, kteří se stali upíry. Jak to vypadalo, byl to Lebedův případ.

Nebožtíkovi se z toho udělalo poněkud mdlo, a tak se raději vrátil do své postele. To byla konečně jeho povinnost.

Kdyby ho našli jinde než tam, kam ho uložili, vznikla by spousta zbytečných řečí. Upír na sebe nemá upozorňovat předčasně.

Lebeda tudíž opět ležel na správném místě a upadl do příjemného polospánku. Vzrušení z nového stavu věcí opadalo a on si začínal uvědomovat, že se vlastně nic tak strašného nestalo. Důležité je, že nepřestal existovat. Toho se vždycky obával, že po smrti nebude vůbec nic. Teď ví, že se stává upírem, a to může být docela zábavné. Rozhodně zábavnější než bidně vegetovat jako dýchavičný infarkťák.

Lebeda v podstatě věděl, co jeho nová existence obnáší. Nejdéle do týdne ho pochovají do rodinné hrobky na Olšanech. Je to krásná hrobka. Dědeček byl vysokým bankovním úředníkem a mohl si takový luxus dovolit. Lebedové si vždycky na luxusní pohřeb potrpěli a tenhle jistě nebude výjimkou. Manželka dobře ví, že tato tradice musí být dodržena.

"Budu ležet v hrobce," říkal si Lebeda, "ale neztím. Červi se mne ani nedotknou. Upír zůstává v takovém stavu, v jakém jej pochovali. Pak mi zřejmě narostou zuby. Horní špičáky. Už si nebudu muset dávat protězu do skleničky! Upíří chrup mi umožní prodlužovat si život donekonečna!"

Nyní se Lebeda poněkud zarazil. Jako člověk se nikdy nevyznačoval nějakou mimořádnou agresivitou. Spíše naopak.

Proto si nedovedl představit, že by vylezl z hrobky, někoho přepadl a sál mu krev.

"No," řekl si potom, "nějak se to poddá. Nouze naučila Dalibora housti, mne naučí zakusovat nevinné oběti. Zpočátku mi jich možná bude líto, ale později si určitě zvyknu. Hlavně že jsem! Že existuju! Horší to mají ti, které proženou komínem krematoria! S těmi je zřejmě navždycky amen!"

Lebeda spokojeně usnul a zdálo se mu o prvních krvavých hodech. O tom, jak za hřbitovní zdi zakusuje krásnou mladou dívku.

Mezitím paní Lebedová dorazila do kanceláře Pohřební služby. Byla uplakaná a nešťastná. Ale zase ne natolik, aby vydala celý majetek za funus.

"On byl táta takovej dětina," vzlykala, "a chtěl ležet v rodinný hrobce na Olšanech. Jenomže teď už je mu to jedno.

Mrtvý prd ví, říká se, a je to pravda. Syn staví rodinný domek, a to dneska něco stojí! Kdybych prodala tu nádhernou hrobku, tak by mu to moc pomohlo. Táta by s tím asi nesouhlasil, ale my mateřský srdce říká, že to tak musím udělat. Tátu spálíme a bude na omítku! Uděláme to v malý obřadní síni!"

Chudák Lebedová netušila, že právě připravila svět o jeden velice vzácný druh upíra středoevropského.

SMRT VÝROBCE RACHEJTLE

Štěpán Mikula byl to, čemu se lidově říká šutrák. Člověk neotesaný, asocíální a nespolečenský. Rád pil a občas se v hospodě i popral. Bydlel v malém podkrovním bytě, který měl do salónu hodně daleko. Pokud v něm někdy někdo uklízel, bylo to hodně dávno a pamětníka by ses nedohledal. Mikulovi to rozhodně nevadilo. Sám se tu bez problémů vyznal, a to bylo hlavní.

Mikula se živil všelijak. Někdy žebрал, nebo lépe řečeno drsně loudil, sbíral zálohované lahve, trochu kradl, ale především vyráběl ve svém bytě výbušniny. Žádný semtex nebo plastické pumy, neboť nemínil zničit lidstvo. Z jeho manufaktury vycházely dýmovnice, dělbuchy a především hlučné silvestrovské rachejtle. V jejich výrobě byl nepřekonatelným expertem a těšil se té nejlepší pověsti.

"Mikulo," říkali mu policisté, "vy se jednoho dne dopustíte závažného trestného činu a my vaši činnost budeme posuzovat jako nedovolené ozbrojování. Je jen otázkou času, kdy způsobíte vážné neštěstí. Občanu Hrneckovi již vaše rachejtle utrhla ucho!"

"Občan Hrneck byl namol," bránil se Štěpán, "a strkal hubu tam, kam neměl. Já nevyrábím protitankové šrapnely, ale petardy pro všeobecné obveselení. Jsou to neškodná dětská šidítka, samozřejmě nejvyšší kvality. V takové Itálii bych si s tím otevřel prosperující obchod a stal bych se milionářem. Tam si na ohňostroje a podobné legrácky potrpí, ale tady mi všichni šlapou na paty." Zkrátka nedohodil se. Mikulu to samozřejmě nezlomilo. Výrobu rachejtli neomezil, ale pokud měl dost nakradeného materiálu, dodával zboží vlajkonošům na fotbalová hřiště, výtržníkům všeho druhu i milovníkům hlučných efektů. Když se blížil konec roku, byl zájem o jeho umělecká díla zcela mimořádný.

"Stepané," říkali mu, "musíš to letos vytáhnout. Poslední Silvestr vypadal spíš jako Dušičky. To není žádný odvaz!"

Když se město neotřásá v základech, člověk nemá z příchodu Nového roku žádný požitek! Snaž se, chlapče, je to jenom

na tobě!"

Míkula se snažil. Jednak byl přece jen trochu ctižádostivý a chtěl se společensky prosadit, ale především věděl, že bude mít nejméně do března za co pít. I když si starosti příliš nepřipouštěl, vědomí náhlé solventnosti mu dělalo dobře. Před Silvestrem prodal všechno zboží a prodal by ho ještě víc, kdyby byl pilnější a pracovitější. Jenže nebyl.

Přece jen mu bylo líp v hospodě U Krvavého kolena. Tento podivný název je záhodno vysvětlit. Praha, jak známo, má bohatou historii a takřka v každém zákoutí někdo nebo něco straší. V Ungelte Turek, držící za cop useknutou dívčí hlavu, v Dlouhé ulici pobíhá Šílený bradýř a na Moráni se producují mši, proměnění v černé psy. Strašidel jsou desítky a možná dokonce stovky. O většině z nich se ví, proč upadla v prokletí a za jakých okolností kletba pomine. Pouze o krvavém kolenu, které se zjevovalo v Židovských pecích, nevíme téměř nic. Jen to, že se ho místní děti strašně bály a při pouhé zmínce o něm dostávaly hysterické záchvaty.

Jedním z pamětníků byl hostinský Bouda a na památku svých dětských zážitků přejmenoval i hospodu, kterou koupil v dražbě. Neudělal z ní luxusní lokál pro cizince, ale staropražskou putyku, působící čest svému poněkud výstřednímu jménu.

U Krvavého kolena se scházeli typičtí pivaři, kterým se nesbíhaly sliny nad čínskou kuchyní. Spokojili se se syrečky, utopenci nebo zavináči. Za vrchol luxusu byla považována tlačenka s cibulí. Štěpán Míkula tuto hospodu miloval, přestože mu tu několikrát natloukli a hostinský Bouda ho už dvakrát vyhodil na ulici. Neměl rád, když někdo pil na dluh a ještě přitom rozbíjel nábytek. Ale dnes nic takového nehrozilo. Míkula byl v dobrém rozmaru a o peníze neměl nouzi. Blížil se opět Nový rok a lidé projevovali o jeho zboží velký zájem. Co by to bylo za Silvestra, kdyby se nepodobal atomové válce?

Štěpán měl pověst stoprocentního odborníka. Jeho rachejtly byly prvotřídní, ale na rozdíl od různých amatérských výtvorů nezpůsobovaly škodu. Osvětlyly okolí, dělaly randál, a tím splnily veškeré požadavky zákazníků.

"Já za své výrobky ručím," chlubil se Štěpán, "protože nejsem žádnéj packal. Kdybych neměl rád pivo, mohl jsem dnes dělat kapitána chemického průmyslu. Chodil bych po recepcích a neměl bych tušení, kde je Krvavý koleno!"

Někdo mu to věřil, někdo ne. Ale jistý Zahrádka, který chodil s Mikulou do měšťanky, dosvědčil, že výrobce rachejtlí mívá vředy z chemie jedničku.

Nyní Mikulova vážnost vzrůstala den ze dne a on si připadal jak král vagabundů. Nekřčil se v koutku a nepil na dluh. Byl hluchý, pokřikoval přes celou hospodu a falešným hlasem prozpěvoval různé odrhovačky. Bylo mu náramně dobře.

Poručil rundu pro celý stůl a prohlásil, že letos po jeho petardách vyletí půl města do povětří. Ale než to udělá, tak se pořádně namaže, aby měl inspiraci. Protože dělat rachejtly není jako nalezat limonádu.

Stoupl si do čela stolu, zvedl nad hlavu ruce, jako to viděl u Moravských Slováků, a zavyl táhlou sentimentální píseň. Nikdo mu v tom nebránil, hospoda byla jeho.

Jenomže ruce mu pojednou poklesly. Sentimentální píseň nedospěla ani na konec první sloky. Míkula zalapal po dechu, chytil se za hrudník a svalil se na podlahu.

"Ježíšmarjá!" vykřikl kdosi. "Bouchala trefil šlak! Boudo, zavolej rychle pohotovost!"

Rada to byla dobrá, ale už nepomohla. Doktor, který se dostavil v rekordním čase, už jenom konstatoval, že Štěpán Míkula došel na konec své životní dráhy.

"Je to škoda," řekli si kumpáni. "Mohl tu vydržet aspoň do Silvestra! Kdo nám teď vyrobí rachejtly?"

Zato policajti si oddechli. Míkula jim vředy koncem roku připravil spoustu krušných chvil a teď ho měli z krku. Ale jedno museli udělat. Míkula bydlel sám v podkrovním bytě, a tak bylo třeba ho úředně zapečetit. Některý z jeho povedených kamarádů by mohl využít situace a protiprávně se tam nastěhovat. Tomu je třeba zabránit, protože v hospodaření s byty musí panovat pořádek.

Ovšem policajti míní - cikáni mění. Svět je k nim nespravedlivý, a tak si musí pomáhat, jak umějí. Právě přibýlo do města několik nových cikánských rodin ze Slovenska a o tom, že by na ně někdo čekal s dekrety na byty, nemohlo být ani řeči. Gádžové nemají srdce a myslí jenom na sebe. Proto není možné brát v potaz jejich zákony, které ve všem všudy upřednostňují bílé.

Ján, Laco, Štefan a Vlodo měli své zkušenosti. Věděli, že jedinou možností, jak získat byt, je nabourání nějakého volného prostoru. V tom byli odborníky. Vyhlédli si uzavřený, zapečetěný byt, vyrazili dveře a promptně tam nastěhovali dvě nebo tři cikánské rodiny. Bylo to protiprávní, ale účinné. Policajti se zlobili, sousedé protestovali, ale nikdo se neodhodlal vystěhovat cikány zpátky na ulici.

Takže bylo všechno jasné. Čtyři odvážní a odhodlaní muži tmavé pleti vyrazili k akci. Měli sekery, jeden krumpáč a samozřejmě vytrénované dolní končetiny. A také zkušenost, neboť tuto práci nedělali poprvé.

Do podkroví šli velice obezřetně. Téměř se plížili. I to vyplývalo z jejich zkušenosti. Ve dvou případech se nájemníci zorganizovali dříve, než cikáni dokončili nabourání bytu, a spolu s policií učinili celé akci přítrž. Proto Rómové potlačili dočasně svůj temperament a snažili se nevzbudit nežádoucí pozornost.

Ale sotva došli k bývalému Mikulovu bytu, jejich chování se rázem změnilo. Vrhli se proti dvěma všemi prostředky a během krátké chvíle byli uvnitř. Radostně si zavýskli, protože vítězství bylo jejich. Zmocnili se majetku, který zpět nevydají za žádnou cenu.

Byt se jim líbil. Letitý Mikulův nepořádek, ba přímo binec jim vyhovoval. Z jejich hlediska tu bylo báječně uklizeno. Štosity pytlů a hromady krabic různých velikostí lahodily jejich zraku. Jejich estetické citění se nebouřilo. Usoudili, že je to ideální životní prostředí nejméně pro dvě rodiny. Ještě dnes tu ubytují nové nájemníky. Ale bylo tu dosti zima.

Střechou to profukovalo a v bytě se nedalo topit ústředním topením. Radiátor byl odpojený a v rohu místnosti stála kama na uhlí. Jenomže bez rour. Tak, jak si je sem Štěpán před několika dny přinesl. Prozatím nebylo možné je použít. Ale cikánům se nepříjemný chlad nezamlouval. Jejich indický původ se hlásil o nápravu. Teplomilnost jim byla vrozena,

ale v bytě stále víc přituhovalo.

Naštěstí cikán si ví rady za všech okolností. Oheň rozdělaný ve stepi nejen příjemně hrál, ale rozněcoval řadu romantických představ. Tady kolem dokola byla spousta věcí, o jejichž hořlavosti nemuseli mít obav. Dobyli vítězství a teď to oslaví pěkným táborákem. Plameny musí vyšlehnout až ke stropu! Kolem ohně bude příjemné teplicko!

Těžko říci, kdo vhodil na hromadu první zápalku. Druhá už nebyla třeba. Ozval se obrovský výbuch a stovky rachejtli přichystaly náhodným divákům ten nejnádhernejší ohňostroj, jaký lidé v okolí pamatovali. A to, prosím, devatenáctého prosince!

Při vyprávění se pak asi hodně přehánělo. V hostinci U Krvavého kolena se hovořilo o výbuchu století. Sám šenkýř Bouda, který to viděl na vlastní oči, na požádání vyprávěl: "Napřed vylítla střecha, a pak nad barákem poletovali cikáni, kteří hořeli jako fagule. Napočítal jsem jich devatenáct, ale noviny to zregulovaly na čtyři. Podvod! Přece dovedu počítat! Ti hořící cikáni mi připomínali anděly při posledním soudu. Až na to, že andělé neječí, ale modlí se. Já jsem se pro jistotu taky pokřižoval, protože člověk nikdy neví. Byl to zkrátka masakr, jaký už nejspíš do nejdelší smrti neuvidím. Taký už ke mně víc nebude chodit takovej génus, jako byl Štěpán Mikula! Ten to mohl v životě dotáhnout hodně daleko, ale nebyl to kariérista. Před slávou a bohatstvím dal přednost my zaplivaný putyce! Takový lidi se už neroděj!" Měl pravdu. Až na to, že ty opálené mrtvoly byly opravdu jenom čtyři.

DĚDA POD JABLONÍ

Kalousovi bydleli na samotě v hezké vilce u lesa. Postavil ji děda Kalous, nyní již vetchý penzista s maximálním důchodem. Rodina si ho nesmírně vážila a bylo to zcela pochopitelné. Děda nezlobil, téměř nejedl a stále spokojeně klimbal na pohovce. Důchod dával k dispozici mladým a nijak nezavdával důvod ke stížnostem.

"Co bychom si bez tatínkovy penze počali?" říkávala často snacha Kalousova, "všechno je drahé, ceny stoupají a naše platy nestojí za řeč. Kdyby ten tatík s námi zůstal alespoň do stovky."

"A proč ne?" zeptal se Kalous, "jeho tátu v pětadevadesáti přejel autobus."

Jenomže děda Kalous udělal potomkům čáru přes rozpočet. Dostal chřipku a vzápětí dodýchal. Kalousovi nejprve bezmocně nařkali, bědovali a lomili rukama.

"Jsme na dně," konstatovala Kalousova. "Když vypravíme pohřeb, budeme se muset zadlužit."

"A co když ho nevypravíme?" zadumal manžel. "O tátově smrti přece nikdo neví. Žijeme na samotě a jednou měsíčně přinese pošťák penzi. Kdybychom ji přebírali sami..."

"Nebylo by to podezřelé?" strchovala se žena. "Co když bude listonoš trvat na dědkově vlastnoručním podpisu?"

"Dáme mu panáka," navrhoval Kalous, "a on bude určitě tolerantní. Jednou řekneme, že táta spí a jindy, že je u dcery v Břeclavi nebo u syna v Benešově. Tohle se dá snadno zařídit!"

"No dobrá," přikývla, "ale co uděláme s mrtvolou? Přece dědečka nezahrabeme na smetiště."

"Vykopu mu hrob pod jabloní," rozhodl se Kalous. "Vždycky pod ní rád sedával a bude mu tam líp než na hřbitově. Jak ho znám, určitě by náš čin schvaloval. Bude nás mít na očích jako zaživa a ten důchod, který přebereme, ho upřímně potěší."

A tak pochovali dědu na zahradě hned za domkem. Dej mu Pán Bůh věčnou slávu! Ve čtvrtek desátého září přines listonoš Tománek důchod a poptával se po dědovi.

"Dneska ty peníze budete muset dát nám," řekla Kalousova, "já to za dědu podepišu. Ono mu nějak nebylo dobře a tak usnul."

"Hlavně, když to věrohodně podepišete," přikývl Tománek, "abych kvůli tomu neměl na poště opletačky."

"Nic nepodepisuj, Mařenko," ozvalo se náhle za nimi. "Není nad originál! Já už nespím, jen jsem trochu klimbal na lavičce pod jabloní. Peníze si přeberu sám, protože ve všem má být pořádek!"

Listonoš nebyl dědovým příchodem nijak překvapen, zato Kalousova omdlela a její manžel k tomu neměl daleko.

"Dobře vypadáte, dědo," konstatoval pošťák a vysázel starému Kalousovi 3800,- Kč. "Zdravíčko vám zřejmě slouží!"

"To zase jo," souhlasil stařík. "Syn se snachou se o mne pečlivě starají a tak mi nic neschází. Nechcete si utrhnout pár jablek, pane Tománek? Jsou to zlatý renety."

Listonoš nechtěl, protože měl vlastní zahradu a vysoký krevní tlak. Rozloučil se a upaloval zpět do města. Kalousova seděla na dlaždicích v chodbě a kvílela.

"Pane Bože, on vstal z hrobu. Asi byl zdánlivě mrtvěj a teď se vyhrabal!"

Kalous taky nevypadal jako svéprávný člověk. "No jo," mumlal, "ale kam zmizel? Teď tady byl a najednou jako by se propadl do země! I s prachama!"

"Tak ho jdi hledat!" vyzvala ho žena. "Je to přece tvůj otec! Když se mu omluvíš, tak ti jistě odpustí!"

Snaha najít dědu byla marná. Zmizel a nezanechal po sobě ani sebemenší stopu. Vrátil se až desátého října, kdy mu listonoš přinesl důchod.

IDEÁLNÍ GORILA

Doktor Kuba si pomohl ke značnému majetku, který velice úspěšně rozmnožoval. Jeho vila na Vinohradech vzbuzovala závist. Vědělo se, že má veliké množství drahých obrazů a pozoruhodné starožitnosti. Učiněné lákadlo pro zloděje. Tím spíše, že doktor Kuba byl vdovcem, vilu obýval sám a často cestoval do zahraničí. Ztráta části majetku hrozila každým okamžikem.

Tohle nebezpečí si bohatců uvědomoval stále intenzivněji. Obával se návštěvy nezaných hostů a přemítal, jak se před tímto velice reálným nebezpečím uchránit.

Za této situace poznal Pavla Radbuzu. Stalo se to před malým stánkem s knihami na Kramářově náměstí. K prodáváči, drzému skřetovi s velikým černým knírem, přistoupil téměř dvoumetrový, rozložitý blondák s copánkem a náušnicí v pravém bolci.

"Šéf má u tebe pohledávku," řekl, "a jdu si pro ni. Dělá to dvacet tisíc."

Skřet se nejistě zavrtěl. "Ale já" ... blekotal, "já je ještě nemám."

Blondák se přívětivě usmál. "To nevadí," pravil vlídně. "Přijdu si pro ně zítra. Jestliže je nebudeš mít, tak tě zabiju!" A téměř spokojeně se odkolébál, zatímco skřet se strachy ještě zmenšil a zíral na vazouna jako myška na hladovou kobru.

Doktora Kubu okamžitě napadlo, že takového člověka by potřeboval.

"Opravdu ho zabijete?" zeptal se sebejistého blondýna.

"Sotva," zasmál se obr. "Zítra mi dá těch dvacet tisíc a já je odnesu šéfovi. Dělán pro soukromé nakladatelství a tohle je jediný způsob, jak z těchto lidí dostat investované peníze. Kdo si s tím neumí poradit, přijde brzy na buben."

Sympatická gorila se jmenovala Pavel Radbuza a doktor Kuba jí bez váhání učinil kulantní nabídku.

Šlo o to, aby obr hlídal jeho vilu v době, kdy je nucen vzdálit se z Prahy. Nebylo to nic obtížného. Ve vile byl neobsazený domovnícky byt, nyní plný starožitného nábytku. Tam mohl Pavel v určené dny přespávat a občas se ukázat na zahradě. Jeho atletická postava by už sama o sobě odradila případné zájemce o doktorův majetek.

Pavel nabídku přijal. Peníze vždycky potřeboval, protože byl milovníkem rychlých vozů a snil o tom, že si nějakou atraktivní značku časem sám koupí.

Doktor Kuba měl pocit, že našel toho správného muže. Byl Pavlem doslova nadšen. Doufal, že s ním nebudou problémy. Platil dobře a Pavel působil téměř seriózně. Vyzařoval z něho sebevědomý klid a naprostá jistota. Nepil a nekouřil. Pokud právě někomu nevyhrožoval, zvedal činky nebo skákal přes švihadlo. Naprosto ideální gorila.

Jednu věc ovšem doktor Kuba podcenil. Měl v garáži naleštěný a velice rychlý porsche, po kterém blondýn s copánkem zálibně pokukoval. A tak když doktor na skok odletěl do Mnichova, svalovec neodolal. Rozhodl se, že atraktivní bourák trochu prožene po českých silnicích. Vychutná rozkoš z rychlé jízdy a pak ho zase v pořádku vrátí do garáže.

Tenhle plán mu bohužel nevyšel. Zavínil to řidič kamiónu, který vjel Pavlovi do protisměru. Odesl to porsche i řidič. Ani z jednoho mnoho nezbylo.

Doktoru Kubovi se to příliš nezamlouvalo, ale nebylo v jeho moci to nějak napravit. Nevěděl, čeho litovat víc, jestli nádherného vozu, nebo spolehlivé gorily s copánkem. Bylo to mrzuté zejména proto, že musel na deset dní odletět do Dánska. Vydal se za obchodem s krajními obavami.

Ty se vyplnily. Již při návratu doktor prvním pohledem zjistil, že ve vile byli nezvaní hosté. Domovní dveře kdosi ne právě šetrně vyrazil.

Majitel se značnými obavami vstoupil na chodbu a odtud do prostorné haly. První, co spatřil, byly kaluže krve a dvě nehybná mužská těla. Třetí návštěvník ještě žil, ale s bídou se plazil po koberci. Byl neuvěřitelně potlučen a jeho obličej připomínal modrofialový hadr.

"Proboha, co se tu stalo?" vyrazil ze sebe doktor Kuba a vrhl se k telefonu, aby zavolał doktora a policii. Neuspěl, protože i přístroj byl zcela zdemolován a pochopitelně nefungoval.

"Přišli jsme vás zkasírovat," nařikal potlučený muž, "ale když jsme byli v nejlepším, vyrazil ze suterénu obrovský chlap s copánkem a náušnici. Byli jsme tři, ale nic jsme proti němu nezmohli. Takhle to dopadlo."

Víc z něho doktor Kuba nedostal. Jen to, že ve chvíli, kdy se to odehrálo, právě odbíjela půlnoc.

KONEC